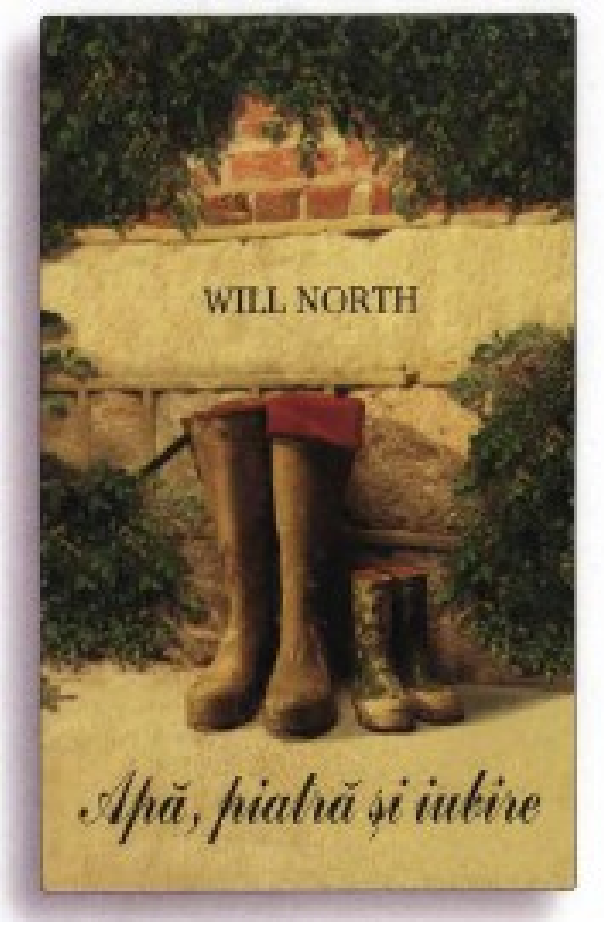

WILL NORTH
Apă, piatră şi iubire

Titlul englez original: *Water, Stone, Heart*
2009, Will North
Ediţie condensată americană:
The Reader’s Digest Association Inc., USA, 2009
Traducere: Delia Răzdolescu

ISBN 978 – 973 – 1762 – 77 – 7
9789731762777
Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader’s Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deţinătorilor copyright-ului.
2009 Editura Reader’s Digest, Bucureşti

Will North ne propune o antrenantă poveste despre dragoste, explorare și descoperirea de sine. Bazându-se pe un eveniment real care s-a abătut asupra comunității din Boscastle, o pitorească așezare de pe coasta Atlanticului, ce aparține provinciei Cornwall, cea mai recentă carte a lui Will North este un roman de dragoste, în care un bărbat și o femeie cu sufletele distruse se întâlnesc și se vindecă în mijlocul unei tragedii.

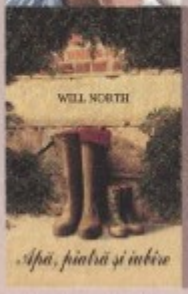

WILL NORTH

APĂ, PIATRĂ ȘI IUBIRE

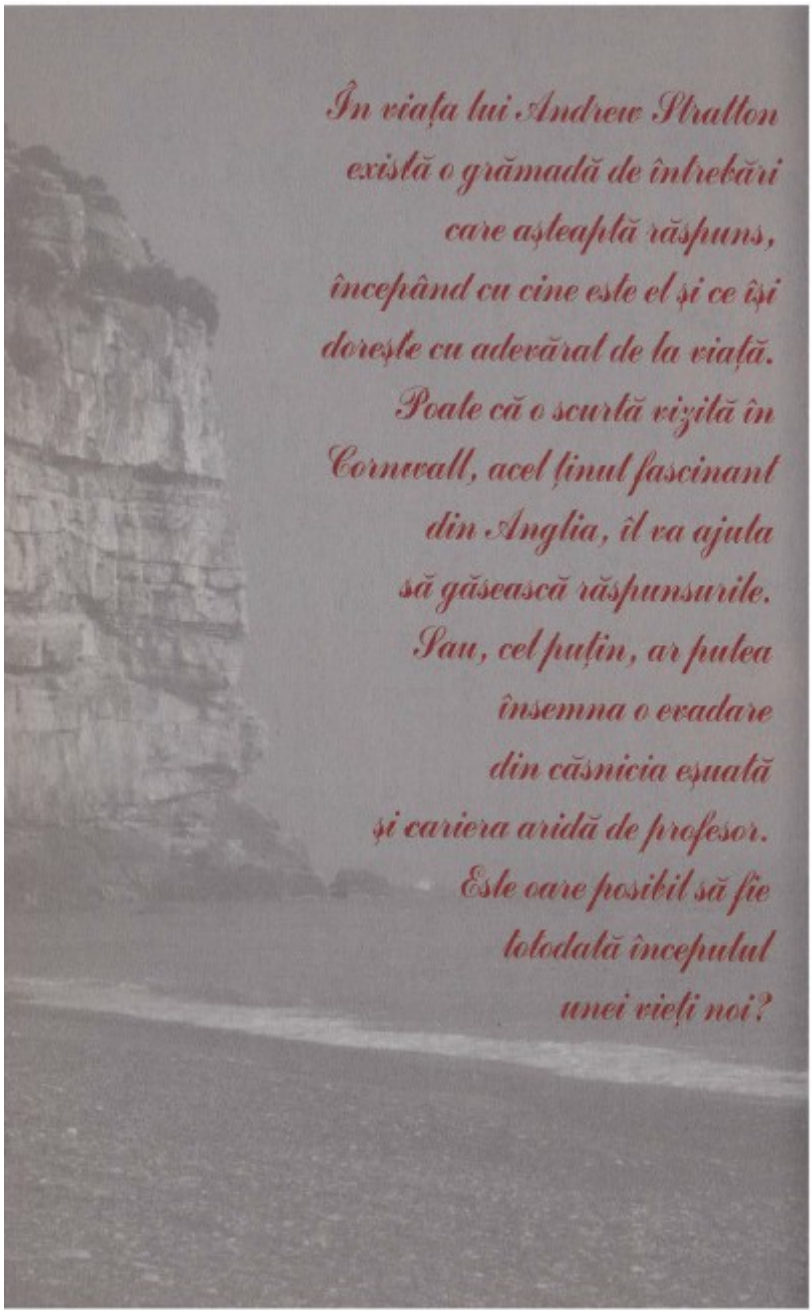
În viața lui Andrew Stratton
există o grămadă de întrebări
care așteaptă răspuns,
începând cu cine este el și ce își
dorește cu adevărat de la viață.
Poate că o scurtă vizită în
Cornwall, acel ținut fascinant
din Anglia, îl va ajuta
să găsească răspunsurile.
Sau, cel puțin, ar putea
însemna o evadare
din căsnicia eșuată
și cariera aridă de profesor.
Este oare posibil să fie
totodată începutul
unei vieți noi?

Unu

— Stai bine acolo jos?

Andrew Stratton se uita în sus către vârful stâncii, la vreo trei metri deasupra capului său, dar soarele de după-amiază îi intra în ochi, şi tot ceea a putut zări a fost silueta unui cap de femeie şi a umerilor ei, gravată pe un cer albastru-închis. Andrew stătea în picioare pe o ridicătură îngustă, acoperită de iarbă, deasupra nivelului mării, pe care o împărţea cu o oaie ce behăia şi avea o faţă neagră ca smoala. Lângă femeie apăru

silueta unui câine. Silueta lătră.

— Hm, da, îi răspunse el. Mă plimbam şi am văzut oaia asta rătăcită pe aici.

— Şi ai hotărât să i te alături?

— Păi… da, adică… nu, de fapt m-am gândit să o ajut să ajungă sus. Dar de câte ori mă apropii de ea, parcă e gata-gata să sară.

— Întotdeauna păţeşti aşa?

— Ce?

— Ei, las-o baltă.

De la stânca ascuţită pe care se aflau el şi oaia, erau vreo şaizeci de metri până la talazurile Atlanticului care se spărgeau jos, cel puţin aşa i se părea lui. Înaintase pe poteca ţărmului stâncos ce se afla chiar la nordul satului Boscastle din Cornwall şi se oprise să se uite cum se rostogolesc valurile şi se transformă în spumă şi ceaţă pe stâncile crestate de la baza ţărmului, când auzi oaia. Aceasta coborâse spre o bucăţică de stâncă liberă, cu vegetaţia sfâşiată, iar Andrew îşi imagină că acolo iarba era mai verde.

— E oaia lui Darwin, asta e, spuse glasul de deasupra.

— Îl cunoşti pe fermier? Andrew avu brusc un dram de speranţă.

O auzi pe femeie râzând.

— Nu, vreau să spun că tu ai acolo cea mai obscură oaie din turmă, cea care trebuie să moară pentru a apăra fondul genetic şi pentru a asigura supravieţuirea speciei.

— Aha. Era ceva în tonul glasului ei care sugera că, în mintea sa, el şi oaia aveau ceva mai mult în comun decât şuviţa subţire de iarbă pe care o împărţeau.

— Ai vreo propunere? întrebă el.

— Niciuna. Ideea generală este să laşi natura să-şi urmeze cursul.

Reţinu ideea, dar nu o comentă.

— Bine, atunci, zise ea. Atâta vreme cât eşti bine, te las cu oaia. Îşi retrase capul de pe marginea ţărmului stâncos şi dispăru. O auzi fluierând în timp ce îşi vedea de drum pe potecă.

Andrew Stratton – profesor din Philadelphia – nu ştia mare lucru despre oi. Fiind acolo jos, nu avea nicio idee despre cum ar putea să ducă oaia sus. Dacă se gândea bine, nici el nu era deloc sigur cum o să ajungă sus. Se apropie din nou de animalul năbădăios, iar acesta se dădu din nou înapoi, până

când rămase cocoţat chiar pe buza prăpastiei.

Renunţă. Se întoarse către ţărmul stâncos şi începu să se caţere, dar aluneca înapoi aproape imediat atunci când o bucată de stâncă se desprindea în mâna lui. Aproape că putea să audă vocea nevestei sale, Katerina – fosta nevastă, ca să vorbim mai exact: „Încearcă să nu te caţeri niciodată pe o rocă argiloasă sau pe un şist. Se desface în straturi şi cazi”. Cu un an în urmă, ea se apucase de căţărări pe stânci împreună cu un alt căţărător, pentru care curând după aceea l-a părăsit pe Andrew. Acum îşi reamintea unele dintre regulile ei de siguranţă: Planifică-ţi urcuşul cu câteva mişcări înainte; păstrează trei puncte sigure de contact cu stânca înainte de a ajunge la următorul punct de prindere; verifică fiecare punct de prindere înainte de a-l folosi. De nenumărate ori, în săptămânile de după plecarea ei, îşi dorise să fi existat reguli asemănătoare pentru a se apăra în caz de derapaje conjugale.

După câteva momente de urcuş atent, ajunse la partea de sus şi se săltă până la potecă. În depărtare vedea o siluetă, o femeie, mergând cu paşi mari de-a lungul ţărmului stâncos, cu un câine mare cafeniu cu alb, alergând în cerc în jurul ei. Privi în jos. Oaia se apucase din nou să ronţăie, nedând deloc atenţie faptului că în curând va rămâne iară iarbă şi iară noroc. Femeia avusese dreptate: aceasta era o oaie foarte toantă. Se hotărî să-i spună directorului de la Centrul de Informare a Turiştilor din sat despre oaia rătăcită şi să trimită pe cineva priceput, care să ştie cum să o salveze.

Ziua începuse destul de plăcut. Participase la un tur organizat al văii râului

Valency. Ghidul era un expert, care cunoştea fiecare cot al apei repezi, fiecare ungher din vale. Se numea Lilly Trelissick, iar valea era locul ei favorit din lumea întreagă. Lilly avea nouă ani. Îşi ura numele şi prefera să i se spună „Lee”. Fireşte, ea îi spunea „Drew” lui Andrew.

Lilly – sau, mai bine zis, Lee – era singurul copil al soţilor Roger şi Anne Trelissick, care locuiau la ferma Bottreaux, pe un deal deasupra localităţii Boscastle, un sătuc dintr-o vale râpoasă de pe coasta furtunoasă a Atlanticului, în comitatul Cornwall. Pe păşunile bogate de deasupra văii, Roger creştea vite de Devon, de un roşu-rubiniu, o rasă foarte preţuită pentru carnea nemaipomenit de gustoasă, iar Anne lucra cu jumătate de normă ca ilustrator de cărţi pentru copii. Andrew locuia cu chirie într-o căsuţă de piatră din secolul al XVII-lea, aflată într-

un colţ al fermei, pe care cuplul o renovase. Casa în care locuiau ei era mai nouă, în stil georgian, după cum credea Andrew, datorită ferestrelor ei înalte şi a proporţiilor plăcute.

Lee Trelissick cerea o taxă mică pentru tururi, care putea fi plătită sub forma unui baton de îngheţată – mai precis Chunky Choc Ice – cumpărată de la prăvălia de ziare şi reviste, aflată în susul drumului principal ce venea din port şi plasată în mod convenabil la începutul potecii ce suia Valea Valency. La câţiva paşi mai jos de prăvălie, chiar deasupra podului strâmt de piatră, singurul drum prin sat, Valency se întâlnea cu Jordan, un pârâu care se rostogolea pe braţul mai mic al văii către mare. De fapt, amândouă erau puţin mai mari decât un râu adevărat. În mod normal, în momentul acesta al anului – pentru că era în plină vară – nivelurile ambelor râuri ar fi fost scăzute. Dar luna august începuse cu zile neobişnuit de însorite şi înăbuşitoare, răvăşite din când în când de ploi scurte şi de furtuni, astfel încât pământul era plin de apă, iar râurile erau bogate şi curgeau pitoresc de repede.

Sub pod, râurile unite intrau într-un canal drept ca o săgeată, mărginit îngrijit cu terasamente vechi, din piatră, construite de mâna omului. Râul se rostogolea peste stânci şi se cufunda sub un alt pod mai mic din piatră, pierzându-se apoi în port. Boscastle, micul port ce cunoştea fluxul şi refluxul, apărat de două cheiuri masive din piatră, era singurul loc retras de-a lungul celor treizeci şi doi de kilometri de coastă atlantică sălbatică, plină de naufragii. Portul fusese cândva foarte agitat, din el plecând vasele ce transportau mărfuri. Acum, supravieţuirea economică a localităţii Boscastle depindea de turism. Stâncile sedimentare chinuite, apa mării ce se spărgea pe mal şi portul pitoresc adunau, în fiecare vară, în micul şi ciudatul sat pescăresc o mulţime de vizitatori. August era luna de vârf pentru prăvăliile de suvenire şi cafenelele aliniate de-a lungul străduţei strâmte.

Lui Lee, totuşi, puţin îi păsa.

— De-abia aştept să plece toţi oamenii ăştia, sâsâi ea, între două momente în care îşi trecea cu poftă limba peste miezul vanilat, acoperit cu ciocolată, al batonului ei de îngheţată. Lee şi Andrew stăteau în faţa magazinului de ziare, mai sus de marea parcare construită de-a lungul malului de nord al râului Valency pentru a primi turiştii.

— Şi, oricum, uitaţi-vă la ei, rosti ea în grabă, când un autobuz se opri pentru a descărca un şir de călători, care se

îndreptară în pas legănat în josul dealului ca nişte raţe îndopate. Pun rămăşag că niciunul nu reuşeşte să ajungă până în vârf la Penally. Sunt toţi prea graşi!

— Nu ştiu ce să zic, Lee. Continuă să mănânci îngheţatele alea şi ai putea sfârşi ca ei, spuse calm Andrew.

— Drew, vrei să participi la tur sau nu? întrebă fata ridicând o sprânceană.

— Bine, bine. Tu eşti şeful, tu conduci, spuse Andrew râzând.

Andrew se afla la Boscastle doar de câteva zile, dar începuse să o îndrăgească deja pe fetiţa subţirică. Nu era nimic exagerat la copilul acesta. Părea să trăiască în fiecare zi în aceiaşi pantaloni scurţi kaki, o bluziţă de bumbac cumpărată de la un magazin oarecare, numit „Eden Project”, şi nişte cizme de cauciuc oliv – cele mai bune pentru a colinda prin pădurile de sub fermă şi de-a lungul malului superior înnămolit al râului. Braţele şi picioarele ei erau osoase şi bronzate, iar părul ei de culoarea nisipului era strâns în vârful capului, având şi un breton zburlit pe frunte.

Când se uita în sus la el, şi mai ales când zâmbea, ochii i se mijeau atât de strâns, încât Andrew se minuna că mai putea vedea ceva. Nu a văzut-o niciodată cu alţi copii. Părea perfect fericită în propria ei companie. Şi ori de câte ori o vedea traversând câmpiile de dincolo de casa lui, paşii ei mari erau puternici şi hotărâţi. Lee părea întotdeauna a fi în misiune.

Îl îngrijora puţin faptul că o vedea cutreierând singură zonele rurale. Era îngrijorarea orăşeanului, ştia şi el, dar, oricum, Anne îi spusese că renunţase de mult să mai încerce să o urmărească pe fiica ei.

— Lilly a noastră are ceva de om mare. Face cum vrea ea, spusese Anne. Fii atent, e o fată bună, deşteaptă şi demnă de încredere, dar e încăpăţânată ca un catâr. Şi ori te place, ori nu.

În aparenţă, Lilly îl plăcea pe Andrew. Cel puţin aşa i se părea lui, întrucât în cele mai multe dimineţi, o găsea şezând pe zidul de piatră de lângă poarta căsuţei lui, cu faţa la uşa din faţă, ca şi cum era nerăbdătoare să-l vadă făcând o mişcare. Fusese acolo din prima zi după ce sosise el din SUA. Diferenţa de fus orar îl făcuse să doarmă până la mijlocul dimineţii. Căscând, cu o ceaşcă de ceai în mână, deschisese jumătatea de sus a uşii din faţa căsuţei lui şi fusese întâmpinat astfel:

— Cine eşti?

Habar nu avea cine era ea.

— Eu sunt Andrew. Dar tu cine eşti? întrebă la rândul lui.

— Lee. Locuiesc aici.

— Nu, nu locuieşti aici. Eu locuiesc aici.

— La această fermă. Aici locuiesc.

— Înţeleg. Deci Anne este mama ta?

— Îhî.

— Dar Anne mi-a spus că pe fiica ei o cheamă Lilly.

— Urăsc numele ăsta, spuse fetiţa, strâmbându-se de silă.

— Înţeleg.

— Ce faci aici?

— Am închiriat căsuţa asta.

— Eşti în vacanţă?

— Nu chiar. Urmez un curs, începând de luni. E ca şi cum aş fi la şcoală.

— Şcoală? Vara? E aiurea. Şi de ce te duci la şcoală?

— Construcţii, ziduri din piatră. Învăţ cum să fac ziduri... ca acela pe care stai tu.

— De ce? Avem o mulţime de ziduri din astea.

Andrew şi-a dat seama că urma o discuţie foarte lungă, în care nu era pregătit cu adevărat să intre, mai ales cu o fetiţă foarte curioasă. Ceea ce era, îşi dădu seama, o problemă foarte complicată. Aşa că recurse la un subterfugiu:

— Ai vrea o ceaşcă de ceai?

— Am băut deja.

— Mai vrei una?

— Nu. Trebuie să plec. Am o zi plină. Şi cu aceasta, părând că are curiozitatea satisfăcută, cel puţin momentan, fata sări de pe zid şi plecă în grabă, traversând păşunea de dincolo de zid.

Şi din acea miercuri, aşa începeau toate dimineţile lor. El deschidea partea de sus a uşii şi striga:

— Bună dimineaţa, doamnă! (îi plăcea să i se zică aşa.)

— Ghici ce, Drew? începea ea, sărind de pe zid şi venind repede la uşă. Lee părea să creadă că fiecare gând nou trebuia transmis în felul acesta: Ghici ce? Pisica a făcut pui. Sau ghici ce? Va ploua mai târziu.

— Nu ştiu, ce? se obişnuise Andrew să răspundă pentru a o incita, dar ea nu-i dădea nicio atenţie şi se avânta direct în a-i comunica ultimele noutăţi locale. Era mai bine decât orice ziar. Ştirile erau întotdeauna variate, interesante şi neaşteptate. Era un mod încântător de a începe ziua – o ceaşcă de ceai cu lapte

şi Domnişoara „Ghici ce, Drew?”

— Nu ştiu, ce?

— E o zi bună pentru tine să profiţi de turul celebru şi *exclu*-siv, ghidat de mine, în valea râului. Încheiat cu izvoare sacre şi vrăjitoare!

— Chiar atât de celebru?

— Da, chiar aşa este. Peste tot.

— Cât de des ai ghidat acest tur?

— De foarte multe ori.

— Hm. Nu pare foarte exclusiv.

Ea ezită.

— De câteva ori? îndrăzni el.

— Aproape o dată! spuse ea, râzând pe înfundate în pumni.

— A, asta spun şi eu exclusiv. Când plecăm?

— Curând, după ce îţi termini ceaiul, fiindcă – ghici ce? – mama mă duce la Wadebridge în după-amiaza asta să-mi ia cizme noi; picioarele mi-au crescut prea mult pentru astea. Sări într-un picior şi îl scutură pe celălalt ca să-i dea şi mai multă importanţă.

— Bine, cred că ar fi mai bine să mă mişc şi eu. Mă duc să-mi iau bocancii.

Când apăru din nou cu un rucsac aruncat peste umăr, ea îl aştepta lângă poartă.

— De unde începem? întrebă el.

— Din capăt, desigur. Din sat.

Întrucât ştia că exista un drum ce ducea de la fermă direct în vale, i s-a părut ciudat, dar n-a obiectat.

— Bine, atunci. Aşa să fie, coborâm în sat!

Era o dimineaţă luminoasă. Un pic de ceaţă joasă se ridica în fuioare subţiri din părţile mai reci ale văii, evaporându-se rapid în aerul călduţ. Au urmat o stradelă strâmtă ce cobora în valea lăturalnică, formată de râul Jordan, au trecut de o moară veche văruită, cocoţată deasupra râului, au apucat-o pentru scurt timp pe drumul principal de la Camelford, pentru a o lua apoi pe strada Ford, cu sens unic, şi au mers mai departe, pe serpentinele ce coborau dealul.

De-a lungul veacurilor, în Boscastle s-au dezvoltat două centre: „Oraşul de Sus”, deasupra văii, acolo unde se aflau acum, şi „Oraşul Cheiului”, jos în jurul portului. Strada Fore – care şi-a schimbat în mod ciudat numele în strada Dunn, pe la jumătatea drumului ce ducea în josul dealului – lega cele două ape. Lui Andrew îi plăcea caracterul aproape medieval al

străzii strâmte, pe care se aliniau pe ambele părţi căsuţe joase din piatră, înghesuite una lângă cealaltă. Au trecut de primărie, de vechea capelă metodistă, de şcoala primară la care învăţa Lee şi de poştă. După poştă, strada o cotea brusc la dreapta şi se afunda în josul dealului, urmând paralel cursul râului Jordan, care curgea clipocind prin valea de dedesubt. Cu toate că era de-abia zece dimineaţa, când au ajuns jos, erau înghesuiţi ca sardelele în Oraşul Cheiului.

Aici Andrew a fost informat într-o doară de către ghidul său că trebuia să plătească o mică taxă pentru tur. Îngheţata i s-a părut în regulă lui Andrew pentru micul dejun. Aşa că a cumpărat pentru amândoi câte o îngheţată Chunky Choc. Au plecat în curând prin spatele parcării plină de lume şi s-au îndreptat în susul râului printre copacii ce îl mărgineau, unde s-au putut bucura doar ei de poteca înfrunzită de lângă râu.

Aici, chiar deasupra zonei portului, pantele împădurite ale văii urcau abrupt de la malurile râului, lăsând suficient loc pentru albie şi pentru potecă. Dar puţin mai încolo, baza văii se deschidea şi poteca o cotea când la stânga, când la dreapta prin pajiştea cu iarbă deasă.

— Ai ratat aproape toate florile, spuse Lee, ca şi cum Andrew nu dăduse nicio atenţie.

— Ce vrei să spui?

— Primăvara aici sunt mii şi mii de primule, de narcise, de zambile şi alte chestii. Ar trebui să vezi cimitirul de lângă biserică atunci. Sunt atâtea narcise încât de-abia se mai văd pietrele funerare. Dar s-au dus toate acum. Ai venit prea târziu.

— Dar încă au rămas multe flori aici, o contrazise el, mai mult ca să se apere. Uite aici, de pildă. Îi arătă un tufiş împestriţat cu boboci roz-deschis ce dădeau spre culoarea fildeşului.

— E doar măceş, pufni Lee. E o buruiană, la fel ca aceste tufe de mure scârboase, pline de ghimpi. Se găsesc peste tot. Nu pot să le sufăr.

— Mama ta mi-a spus că face vin de mure.

— Ei, da, nu mai pot eu.

Andrew nu putea să contrazică acest mod de a gândi.

O curbă uşoară a dezvăluit o baltă creată de un zăgaz din piatră nu prea înalt, care încetinea cursul râului. S-au oprit şi s-au aşezat pe o piatră, unde Lee zise:

— Ăsta e un stăvilar. Arătă către un fir de apă chiar mai

sus de zăgaz. Devia apa către apeduct.

— Apeduct?

— Ştii, apeduct… cel care duce apa la moară. Credeam că voi, americanii, vorbiţi englezeşte.

— Şi eu credeam, spuse Andrew, dar nu mai sunt atât de sigur.

— Ştii roata mare roşie din lemn de lângă pielărie, acolo jos, lângă parcare? Era mai demult o moară acolo. Apa care o făcea să funcţioneze venea de aici.

— Ce fel de moară?

— O moară care macină tot felul de chestii, prostuţule.

— Ce fel de chestii?

— Pui multe întrebări pentru un om mare.

— Iar tu ştii o mulţime de lucruri pentru un copil.

— E un compliment?

— Nu fac niciodată complimente înainte de masa de prânz.

— Îmi aduci aminte de prietena mea Nicki, spuse Lee zâmbind. Ea spune lucruri dintr-astea. Ţi-ar plăcea. E hazlie.

— Eu sunt hazliu?

— Nu înainte de masa de prânz.

Lee sări de pe piatră şi o porni din nou pe potecă, ba mergând normal, ba ţopăind. Andrew erau uimit să constate cât de multe ştia Lee despre lumea înconjurătoare.

— De unde ai învăţat toate astea? o întrebă el când o ajunse din urmă.

— De la Elizabeth, în general. Mami spune că ar trebui să-i spun doamna Davis, dar ea zice că pot să-i spun simplu Elizabeth. Conduce centrul turistic şi ştie o mulţime de lucruri.

— Dar stai puţin, tu nu eşti turistă.

Lee îl privi o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-şi de seama dacă o necăjea sau era pur şi simplu prost.

— E o prostie, spuse ea, şi începu să ţopăie din nou.

Andrew o urma încântat, urmărind din priviri dealurile. Printre copacii de pe pante se numărau frasini, fagi şi aluni, dar cei mai mulţi erau stejari, care i se păreau din basme, cu ramurile lor încolăcite, acoperite cu muşchi şi bogate în frunze.

Era genul de pădure din care nu lipseau zânele şi spiriduşii, iar el spuse asta cu glas tare.

— Eu n-am văzut niciodată, dar Nicki spune că sunt spiriduşi acolo jos.

— Spiriduşi?

— Ştii tu – oameni mici.

— Ea i-a văzut?

— N-am întrebat-o niciodată. De cele mai multe ori, când Nicki spune ceva, îmi este suficient.

Andrew admira structura elaborată a unui anumit stejar, unul foarte bătrân ce se înclina spre râu, când Lee ciripi:

— Ghici ce, Drew?

— Nu ştiu ce, Lee?

— Acesta este copacul meu secret.

— Serios?

— Îhî. Mă cocoţ în el uneori cu câte o carte şi stau acolo să citesc.

— Fac pariu că este linişte acolo sus, printre frunze.

Copacul secret al lui Lee era făcut pentru cocoţat. Ramurile lui începeau de jos şi continuau, ca o scară, până sus de tot pe trunchiul lui gros şi noduros. Andrew se săltă pe ramura cea mai joasă şi spuse:

— Hai, arată-mi unde şezi tu!

Lee se căţără pe lângă el cu siguranţa unei maimuţe şi ajunseră amândoi într-un cilindru de frunze verzi, care de jos era pur şi simplu de nevăzut. Lee se instală în poala uneia dintre ramuri şi se sprijini de trunchi. Andrew încerca să-şi menţină echilibrul pe o ramură de lângă ea.

— Uneori stau aici şi spionez oamenii care vin pe potecă, mărturisi ea.

— Serios? Şi ai văzut vreo persoană interesantă?

— Îhî. Am văzut vicarul, odată.

— Şi ăsta ce făcea?

— Nu „ăsta”, ci „asta”. Nu te duci la biserica Sf. Symphorian?

— Sunt aici doar de câteva zile, Lee. Aşteaptă puţin să mă obişnuiesc.

— Nu eşti vreun metodist, din ăia, nu-i aşa? întrebă ea cu ochii mijiţi, ca şi cum metodiştii ar fi avut coarne.

— Nu, nu sunt. Stai o clipă. Cum pot cei de la Sf… cum îi zice?

— Symphorian.

— Aşa. Symphorian. Dar cum pot ei avea un preot care e femeie? Nu credeam că nişte catolici ar permite aşa ceva.

— Nu sunt catolici. Sunt de la B.A.

— Poftim?

— Biserica Anglicană. Nu ştii prea multe, nu-i aşa?

— Cred că nu.

— Eu şi cu mama ţinem de B.A. Cred că şi tata, dar el este prea ocupat cu ferma, în majoritatea duminicilor, ca să mai meargă la biserică.

— Şi B.A. are preotese?

— Ai vreo problemă cu asta? îl întrebă Lee, privindu-l aspru.

— Nu!

— Pentru că unii oameni au probleme, se pare. Prietena mea Nicki le spune „nandertalieni”.

— Neanderthalieni. Doamne, ce vorbe mari foloseşte prietena ta. Se întreba dacă toţi puştii din Boscastie erau atât de precoce precum aceste două copile.

— Mda, neanderthalieni. Aşa e. Înseamnă un soi de „înapoiaţi”. Tu nu eşti unul din ăia, nu-i aşa?

— Nici metodist, nici neanderthalian, spuse el, ducându-şi mâna în dreptul inimii, cel puţin după câte ştiu eu. Zău.

Aceasta păru să o satisfacă pe Lee. Ajunşi din nou pe pământ, cei doi şi-au continuat drumul de-a lungul malului râului, până când au ajuns la un podeţ de lemn care trecea râul către o potecă ce ducea la coama împădurită de deal.

— Sfârşitul turului, anunţă Lee.

— Asta a fost tot? Cum rămâne cu fântânile şi cu vrăjitoarele?

— Trebuie să aştepţi până data viitoare. Trebuie să mă întâlnesc cu mama ca să mergem la Wedebridge. Pentru cizme.

O porni în goană peste podeţ.

— Mulţumesc pentru îngheţată, strigă ea peste umăr.

— Voi face o plângere la Centrul de Turism, strigă Andrew în urma ei. I se păru că auzi o chicoteală din depărtare.

Îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el o hartă. O cercetă o clipă, apoi îşi luă rucsacul la spinare şi îşi continuă drumul în susul râului. Ajunse la un grup mic de case, pe care îl identifică drept localitatea Newmill, apoi urcă valea şi o luă spre mare. Se îndrepta spre poteca de pe coastă şi, fără să ştie, către o întâlnire cu oaia rătăcită.

Doi

Nicola Rhys-Jones se ocăra singură. Şi nu în linişte. Ţipa în vânt.

— Idioato! Idioata naibii! Să întâlneşti un tip drăguţ, cu conştiinţă, să-i arunci câteva glume răutăcioase şi apoi să pleci.

Excelent!

Randi, câinele ei husky siberian în vârstă de şapte ani, se învârtea în goană în jurul ei, lătrând, în timp ce ea călca apăsat pe poteca de lângă coastă. Nicola se opri şi se uită înapoi către stâncile de lângă mare, spre nord. Sus, deasupra Pentargonului, lângă râul cu acelaşi nume, văzu silueta unui bărbat. Bărbatul frumos care încercase să ajute oaia idioată. Bărbatul frumos cu păr des, cârlionţat, grizonant şi cu o faţă amabilă, grijulie. Nu voia ca el să o ajungă. De fapt, într-un fel, voia, dar mai curând nu. Prea ar fi fost evident. Coborî cu paşi mari poteca abruptă ce ducea spre Boscastle şi spre căsuţa ei cu studio de lângă dig.

Nicola Rhys-Jones, nemăritată, sau mai exact divorţată, dacă e să vorbim cinstit, se apropia de statutul de „femeie de o anumită vârstă” şi pretindea că nu contează deloc pentru ea, deşi conta. Oricine – orice bărbat, cel puţin – care ar fi trecut pe lângă ea pe poteca de pe coastă ar fi observat o femeie frumoasă, după orice definiţie în afară de a ei: păr şaten-închis, uşor ondulat; ochi mari castanii sub nişte sprâncene groase, expresive; un nas frumos, puţin cam mare pentru faţa ei; pometi înalţi, ososi; pielea uşor măslinie, şi remarcabil de netedă; buze cărnoase care se ridicau la colţuri, insinuând mereu un zâmbet, ca şi cum ar deţine un secret. Avea aproape patruzeci de ani, dar nu-şi arăta vârsta. Încă. Avea puţin peste un metru şaptezeci (un pic cam înaltă, după părerea ei) şi umeri laţi (puţin cam prea laţi, se îngrijora ea), sâni generos proporţionaţi (prea generos – moştenirea ei italiană), şi picioare zvelte, legate de nişte şolduri bine proporţionate, pe care le muncea din greu ca să nu se lăţească (ca atare, plimbarea câinelui, dar nu că nu i-ar fi plăcut).

Nicola descuie uşa joasă de lemn a căsuţei sale din piatră, se duse în bucătărie, umplu un bol de apă pentru Randi, apoi îşi puse un pahar de gin cu apă tonică şi urcă treptele din piatră ale scării abrupte ce ducea spre atelierul său. Îi plăcea această casă, mai ales atelierul luminos cu vedere spre port. Se lăsă pe spătarul şezlongului din faţa şevaletului şi puse paharul pe podea. Etajul de sus al căsuţei fusese cândva un pod în care se uscau năvoadele. Parterul fusese un birou şi o magazie pentru depozitarea vaselor cu crabi. Locul îi convenea, în acest moment al vieţii ei, deşi contrasta izbitor cu locuinţa încântătoare pe care o împărţise cu Jeremy.

Jeremy. Ce dezastru. Zece ani de căsătorie cu un englez

bogat, educat, narcisist, care se întâmpla să mai aibă şi o uşoară atitudine jignitoare. Ca şi cum nu ar fi cunoscut suficient acest lucru în copilărie.

Nicola Delucca, absolventă a Institutului de Artă din Boston, îl cunoscuse pe Jeremy Rhys-Jones, fiul unui aristocrat englez, pe vremea când a avut o bursă de studii la Florenţa, în Italia. Familia lui deţinea o moşie modestă, stâncoasă şi bătută de vânturi, în peninsula Penwith, Cornwall, lângă colonia artiştilor de la St Ives. Ea era singura fiică a unei familii de muncitori imigranţi din enclava italiană claustrofobă care se afla la capătul de nord al Bostonului. Avea doi fraţi, unul mai mic decât ea, James, şi altul mai mare, John – cu nume de sfinţi, deşi doar James avea să justifice mai târziu această onoare. Tatăl ei, Anthony, îşi abandonase familia când ea avea doar şase ani, iar mama ei, Angela, a fost nevoită să muncească, făcând noaptea curăţenie în birourile Primăriei – motiv de ruşine nerostit în cartier.

După liceu, Nicola a obţinut o bursă de arte la Colegiul din Boston. Patru ani mai târziu, a absolvit şi s-a trezit angajată într-o slujbă cu jumătate de normă, ca grafician, la o editură. În timpul liber, lua cursuri avansate de pictură la Institutul de Artă. Obţinerea bursei a scutit-o de nevoia de a munci şi a obligat-o să-şi ia în serios talentul pentru pictură.

La Florenţa, a plutit aproape tot timpul într-o stare de supraîncărcare senzorială. Micul ei dejun era format din *cappuccino* şi *biscotti*, în zumzetul continuu al maşinii de cafea espresso din cafeneaua plină de aburi de la colţul străzii de lângă apartamentul în care stătea în gazdă. Apoi se preumbla prin oraş. Şi-a dat seama repede că palatele complicate o lăsau rece. Locurile care o incitau erau mult mai prozaice: prăvălioarele care se înşirau pe străduţele pavate cu piatră şi arcadele; abundenţa de produse agricole din pieţele publice; pelerinele negru cu roşu purtate de poliţiştii florentini în timp ce stăteau călare pe caii atât de albi şi musculoşi, încât păreau sculptaţi din aceeaşi marmură orbitoare de Carrara din care fusese cioplit *David* al lui Michelangelo. Stătea ore întregi în pieţe, făcând schiţe pentru studiile în ulei pe care avea să le termine în clasă.

Jeremy nu se afla la Florenţa pentru a studia arta; el se afla la Florenţa pentru a studia italiencele. Norocul ei a fost că el prefera italiencele care vorbeau englezeşte. Deşi cu un an mai tânăr decât ea, era matur, cultivat şi încântător. Şi înalt. Şi

atrăgător. Şi ca nimeni altul pe care îl întâlnise vreodată.

Nicola a căzut victimă. Când Jeremy s-a reîntors în Anglia, în timp ce ea îşi continua studiile la Florenţa, el îi scria aproape zilnic scrisori pătimaşe. Venea la Veneţia aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Apoi, când s-a apropiat iarna, a invitat-o să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun cu familia lui în Cornwall. A zburat cu avionul la Londra, apoi a făcut o călătorie lungă cu trenul până aproape de vârful sud-vestic al peninsulei britanice. Jeremy a întâmpinat-o la gară la St Ives într-un Land Rover prăpădit, în care sufla vântul. Purta o jachetă de ploaie din pânză cerată, mirosind a ulei, o beretă de tweed şi nişte cizme verzi de cauciuc, despre care a aflat ea că se numeau „Wellington”.

Jeremy descrisese locuinţa familiei sale drept o „casă de ţară”, iar Nicola îşi imagina o casă mică, drăguţă şi acoperită cu iederă. Astfel, când au trecut prin poarta cu stâlpi, a fost total nepregătită pentru mărimea sau grandoarea conacului din granit la care ducea drumul lung, străjuit de copaci. În comparaţie cu acele case joase, înghesuite din North End – sau, în măsura în care conta, cu casele din Florenţa – aceasta i se părea somptuoasă ca un palat.

Casa Trevega, căci aşa se numea, se afla într-o vale adăpostită, traversată de un râu care curgea repede către vest, dinspre vârfurile înalte, înainte de a se vărsa în mare. Moşia avea câteva sute de acri şi includea un cătun înghesuit de case ale foştilor arendaşi, un complex agricol şi chiar o moară de apă ce nu mai era folosită.

În interiorul casei, încăperile erau spaţioase şi aveau tavane înalte. Mobilierul, cu aer familiar, confortabil şi „foarte” englezesc, era o amestecătură de modele, culori şi texturi care se potriveau oarecum unele cu altele. Pe pervazurile ferestrelor şi pe mese erau aranjate rămurele cu boabe roşii şi legături de iederă, pentru sărbători. Peste tot erau lumânări.

Totuşi, peisajul de coastă de dincolo de vale era departe de acel „pământ verde şi plăcut” pe care şi-l închipuia Nicola când se gândea la Anglia. Dealurile din jurul moşiei erau aspre şi bătute de vânt. Kilometri întregi de ziduri de piatră se aşterneau printre versanţii golaşi, din piatră, care se ridicau spre nişte stânci masive din granit. Copacii, atâţia câţi erau, nu prea mulţi, erau torsionaţi şi piperniciţi din cauza sării, cu trunchiurile şi ramurile aplecate de vântul ce bătea şuierând dinspre Atlantic.

Oricine altcineva ar fi socotit acest peisaj de miez de iarnă imposibil de mohorât, însă Nicola se simţea în mod ciudat ca acasă. În ciuda severităţii aparente a moşiei, păşunile cuibărite între zidurile de piatră şerpuitoare erau verzi, chiar în timpul Crăciunului. Clima era plăcută, chiar dacă bătea vântul şi ploua din belşug. Platoul de coastă avea o păşune excelentă, iar administratorul fermei ce aparţinea tatălui lui Jeremy, Nigel Lawrence, creştea acolo o ciurdă mare de vite din rasa Black Angus.

Mica familie a lui Jeremy – tatăl său, Sir Michael, şi sora lui mai mică, Nina – a primit-o cu căldură. Nicola ştia că mama lui, Jemma, murise cu câţiva ani înainte, nu departe de casa lor din Londra, într-un accident de maşină, când s-a izbit cu decapotabila sa de un parapet de pe malul Tamisei, în timp ce mergea cu viteză foarte mare – „ca de obicei”, după cum spusese Jeremy, în silă.

După câteva zile (şi câteva pahare mari de whisky), tatăl lui, Sir Michael, un bărbat voinic, trecut de şaptezeci de ani, cu o coamă dezordonată de păr alb şi nişte ochi limpezi albaştri, scăpărători, i-a spus Nicolei că-i reamintea de soţia sa.

— Hotărâtă şi optimistă, aşa era, mormăi el, iar chipul lui amabil şi vesel se umplu de riduri, când îşi aminti de ea cu drag. Exact ca tine, draga mea; exact ca tine; rasă pursânge, amândouă. Nicola zâmbi uşor, neştiind cum să răspundă.

Jeremy îl descrisese pe tatăl său ca pe un om de natură să te intimideze, dar Nicola şi Sir Michael s-au înţeles de minune chiar de la bun început. Era curtenitor şi amabil şi o făcea să se simtă ca acasă. Pur şi simplu îl adora – ca pe un tată la care a visat întotdeauna, dar de care nu avusese parte. Nicola şi Sir Michael vorbeau într-un limbaj de estetică pe care Jeremy nu-l înţelegea. Pasiunile artistice ale lui Sir Michael erau etalate pe pereţi în întreaga casă. Fusese colecţionar de-o viaţă de lucrări ale artiştilor englezi, care pictaseră în coloniile de artă de pe coasta Cornwall-ului la începutul secolului XX: Stanhope Forbes, Frank Bramley, Laura Knight şi Alfred Wallis, printre alţii. Dar talentul Laurei Knight de a capta intensitatea şi puritatea luminii, unică în sud-vestul îndepărtat al Cornwall-ului, a impresionat-o cel mai mult pe Nicola, iar mai târziu i-a influenţat şi propria-i pictură.

De Crăciun, Jeremy i-a dăruit un set complet de vopsele Winsor & Newton şi un şevalet portabil. Sir Michael i-a dat o schiţă în cărbune reprezentând o femeie cu un băieţaş în poală.

De-abia peste câteva zile a aflat, de la Jeremy, că era portretul bunicii lui şi al tatălui ei pe vremea când era copil, executat de Stanhope Forbes.

Apoi, în ajunul Anului Nou, Jeremy a surprins-o, cerând-o în căsătorie, iar Nicola s-a surprins pe ea însăşi acceptând să-i fie soţie.

La început, totul părea perfect. Nunta a avut loc la sfârşitul lunii mai, după ce s-a terminat bursa Nicolei. Ceremonia s-a desfăşurat într-o biserică din secolul al Xf-lea, la Zennor, cătunul cel mai apropiat de moşia Rhys-Jones. Parohul anglican i-a permis cu multă bunăvoinţă fratelui Nicolei, James, care fusese de curând hirotonisit preot catolic, să ia parte la ceremonie. Sir Michael îi adusese cu avionul pe fratele şi pe mama ei de peste ocean pentru eveniment. Sanctuarul din piatră gol-goluţ fusese acoperit cu trandafiri albi şi cu crizanteme. Mama ei a plâns.

După o lună de miere umedă, în care au colindat insulele vestice ale Scoţiei, Nicola şi Jeremy s-au mutat în Casa Trevega. Aceasta nu a fost prima alegere a soţului ei. Jeremy obţinuse o diplomă în economie de la Universitatea Cambridge şi plănuia să lucreze la sediul central din Londra al firmei de management a tatălui său, să se ocupe în timpul zilei de misterioasele investiţii ale numeroşilor clienţi bogaţi, iar noaptea să se bucure de scena socială a oraşului. Dar Sir Michael avea alte idei. L-a trimis pe Jeremy să facă ucenicie la biroul firmei din Penzance şi le-a dat o casă de ţară în care să locuiască. Sir Michael prefera să stea la Londra, aproape de Camera Lorzilor şi de clubul lui.

Pe Jeremy l-a înfuriat acest aranjament, însă Nicola a fost încântată peste măsură. Îi plăceau casa veche cu multe ascunzişuri, grădinile, serile paşnice la gura focului şi lungile plimbări de-a lungul coastei. Apoi a venit darul de nuntă pe care l-a primit de la Sir Michael – un mic atelier de pictură numai al ei, cu vedere spre port, în localitatea învecinată St Ives, unde lumina avea strălucirea diamantului, iar apa de culoarea albastru-verzui din micul port părea indiscutabil mediteraneeană. În ciuda nisipului alb al plajei, adevărul era că apa care se năpustea dinspre Atlantic era atât de rece, chiar în plină vară, încât doar copiii o puteau suporta mai mult decât câteva minute.

Copii. Nu avuseseră, deşi nu se putea spune că n-ar fi încercat. Secretul Nicolei consta în faptul că propria ei

sexualitate era complicată şi emoţională – era când jucăuşă şi cochetă, pentru ca în clipa următoare să fie distantă şi detaşată. O tulbura, dar păstra secretul pentru sine, iar adevărul era că soţul ei era prea preocupat de propriile lui nevoi ca să mai observe schimbările. Apoi, la câţiva ani de când erau căsătoriţi, ani în care soţul ei era când grijuliu, când jignitor, Jeremy a hotărât că era timpul să întemeieze o familie. Cum lunile treceau iară să apară vreo sarcină, Jeremy deveni brutal de primitiv, bombardând-o ca o maşinărie, ca şi cum singura lui hotărâre era să planteze o nouă viaţă, indiferent în ce condiţii.

Şi aşa cum i s-a mai întâmplat o dată înainte, Nicola a început să nu mai mănânce, ca şi cum ar fi vrut să se purifice, ca şi cum durerea foamei ar fi putut să şteargă orice ar fi făcut ea, orice păcat ar fi comis, pentru a aduce acest abuz al lui asupra ei. Când Jeremy a început să facă nişte călătorii de afaceri la Londra din ce în ce mai lungi, s-a simţit uşurată. Îl suspecta că avea o iubită în oraş şi şi-a dat seama că puţin îi păsa. Ar fi trebuit să simtă acest fapt ca pe o pierdere, dar ea l-a simţit în schimb ca pe o uşurare.

Singura confidentă a Nicolei în acele zile era Annabelle Lawrence, soţia administratorului fermei. O blondă băieţoasă, cu picioare lungi – ea şi Nigel aveau un copil, Jesse, care la doi ani era permanent lipit de coapsa stângă a Annabellei. Aceasta era una dintre acele femei veşnic vesele şi optimiste, care păreau întotdeauna în stare să se descurce de minune.

Lui Annabelle îi plăcea Nicola şi era îngrijorată pentru ea. În ultimele luni, Nicola slăbise şi devenise palidă. Într-o dimineaţă mohorâtă de toamnă, Annabelle i-a făcut o vizită cu o farfurie cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Intră pe uşa din spate, o strigă şi o găsi pe Nicola şezând singură la o masă din lemn natur, în bucătăria cavernoasă din Casa Trevega, privind pe fereastră ceaţa rece ce venea dinspre Atlantic.

— Ce urât e azi afară, anunţă Annabelle pe un ton vesel, în timp ce-şi scotea jacheta umedă şi-l lăsă pe Jesse în scăunelul lui portabil. Ce ai zice dacă am bea şi noi un ceai şi ne-am mai îngrăşa un pic, mâncând aceste fursecuri?

Nicola ridică ochii către ea şi îi zâmbi şters.

— Ţi-e bine, drăguţă? Arăţi cam trasă în ultimul timp.

— Mi-e bine, Annabelle, zău, sunt doar obosită.

— Petreci prea mult timp în atelierul ăla al tău. Te epuizezi pregătindu-ţi expoziţia.

Nicola lucrase din greu la pânzele pentru vernisajul de la Creat Atlantic Gallery, în apropiere de St Just, dar nu asta era problema.

— Mă duc să pun ceainicul la fiert, zise Nicola, ridicându-se şi îndreptându-se spre bufetul pe care era ceainicul.

N-a reuşit. Nu făcuse decât câţiva paşi, iar încăperea a început să se rotească în jurul ei. Întinse un braţ să găsească un sprijin, dar nu găsi nimic şi se prăbuşi. Leşinase.

Având o oarecare pregătire ca asistentă medicală dinainte de a se fi măritat cu Nigel, Annabelle îi controlă respiraţia şi pulsul, apoi se repezi în camera de zi, apucă nişte perne de pe sofa şi se întoarse, folosind una dintre ele pentru a-i sprijini capul şi pe celelalte pentru a-i propti picioarele.

Când deschise fermoarul hanoracului pe care îl purta Nicola, Annabelle văzu vânătăile de pe gâtul ei. Cineva o strânsese de gât. Era doar un singur candidat posibil. Simţea cum o apucă furia. Ţinea un prosop rece, umed, pe fruntea prietenei ei, când Nicola îşi reveni.

— Ei bine, a fost o prostie, nu-i aşa? spuse Nicola, clipind şi străduindu-se să se ridice pentru a sta în fund pe scaun.

— Nu, draga mea, şopti Annabelle, strângând-o pe Nicola la piept. Prostie a fost să-l laşi să-ţi facă ce ţi-a făcut şi să nu spui nimănui.

A trebuit să treacă luni întregi, a fost nevoie de perseverenţa Annabellei şi de câteva vizite la consilierul serviciului social de la Penzance pentru ca Nicola să-şi părăsească soţul. Când a făcut-o, la mijlocul lunii martie, o lună anormal de rece, l-a părăsit în linişte, într-o zi în care el era plecat. Nu şi-a luat decât maşina ei, îmbrăcămintea şi echipamentul de pictură.

S-a îndreptat spre nord, de-a lungul coastei, mergând pe drumuri înguste, de ţară, nedorind, în mod intuitiv, să se depărteze de mare, care îi oferea atât de multă plăcere şi o inspira atât de bine în artă. În a treia zi a călătoriei sale şerpuitoare, a coborât un deal abrupt şi s-a trezit în port, la Boscastle, la vremea refluxului. Avea ceva foarte plăcut acest port – modul în care bărcile locale colorate se aplecau ici şi colo pe suprafaţa bălţilor noroioase, aşteptând să se reîntoarcă fluxul; râul care o cotea prin sat; cutele protectoare ale văii.

Sub stânca din partea de sud a micului port era ascunsă o clădire mică, din piatră, cu un anunţ în fereastră: CASĂ CU TOATE UTILITĂŢILE, DE ÎNCHIRIAT. S-a gândit să închirieze

locul pentru o săptămână. Câteva zile mai târziu, şi-a prelungit şederea cu încă o săptămână. În cele din urmă, a ajuns la o înţelegere cu proprietarul pentru un contract de închiriere cu posibilitate de reînnoire anuală.

Cam o lună mai târziu, Nicola lucra în atelierul ei de sus, când auzi o bătaie la uşă. Când coborî şi deschise uşa, îl găsi pe Sir Michael, sprijinit în baston, în ploaie, cu un pachet mare sub braţ.

— Bună ziua, draga mea, spuse el, cu capul său mare plecat. Crezi că aş putea intra, ca să scap de vremea asta?

Nicola simţi că o cuprinde teama.

— E şi Jeremy?

— Sunt singur, Nicola. Aş vrea să vorbesc puţin cu tine, dacă îmi permiţi.

Nicola se dădu înapoi din faţa uşii şi bărbatul intră. Lăsă pachetul pe jos, sprijinindu-l de perete, se îndreptă din şale şi îşi scoase haina udă. În cele din urmă, se întoarse spre ea şi zâmbi, iar chipul său pleoştit, de câine poliţist, se umplu de căldură.

— Bună ziua, dragă Nicola, spuse el blând. Ţi-am dus dorul.

Pe obrajii Nicolei şiroiau lacrimi, iar Sir Michael o luă în braţe.

— O, tată, spuse ea cu capul lipit de umărul lui. Îmi pare atât de rău. Dar ştii că nu puteam…

— Ştiu, dragă. Nu-mi puteai spune. Dar am descoperit. Este dezgustător. Propriul meu fiu. Sir Michael privi de jur-împrejur camera de zi micuţă şi se aşeză pe un scaun, lângă focul cu cărbuni. Ai cumva un whisky?

Nicola se scutură pentru a scăpa de şoc.

— Hm, nu. Dar am un coniac bun…

— Splendid. Trase scaunul câţiva centimetri mai aproape de foc.

Când se întoarse, Nicola se aşeză pe podea şi îi cuprinse în braţe genunchii.

— Cum m-ai găsit?

Bătrânul ridică din umeri.

— N-a fost prea greu, serios, pentru un om cu situaţia mea. Am vorbit la Scotland Yard. Ei ţi-au descoperit automobilul.

— Dar de ce?

Sir Michael o privi, puse o mână încreţită, pătată de vârstă, pe umărul ei şi chicoti:

— Rasă pură, draga mea, rasă bună, asta eşti. Am ştiut din

clipa când ai intrat pe uşă. I-am spus lui Jeremy în acea zi de Crăciun – cineva ca tine apare doar o dată în viaţă, aşa că era timpul să se domolească. Dar n-am avut de unde să ştiu că unicul meu fiu era o brută. Cum puteam să aflu? Ce ştim cu adevărat despre propriii noştri copii, cu excepţia a ceea ce ne lasă ei să ştim? M-am simţit ca un prost, chiar mai rău. Am pierdut pe cineva foarte drag mie când ai plecat, îmi iubesc fiica, desigur, dar tu… Ei bine, tu erai – *eşti* – cu totul altceva.

Nicola văzu licărul umed din ochii lui Sir Michael şi îi cuprinse genunchii şi mai strâns în braţe.

— Nu mă pot întoarce, tată. Nu mă voi întoarce.

— Ştiu asta, draga mea, şi n-am intenţia să ţi-o cer.

— Atunci, de ce eşti aici? De ce m-ai căutat?

— Fiul meu, îmi pare rău că trebuie să o spun, nu este un gentleman. Dar eu sunt. Este responsabilitatea mea – şi marea mea bucurie – să mă asigur că eşti bine întreţinută.

— Nu doresc nimic de la…

— Sst, Nicola. Ştiu că nu doreşti. Nu înţelegi că acesta este, în parte, motivul pentru care mă aflu aici? Te-ai purtat în tot timpul acestei orori ca o perfectă doamnă, în unele privinţe chiar aş fi dorit să nu te fi purtat astfel. Aş fi înţeles mai curând ceea ce se întâmpla. Am venit să-ţi spun că am făcut aranjamentele pentru divorţ şi l-am pus pe Jeremy să semneze hârtiile. Asta vrei, nu-i aşa?

Nicola dădu afirmativ din cap.

— Bine. Asta e aranjat. În plus, vreau să fiu sigur că nu ai niciun fel de disconfort. Ai avut destule.

— Dar…

El ridică o mână.

— Va fi o mică subvenţie – nimic jenant, te asigur… dar nu vei avea niciun disconfort. Va fi vărsată lunar în contul tău. Am păstrat şi atelierul tău de la St. Ives şi îl închiriez. Desigur, dacă vei dori vreodată să-l ai din nou…

— Tată, ştii că îmi place St Ives şi acel atelier. Dar atâta vreme cât Jeremy este în Casa Trevega, n-aş putea.

— Ştiu. N-am decis încă ce să fac cu el. Dar între timp, îmi convine închirierea, serios îţi spun! Ochii lui bătrâni străluciră ca un hoţ în faţa unui diamant. Mai luă o gură de coniac. O, mai este ceva.

Se ridică de pe scaun şi se duse încet către uşă, acolo unde pachetul se sprijinea de perete.

— Nicola, vreau să primeşti asta. Ştiu că îţi place şi m-ar

încânta nespus să ştiu că se află la tine.

Ridică pachetul, care era învelit în hârtie groasă cafenie şi îl puse în faţa ei. Nicola îl despachetă încet, dar credea că ştie ce era în interior. Era tabloul pe care îl admirase cel mai mult în colecţia lui Sir Michael: era superbul tablou al Laurei Knight, *Ella*, *nud şezând*. Când îl scoase din ambalaj, se uită la socrul ei, dând din cap:

— Nu, n-aş putea…

— Mă tem că trebuie, draga mea. Este deja scris în testamentul meu.

Laura Knight a realizat mai multe tablouri de atelier, inclusiv acest nud al celei mai bune prietene a ei, Ella Naper, pe care a plasat-o într-un fotoliu aurit drapat cu un halat de mătase roşu şi negru. Tabloul părea oarecum neterminat, însă personajul din fotoliu era perfect.

— Este o plăcere să-l ofer cuiva care are talentul tău, spuse Sir Michael. Poate va fi muza ta. Ei, ce zici, fata mea?

Nicola se ridică din şezlong şi coborî în bucătărie. Afară, soarele apusese şi portul era cufundat în umbră. Îl hrăni pe Randi, îi reumplu bolul cu apă, şi îşi prepară încă un pahar de gin tonic. Apoi se duse în camera de zi, se aşeză pe canapea, sorbi din băutură şi se uită la tabloul ce o reprezenta pe Ella Naper, care atârna deasupra suportului de piatră, deasupra şemineului. Se gândi la Ella ca la perechea ei spirituală – un spirit liber, încrezătoare în lumea ei. Aşa dorea ea să fie. Era, de fapt, ceea ce avea ea să devină în cei aproape patru ani de când locuia la Boscastle.

Câteva clipe mai târziu, adormi. După un timp, Randi veni din bucătărie, amuşină mâna stăpânei sale, nu primi niciun răspuns, şi se încovrigă la locul lui pe covoraşul din faţa căminului.

Trei

— Ghici ce, Drew?

Andrew tocmai deschisese uşa căsuţei sale spre o dimineaţă blândă de duminică de august. Lee se afla la locul ei obişnuit. Purta noile sale cizme Wellington.

— Ai de gând să termini turul astăzi şi să mă duci să văd fântânile sacre şi vrăjitoarele?

— Nu, omule. E aproape timpul să mergem la biserică! Ai face mai bine să te grăbeşti.

— Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit, dar mi-e teamă că am alte planuri. Mă duc să mă plimb în dimineaţa asta, dat fiind că o persoană pe care o cunosc a întrerupt brusc excursia de ieri.

Lee îl privi pieziş de pe zid.

— Eşti sigur că nu eşti vreun metodist dintr-ăia?

— Absolut sigur.

— Bine, fa cum vrei. Eu plec. Sări de pe zidul de piatră şi se năpusti pe pajişte către casă.

Lee Trelissick îl făcu pe Andrew să-l doară sufletul, acea durere pe care o ai când îţi doreşti ceva de care nu vei avea parte niciodată. Lee era exact genul de copil pe care visase să-l aibă cu Katerina – şi fusese fericit că nu l-au avut. Andrew era profesor de arhitectură la Universitatea din Pennsylvania, atunci când el şi Katerina Vogel s-au cunoscut la un dineu de acordare a premiilor celor mai promiţători absolvenţi. Ea lucrase în domeniul proprietăţilor imobiliare, dar descoperise că punctul ei forte era în domeniul bancar. Când şi-a terminat masteratul, Mellon Bank a pus mâna pe ea ca pe un chilipir şi a numit-o în corpul lor de conducere.

Katerina – „Kat” pentru prieteni – era foarte „colţoasă”. Până şi părul ei strălucitor, negru ca abanosul, era tuns asimetric. Aproape dureros de subţire şi având o înălţime peste medie, Kat nu prea stătea împreună cu colegii ei de clasă şi îşi petrecea aproape tot timpul cu profesorii, după cum observase Andrew. În seara aceea, când l-a zărit în mulţime, a ridicat pur şi simplu o sprânceană. Andrew s-a simţit hipnotizat.

Când s-au căsătorit, un an mai târziu, Katerina era mult prea preocupată de cariera ei pentru a se gândi la copii. Lui i s-a părut absolut normal la vremea aceea; cu toate că el avea cu zece ani mai mult decât ea, Katerina, la cei treizeci de ani ai ei, avea timp suficient conform ceasului biologic. Însă el simţea şi ambivalenţa ei în privinţa copiilor, de parcă se temea că nu era făcută să fie mamă. Când Kat a trecut de cea de-a treizeci şi cincea aniversare, Andrew a început să se resemneze că nu vor avea copii.

Apoi, ea îl părăsi. Acum, a aflat că este însărcinată. Îi era greu să-şi dea seama ce îl surprinsese mai mult. Sau ce era mai dureros.

Îşi termină de băut ceaiul, îşi legă şireturile de la bocanci, apucă rucsacul şi se îndreptă spre nord pe strada cu sens unic de deasupra fermei. După vreo jumătate de kilometru, o coti la stânga pe potecuţa care ducea în jos prin pădurea Minister,

până la podeţul ce trecea peste Valency, acolo unde-l lăsase Lee cu o zi în urmă. Se îndrepta spre biserica St Juliot, o biserică parohială restaurată de tânărul arhitect Thomas Hardy, înainte de a deveni romancier şi poet.

Andrew nu-şi dăduse seama că se apropie sfârşitul. Când l-a anunţat că pleacă, într-o sâmbătă, înainte de sfârşitul trimestrului de primăvară, a fost atât de buimăcit, încât a rămas uitându-se pur şi simplu la ea.

— Când? întrebă el în cele din urmă.

— Azi. Acum. Mi-am dus deja lucrurile în maşină. Vei fi contactat de avocatul meu. Nu te îngrijora. Nu vreau nimic din ceea ce îţi aparţine.

— De ce? spuse Andrew, tot cu gândul la plecarea ei.

Ea se uită la el cu milă şi cu dezgust:

— Chiar n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Nu, n-am, spuse el încruntându-se, ca şi cum avea de descifrat o problemă de proiectare. Şi chiar nu avea nicio idee.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să-ţi spun în cuvinte. Vreau să-mi petrec viaţa cu un bărbat care înseamnă ceva. Zici că eşti arhitect. Dar eşti cu adevărat? Stai în biroul tău mic de la universitate şi dezvolţi noţiuni abstracte despre formă şi spaţiu. Ţii cursuri pentru studenţi. Scrii articole pentru revistele savante. Credeam că e grozav să fii „doamna profesor Stratton", până mi-am dat seama cât de plicticoasă este viaţa ta. Viaţa *noastră*. Spune-mi ceva, domnule „arhitect": Unde îţi sunt clienţii? Unde sunt clădirile tale? Ca să nu mai spun că ai putea câştiga de zece ori mai mult decât te plătesc ăia la universitatea ta nenorocită.

— Probabil că nu mă interesează chiar atât de mult banii, spuse el. Şi nu văd, oricum, ce legătură are asta cu banii.

— Totul are legătură cu banii, dar nu asta e problema. Problema este că eşti lipsit de pasiune. E ca şi cum ai avea gheaţă în loc de sânge în vene.

— Nu-i adevărat. Îmi place să lucrez cu studenţii mei…

— Ăsta-i lucrul cel mai trist. Kat îşi dăduse acum drumul la gură. Nici măcar nu ştii că ăsta este un mod stupid de a trăi! Nu ştii nici măcar că eşti doar pe jumătate viu. Ştii ce înseamnă să fii pe jumătate viu? Asta înseamnă şi că eşti pe jumătate *mort*! Şi eu mor aici, stând cu tine. *Ăsta* este motivul pentru care plec!

Andrew mai auzise câte ceva din acestea şi înainte, dar

niciodată spuse cu atâta furie.

— Ţi-ai aranjat vreun loc în care să stai? întrebă el, când furia Katerinei se domoli în cele din urmă.

Ea îl privi de parcă nu-i venea să creadă.

— Gata, am plecat.

Şi dusă a fost.

Andrew şi Kat locuiau într-o casă de cărămidă de la începutul secolului al XIX-lea, de pe strada Delancey. Andrew petrecuse ani întregi renovând vechea casă, transformându-i încăperile înghesuite, întunecate, într-un spaţiu contemporan, plin de lumină. Fiind şi un bucătar inventiv, şi-a construit la parter o bucătărie strălucitoare, ce se deschidea spre o sufragerie cu privelişte către grădină. La o oră după plecarea Katerinei – o oră petrecută uitându-se în gol către grădină şi rememorând scena de câteva ori – Andrew plecă de acasă, traversă piaţa Rittenhouse, luă vreo două sticle de vin australian de la magazinul de băuturi, apoi se duse la o prăvălie cu delicatese italieneşti de pe South 19 Street, de unde cumpără câteva feluri de şuncă, salamuri şi nişte măsline negre. Se simţea uscat. Gol. Carbonizat.

Pe drumul de întoarcere prin piaţă, se opri la un loc de joacă. Ziua era caldă şi înmiresmată de la florile plantate pentru decor în cele patru colţuri ale parcului. În jurul lor, copiii se zbenguiau în hăinuţe de primăvară. Tinerele lor mame leneveau pe băncile verzi. În colţul străzii, când aştepta să se schimbe semaforul, o mână îi atinse umărul şi o voce mătăsoasă toarse ca o pisică:

— Hei, frumosule.

Vocea aparţinea unei frumuseţi rubensiene, pe care o chema Phyllis Lieberman, o colegă de la şcoala de artă şi arhitectură, ce locuia câteva străzi mai departe. Nemăritată, cam de aceeaşi vârstă cu el, Phyllis nu pierdea nicio ocazie să flirteze cu el. Era imaginea vie a erotismului, înghesuită într-un pachet mic, dar luxos.

Semaforul se făcu verde, dar el nu traversă. Se gândi în treacăt să-i dea un răspuns vesel, dezarmant. În schimb se întoarse către prietena sa şi-i spuse:

— Kat tocmai m-a părăsit.

Femeia ezită o clipă, apoi îl înconjură cu braţele şi îl îmbrăţişă cald, cu tot trupul. Apoi se retrase şi îi spuse:

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin?

— Desigur, răspunse Andrew, nu prea entuziasmat.

Phyllis îşi strecură braţul sub al lui şi îl conduse spre râu. S-au plimbat încet, Phyllis în pantofii ei obişnuiţi cu tocuri de şapte centimetri, călcând cu eleganţă pe trotuarul neuniform din cărămidă. Ajunseseră în Washington Square şi o cotiră pe lângă Independence Hall, când ea spuse:

— Ai fi putut auzi chestia asta şi de la mine, dragul meu. Nu sunt mulţi care vor fi surprinşi de vestea asta.

— Nu, se pare că nu am fost un soţ deosebit de satisfăcător. Oricum, asta susţine Katerina.

— E o prostie, ca să o spunem de la început. Stratton, eşti un gentleman de prima mână. Oricum, legătura dura de câteva luni. N-a fost prea discretă în privinţa ei.

— Legătură? se miră Andrew, oprindu-se brusc şi uitându-se lung la ea.

Phyllis se îngălbeni şi îşi duse palma la gură.

— O, Dumnezeule! Nu ştii, nu-i aşa? Vorbea de parcă ar fi strâns-o cineva de gât. Îşi reveni într-o clipă şi îl târî spre o bancă. Uite, este vorba de tipul pe care l-a cunoscut la sala de antrenamente pentru căţărări, şopti ea, un avocat ce primeşte onorarii grase. Oricum, asta se spune. Îi luă mâna între palmele ei. O, dragul meu, îmi pare atât de rău.

Andrew privi în jurul pieţei. Îi plăcuse întotdeauna partea veche colonială a oraşului Philadelphia – cărămida, piatra, istoria. Dar nimic din toate acestea nu-l consola în ziua aceea.

Se simţea de parcă viaţa lui tocmai luase sfârşit.

Andrew urcă panta de vest a văii Valency. Un pârâiaş traversa poteca pe care mergea el. Îşi căuta drumul din piatră în piatră prin apă şi apoi se opri să admire priveliştea. Ere de-a rândul, fricţiunea infinitezimală a apei ce trecea peste piatră tăiase un canal şerpuitor adânc în platoul înconjurător. La culmea celor mai strânse coturi, se vedea locul în care inundaţiile sezoniere muşcaseră din roca mamă, creând maluri abrupte. Mai departe spre est, dealurile erau ornamentate cu câmpii îngrijite şi înverzite. Iar în depărtare, atât cât îi ajungea privirea, câmpiile erau definite de ziduri de piatră antice.

Andrew nu avusese nici cea mai vagă idee, cum să răspundă atacului Katerinei din ziua în care a plecat. Astfel că şi-a văzut de diverse lucruri. Numai că lucrurile nu mergeau bine. Nu doar pentru că Andrew se simţea ca lovit de bombe din cauza despărţirii, dar şi munca lui părea să se fi lovit de un zid. Cercetase ceva despre care credea că va fi o contribuţie importantă în domeniul său: o carte pe care o intitula *Anatomia*

locurilor locuibile. Într-o vară, pe când era la secţia postuniversitară pentru doctoranzi, s-a preumblat prin Europa şi a fost captivat de modul în care orăşelele de pe dealurile Italiei sau Spaniei ori satele din Anglia rurală păreau să aibă un fel de unitate, o anumită armonie a formei şi materiei, ceea ce te făcea să te simţi „acasă”, chiar dacă nu trăiai acolo. Aceste locuri i-au pătruns în sânge, în oase. Câţiva ani mai târziu, în timp ce se lupta cu problema unei dezumanizări acute a comunităţilor americane, şi-a reamintit de caracterul perfect locuibil al acelor locuri. Şi ideea a prins aripi.

Andrew era convins că dacă ai putea desface în părţi componente acel simţământ ce dă caracterul de confortabil pentru locuit, de „acasă”, dacă ai putea identifica părţile lui componente şi ai înţelege cum merg împreună, ai putea proiecta noi comunităţi cu acelaşi caracter încurajator. Erau anumite componente ale caracterului de locuibil despre care credea că sunt evidente. Cele mai multe locuri care păreau locuibile arareori aveau o clădire cu mai mult de trei-patru etaje. Clădirile erau grupate astfel încât să se potrivească una cu alta, fiind „asortate” şi cu spaţii aerisite, adică pieţe. Acestea aveau ceea ce Andrew numea „camere publice” – cafenele, terase în aer liber, sau taverne, de pildă, unde oamenii se adunau să sporovăiască sau pur şi simplu să privească lumea trecând pe acolo. A observat că astfel de localuri erau construite din materiale specifice locului. Drept rezultat, arătau de parcă ar fi crescut organic din pământ, şi că nu fuseseră plasate acolo în mod special.

Însă editorul său de la University of Pennsylvania Press nu a fost de acord.

— Dacă încerci să defineşti ceea ce înseamnă *acasă*, de ce cauţi în Europa? Eşti american! Pentru Andrew răspunsul era personal şi visceral: Nu se simţise niciodată acasă în America. Crescând într-o suburbie a Bostonului, cunoscuse puţini vecini ai familiei lui. Şi pentru orice voia să facă – să meargă la cumpărături, să mănânce în oraş, să vadă un film – trebuia să meargă cu maşina. Rezultatul – pentru Andrew, cel puţin – însemna un sentiment de alienare, de a nu aparţine locului de unde provenea.

Dar mai exista o problemă în legătură cu acest proiect. Preşedintele departamentului său nu credea că subiectul cercetării sale era suficient de „profesionist”, ceea ce însemna că acesta era din sfera problemelor adevărate ale oamenilor

obişnuiţi. În academie, acest lucru era echivalent cu sărutul morţii. Cu cât îşi susţinea mai mult părerea faţă de editorul şi preşedintele său, cu atât mai mult avea impresia că se izbea cu capul de un perete.

Totuşi, îşi avea apărătorii lui, iar hotărâta şi candida Phyllis era unul dintre ei. Atunci când Andrew s-a dus la fund, atât din punct de vedere emoţional, cât şi intelectual, la prima aniversare a plecării Katerinei, Phyllis a fost cea care i-a sugerat să plece.

— Du-te undeva unde peisajul îţi vorbeşte, şi integrează-te lui, chiar dacă numai pentru câteva săptămâni. Nu te gândi la nimic. Află doar cum *simte* locul. Gândeşte-te de ce mai târziu.

Ideea l-a intrigat şi l-a tulburat. Întotdeauna i-a stat în fire să studieze natura de la distanţă. Era mai uşor, mai prudent, să fii un observator şi nu un participant. După ce începuse vacanţa de vară, obişnuia să se plimbe prin partea colonială a Philadelphiei. Nu departe de Independence Hall, doi oameni reparau pavajul pieţei. Noul pavaj era făcut cu blocuri dreptunghiulare de granit albastru-cenuşiu – blocuri belgiene, aşa ştia el că se numesc – cam de zece centimetri lăţime şi cincisprezece adâncime. Cei doi oameni întinseseră un strat de pietriş şi de nisip nivelat, după care plasau blocurile de granit într-o frumoasă formă de zigzag.

Andrew şedea pe o bancă şi decise că era momentul să se implice. Şi aşa cum se întâmplă uneori lucrurile, într-un mod atât de ciudat, i s-a ivit ocazia. În cadrul cercetării sale, Andrew contactase câteva organizaţii din Europa care se ocupau de conservarea istoriei. A doua zi după ce-i privise pe acei muncitori, a fost contactat de Consiliul pentru Construcţii Durabile din sud-vestul Angliei. Printre alte veşti, a reţinut faptul că urma să aibă loc un curs despre construirea zidurilor de piatră fără mortar, susţinut de breasla constructorilor de garduri, în parteneriat cu un trust naţional, o organizaţie de conservare a pământului. Cursul de o săptămână urma să aibă loc în august la Boscastle, pe coasta sălbatică a Atlanticului, în Cornwall. Boscastle nu era departe de orăşelul despre care tatăl său nu înceta niciodată să-i spună că de acolo proveniseră strămoşii săi: Stratton, în nordul comitatului Cornwall.

În mod spontan – ceva nou pentru el – trimisese un e-mail pentru a se înscrie la curs. După câteva ore de căutări pe internet, a descoperit Sheperd’s Cottage şi a trimis un e-mail proprietarilor. Anne Trelissick i-a răspuns, astfel că el a

rezervat pentru două săptămâni căsuţa de piatră din secolul al XVII-lea.

În vreme ce Philadelphia de-abia se târa în zilele caniculare de august, Andrew a evadat, sosind la Boscastle într-o după-amiază senină, caldă, chiar după o ploaie cu soare care a lăsat atmosfera limpezită şi străzile înguste lucind. A fost fermecat pe loc. Se simţea de parcă tocmai venise acasă.

În vârful văii Valency, Andrew sări peste un pârleaz din zidul de piatră, trecu prin cimitirul bisericii St Juliot, cu pietrele sale de mormânt acoperite de li cheni, înclinate într-o parte şi în alta şi trecu aplecat pe sub porticul său din secolul al XV-lea. Aşteptase acest moment. Dorea să vadă ce realizase Hardy, prin restaurarea bisericii de la sfârşitul anilor 1800. Dar când deschise uşa grea din stejar a bisericii, văzu o mică adunare de enoriaşi, printre care Lee şi Anne. La amvon se afla o preoteasă.

Bolborosi o scuză şi se aşeză într-o strană din spate.

Capetele s-au întors pentru a privi străinul care li se alăturase. Lee îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Preoteasa privi peste mica congregaţie şi surâse.

— Fii bine venit, spuse ea. Tocmai mă pregăteam să spun una dintre povestirile mele preferate.

Caracterul degajat al preotesei l-a cucerit pe loc. Andrew îi zâmbi şi el şi aprobă din cap. Ea începu.

— Sunt sigură că aţi auzit diverse variante ale acestei glume. Un alpinist îşi pierde echilibrul şi cade de pe o stâncă – poate o stâncă precum cele aflate de-a lungul coastei din Boscastle. Acesta apucă o ramură dintr-un arbust ce creştea pe ţărmul stâncos – poate vreun orz sălbatic sau vreo buruiană – şi se opreşte din cădere. Dar ramura era subţire şi fragilă, iar el ştie că nu-l va ţine mult timp. „Ajutor, strigă el. E cineva acolo sus? Ajutor!” Şi o voce gravă îi răspunde: „Sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Te pot salva dacă crezi în mine. Crezi?” „O, da, Doamne, cred, cu tot sufletul, mai ales acum!” „Bine, spuse Dumnezeu. Dă drumul ramurii”. Căţărătorul ezită. „Nu este nimeni *altcineva* acolo sus?” întreabă el.

Se auziră chicoteli în rândurile congregaţiei.

— Biblia conţine o povestire asemănătoare, continuă preoteasa. În cazul acesta, Iisus a făcut un miracol hrănind mulţimile. Cinci mii de oameni se adună pentru a-l auzi predicând, după care El le spune ucenicilor Săi să-i hrănească.

Aceştia răspund că nu au decât doi peşti şi cinci pâini, şi că

este imposibil. Însă Iisus ia aceste provizii sărăcăcioase şi reuşeşte cumva nu doar să le facă să ajungă pentru toată mulţimea, dar să mai rămână şi pentru altă dată! Nu ştiu ce gândiţi voi, dar cred că această pildă m-ar fi făcut credincioasă pentru întreaga viaţă. Dar se pare că unii ucenici învăţau mai greu. Când mulţimea se dispersează, Iisus le spune ucenicilor Săi să se urce în corabie şi să pornească pe mare. El rămâne în urmă pentru a se ruga, pentru a medita, şi le spune că li se va alătura în curând. În noaptea aceea, o furtună a măturat marea şi barca discipolilor a fost zgâlţâită ore întregi. În cele din urmă, după cum ne spune Matei, la cel de-al patrulea ceas, dis-de-dimineaţă, ucenicii îl văd pe Iisus venind spre ei, păşind pe suprafaţa apei. Ei strigă de frică: „E o fantomă!” Dar Iisus spune: „Liniştiţi-vă! Eu sunt. Nu vă fie teamă”. Apoi Petru sare în sus şi spune: „Învăţătorule, dacă eşti Tu, ordonă-mi să vin la tine pe apă”. Şi aici cred că Iisus ne dovedeşte simţul Său al umorului… într-un fel nu prea diferit de pilda cu care am început. Ce face? Spune simplu: „Vino”. Şi astfel Petru coboară din corabie. Dă drumul la o mână. Apoi la cea de-a doua. Şi păşeşte pe apă către Iisus. Şi iată-l pe Petru, mergând cu paşi mari pe suprafaţa mării, când se trezeşte oarecum şi priveşte în jurul său. Vede că marea este agitată şi că cerul este ameninţător a furtună. Dintr-odată este cuprins de frică. Ca să spunem mai simplu, are o criză de credinţă. Se teme că ramura salvării, ca şi ramura de care se ţinea alpinistul nostru, este subţire şi fragilă. Ce se întâmplă apoi? Ei bine, este bine să ne amintim că Petru înseamnă *piatră*, ceea ce este acelaşi lucru cu a se scufunda. „Doamne, ajută-mă!” strigă Petru. Iar Iisus întinde mâna, îl trage în sus şi îl readuce în siguranţă pe corabie. „O, tu, fariseule, de ce te-ai îndoit?” întreabă Iisus. Iar restul discipolilor, uimiţi, declară: „Eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu”.

Preoteasa făcu o pauză şi îşi opri privirea la sătenii din faţa ei.

— Suntem doar fiinţe umane. Vieţile noastre de toate zilele ne pun la încercare credinţa în mod repetat – în noi înşine, şi în Dumnezeu. Câteodată ne scufundăm. Ce vrea să ne spună Matei prin această povestire? Iată ce: credinţa ne menţine la suprafaţa apei. Credinţa poate potoli furtuna. Credinţa poate produce miracole – mari, mici, nu prea contează. Credinţa îl poate ajuta pe fiecare dintre noi să meargă la suprafaţa apei vieţii noastre. Credinţa poate fi mântuirea noastră. Acum, să ne

rugăm…

Slujba a continuat, însă Andrew încă se gândea la predica preotesei. Cu toate că se dusese la biserică cu supunere în fiecare duminică, împreună cu părinţii săi, în copilărie, Andrew nu a avut niciodată prea multă credinţă. Avusese chiar mai puţină încredere în religia organizată.

Când a ajuns la maturitate, Andrew şi-a găsit credinţa – o credinţă în puterea gândirii raţionale. Credea că universul era explicabil. Credea că misterele credinţei religioase nu erau nimic mai mult decât fenomene naturale ce aşteptau o explicaţie logică. Andrew credea în ştiinţă. Dar avea încredere şi în bunătatea intrinsecă a fiinţelor umane. Avea încredere, de asemenea, în el însuşi, în importanţa muncii sale şi în siguranţa şi deplinătatea iubirii lui pentru soţia sa. Dar acum căsătoria lui se sfărâmase şi valoarea muncii sale era pusă sub semnul întrebării. În anul în care Kat aruncase bomba, Andrew simţise că încrederea în el însuşi se risipeşte. Că şi în sufletul lui se produsese o spărtură. „O, fariseilor”, spusese Iisus. Da, aşa era.

Lee îl scoase din trista lui meditaţie.

— Hai, spuse ea, trăgându-l de buzunar. Trebuie să faci cunoştinţă cujanet!

— El e Drew, anunţă Lee, trăgându-l către preoteasă. Locuieşte la noi. Andrew se simţi de parcă era noul câine al fermei.

Preoteasa zâmbi şi-i întinse mâna lui Andrew.

— Janet Stevenson. Frumos din partea dumitale că ni te-ai alăturat în dimineaţa aceasta, spuse ea.

— Da, sigur, îmi cer scuze că am năvălit aşa înăuntru. Ştiţi, îmi cer scuze că sunt atât de ignorant, dar cum i se adresează cineva unui preot anglican?

— Tehnic vorbind, spuse ea chicotind, se spune „Reverend Janet Stevenson al parohiilor Davitistow, Forrabury, St Juliot, Lesnewth, Minister, Otterham şi Trevalga”. Dar cei mai mulţi îmi spun Janet.

— Slavă Domnului, spuse Andrew. Janet era o femeie înaltă, osoasă, cu un păr şaten până la umeri, retezat destul de brutal, înspicat ici şi colo cu şuviţe cenuşii. Dar ochii erau amabili, iar zâmbetul ei era cald şi sincer. Predica dumitale mi-a dat de gândit, mărturisi Andrew.

— Da, am observat că păreai să fi rămas pe gânduri după aceea. Preoteasa se plecă puţin mai aproape de el şi vorbi

încet. Dacă este ceva ce ai dori să discutăm, casa parohială este lângă St Symphorian, la capătul satului, lângă Forrabury Common.

Andrew se întrebă dacă clarviziunea era un talent de bază al preoţilor.

— Mulţumesc, răspunse el.

Lee îl trăgea din nou de buzunar.

— *Hai*, Drew, sau vei întârzia şi la Cobweb!

— Cobweb?

— La han, explică Janet. Aproape toată lumea merge acolo pentru masa de duminică, acolo sau la Wellington – ştii, miel fript şi diverse garnituri.

— Şi dacă nu porniţi acum, îi dojeni Lee, nu veţi mai găsi nimic!

— Se pare că ai un prieten, spuse preoteasa.

— Pare, mai curând, că am fost adoptat, spuse Andrew râzând. Sau poate răpit. Vă voi vedea acolo?

— De obicei, îmi fac apariţia, să beau o halbă, cel puţin. Obligaţie profesională, mă înţelegi.

Andrew zâmbi şi îi făcu semn cu mâna în timp ce Lee îl trăgea prin cimitir către automobilul lui Anne. Nu reuşi să privească îndeaproape realizările lui Thomas Hardy.

Cobweb ocupa primele două etaje ale unui depozit din piatră cu patru etaje din secolul al XVIII-lea, construit adânc în coasta de ardezie neagră, vizavi de Centrul de Turism. O sufragerie ceremonioasă şi o sală de banchete ocupau etajul superior, dar inima hanului era formată din două încăperi alăturate de la parter, mari, joase, cu pereţi din piatră, fără ferestre. În fiecare încăpere era câte un şemineu, alături de o colecţie eclectică de mese, scaune, bănci lungi cu spătar înalt şi tot felul de obiecte decorative şi de ornamente pe pereţi. Din bârnele groase de deasupra încăperii până aproape de uşă atârnau sute de sticle antice de bere. Andrew, care avea un pic peste 1,80 metri în înălţime, avea impresia că trebuie să umble aplecat pentru a se putea mişca prin locul acela.

În această duminică, încăperea era plină de turişti şi de localnici. Andrew ajunsese deja la barul lung care se întindea în ambele camere şi era pe cale să comande o halbă de bere, când auzi glasul unei femei.

— Auzi, ăsta e tipul care vorbea în şoaptă cu oaia, Flora! Individul despre care ţi-am spus.

Andrew se întoarse spre dreapta şi văzu femeia frumoasă şi

smeadă, cocoţată pe un scaun înalt la capătul barului. Purta un maiou negru, din bumbac striat, şi o pereche de blugi decoloraţi, tăiaţi. Un picior foarte lung, bronzat, era încrucişat peste celălalt, în dreptul genunchiului. De piciorul suspendat atârna un şlap roz. Părul ei şaten-închis era lung şi prins într-o coadă de cal, ţinută de o basma strânsă şi înnodată. Ea zâmbi.

— Ăăă… îmi cer scuze, bâlbâi Andrew. Nu cred că… *stai*… sigur eşti femeia de pe ţărmul stâncos. Cu câinele.

— Iar tu eşti salvatorul oii rătăcite.

O femeie mai în vârstă, plinuţă, rozalie în obraji – Flora, probabil – se agita în spatele barului şi îi zâmbi larg.

— Nu-i da atenţie. Te ia peste picior. Ce doreşti, prietene?

— O halbă de bere, te rog.

— Fac eu cinste, Flora, spuse femeia de pe scaun, şi barmaniţa ridică o sprânceană în timp ce trase de mânerul lung al pompei, pentru a trage bere proaspătă din butoaiele din pivniţă

— Şi… ce mai face oaia? îl necăji femeia în pantaloni scurţi de blugi, bălăngănindu-şi ritmic piciorul încrucişat peste genunchi. Andrew urmărea dansul şlapului roz.

— Habar n-am. Luă o înghiţitură zdravănă din halbă. Îi plăceau berile englezeşti: de culoarea chihlimbarului, cremoase, aproape că nu făceau spumă. Mulţumesc pentru trataţie.

— Am fost puţin îngrijorată, crede-mă, dacă te vei putea căţăra pe stânca aceea.

— Dar nu suficient de îngrijorată încât să rămâi prin preajmă ca să mă ajuţi.

— O, nu. Ştiu prea bine cât de fragil este egoul masculin. Îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi şmechereşte.

Brusc, Andrew îşi reaminti predica.

— Puteam să cad, spuse el.

— Asta ar fi însemnat că Darwin e la treabă. Dar n-ai căzut. Nu-i aşa?

— De fapt, am căzut. Am căzut aproape treizeci de metri către stâncile cu vârfuri tăioase şi valurile ce se rostogoleau, dar m-am oprit din cădere apucând ramura unui arbust ce creştea pe partea din faţă a ţărmului stâncos. Din păcate, acesta era un orz sălbatic, aşa că mâna mea a fost plină de ţepi. Totuşi, m-a ţinut destul de bine pentru a găsi dramul înapoi către partea de sus, dar nu datorită ţie.

Ea îi luă mâna, o întoarse pentru a-i vedea palma, care nu

avea niciun fel de cicatrice, îşi trecu propria palmă peste a lui, apoi îi dădu drumul.

— Mincinosule.

Andrew încerca să-şi revină din şocul atingerii ei. Sângele îi sfârâia.

— Am folosit cealaltă mână, spuse el.

— De două ori mincinos, spuse ea. Eşti dreptaci. Aceasta este mâna pe care o foloseşti ca să ridici paharul.

— Ce mai face câinele tău? întrebă Andrew, încercând să câştige timp pentru a-şi reveni.

— Randi! strigă femeia; un câine cu blană mare, care arăta pentru întreaga lume ca un lup, apăra din mulţime, aducând după el câţiva copilaşi, printre care şi Lee.

— Deci *aici* eşti! strigă Lee din mijlocul vacarmului de voci din cârciumă. Ghici ce, Drew? El este Randi şi este cel mai bun câine din lume. Câinele şedea pe picioarele dinapoi lângă femeia de pe scaunul înalt şi o privea cu adorare nesfârşită, cu limba scoasă.

— Şi Nicki! strigă Lee, observând femeia de pe scaunul înalt. Drew! Drew! exclamă ea, ţopăind într-un picior de plăcere. E cea mai bună prietenă a mea, Nicki!

Andrew o privi pe femeia din faţa lui, apoi se uită din nou la Lee.

— Aşteaptă… Credeam că Nicki era una dintre prietenele tale de aceeaşi vârstă cu tine. Vreau să spun, o fetiţă ca tine… nu o… persoană în toată firea.

— Nu o cotoroanţă bătrână, vrei să zici, spuse femeia, dar pierzând ceva din exuberanţa agresivă dinainte.

Andrew o privi şi se întrebă cam ce vârstă avea cu adevărat. Vreo treizeci şi ceva de ani, patruzeci. Cam tânără pentru o baborniţă. Era drăguţă, şi atât. Şi era plină de sevă, avea ceva uşor exotic în ea. Încă simţea un tremur interior, de la atingerea ei.

Lee l-a salvat.

— Nicki nu este ca alţi oameni în toată firea. Ea e ca mine. Un „spirit liber”. Asta spune mama, oricum.

Nicola se lăsă să alunece uşor de pe scaun şi cuprinse fetiţa în braţe, gândindu-se cât de mult greşea Lee, dar îndrăgind-o pentru că era convinsă de acest lucru. Lee chicoti, se zbătu să iasă din îmbrăţişare şi dispăru în mulţime, prezentările fiind aparent făcute.

— Deci tu eşti Drew… trebuia să-mi fi dat seama.

— De ce? întrebă Andrew zâmbind. Mi s-a dus faima atât de departe?

— Aşa e când Lee este agentul tău de publicitate. Şi… da, mulţumesc, aş mai vrea un rând.

Andrew râse şi îi făcu semn lui Flora.

— De data aceasta fac eu cinste, spuse el când veni barmaniţa.

Flora îl privi cu coada ochiului.

— Parcă *ne* împrietenim, nu? Vrei acelaşi lucru de băut, Nicki?

— Bineînţeles, dar pentru că face el cinste, fă-l dublu.

— Şi ce faci când nu ceri băutură pe gratis la Cobweb? întrebă Andrew.

— O, asta e o întrebare atât de americănească: Ce faci? Ca şi cum asta te-ar defini! Eşti în Europa, prietene. Aici ne interesăm despre familie, despre viaţă, despre adevăr, despre frumuseţe.

— OK, atunci spune-mi despre familia ta.

— N-am familie. Cel puţin, nu aici.

— Atunci despre viaţa ta?

— Un mozaic.

— Adevărat?

— Destul de adevărat.

— OK, atunci, despre frumuseţe? în afară de a ta, care este cât se poate de evidentă pentru oricine care vede măcar cu un ochi.

Această afirmaţie păru să o ia cu adevărat prin surprindere. Se întoarse la paharul înalt cu gin tonic pe care i-l lăsase Flora şi dădu pe gât o treime din el dintr-o singură înghiţitură. Se uită o clipă la pahar, apoi se întoarse către el.

— Mulţumesc, murmură ea. Apoi zâmbi. Mincinosule.

— Ai dreptate; mint. Îmi petrec zilele fotografiind modele superbe, îmbrăcate foarte sumar, pentru reviste de modă, şi m-am obişnuit să le spun femeilor că sunt frumoase. În afară de tine, cele mai multe par dornice să accepte complimentul.

— Eşti fotograf de modă?

— Nu. Asta e partea cu „mincinosul”.

Ea îl izbi în glumă cu palma pe braţ şi râse, apoi ridică paharul şi-l ciocni cu al lui.

— Ai câştigat rândul acesta.

— Nu ştiam că e un concurs. Şi asta era o minciună. I se părea că făcuse scrimă de cum ajunsese acolo.

— Întotdeauna este un concurs.

— Ce fel de concurs?

— De flirt.

— Asta facem?

— Păi nu facem asta?

— Stai puţin. Că mă apucă durerea de cap. Eu am întrebat primul.

— Şi eu am evitat întrebarea.

— Asta cu siguranţă.

Andrew simţi în mod ciudat că-şi pierde echilibrul psihic în prezenţa acestei femei frumoase, dar curioase. Îşi dădu seama că interacţionarea cu cineva este o treabă destul de înfricoşătoare. Trecuseră destui ani. Cum te porţi? Ce spui?

Andrew încercă o eschivare verbală.

— Uite, mi s-a spus că motivul pentru care ne aflăm aici duminică după-amiaza e o masă cu friptură. Nu mănânci?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu; e mult prea multă mâncare pentru miezul zilei.

— Şi atunci de ce eşti aici?

Ea scrută cu privirea lumea din hanul plin.

— Pentru a-mi petrece timpul în compania oamenilor. Îi făcu cu mâna lui Janet, preoteasa, care stătea de vorbă cu mulţimea. Munca mea este destul de solitară.

— A, spuse el, am revenit la ceea ce faci.

— Ingenios modul în care ai procedat.

— De fapt, tu ai deschis discuţia. Stai să ghicesc, eşti fie o decoratoare de interior foarte dezordonată, fie o artistă.

— Cât spirit de observaţie ai!

— Eşti artistă?

— Nu sunt o decoratoare de interior extraordinar de dezordonată şi ar fi mai bine să mă întorc la cutiile mele cu vopsele. Goli paharul şi îşi atârnă pe umăr o geantă din pânză. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Drew. Mulţumesc pentru tratаţie. Lee a avut dreptate în ceea ce-a zis despre tine.

— Ce anume?

— O, asta e doar între noi, fetele, spuse Nicki arborând un zâmbet conspirator.

— Ai vreun nume, în afară de Nicki? Andrew avea impresia că ar fi aruncat un lasou şi ar fi tras femeia înapoi.

— Nicola Rhys-Jones, fostă Delucca.

— Să înţeleg că eşti măritată?

— Nu mai sunt.

Andrew zâmbi. Ea nu.

— Pe tine cum te cheamă? întrebă ea.

— Stratton, la fel ca satul din susul coastei. Andrew Stratton.

— Căsătorit?

— Nu mai sunt.

De data aceasta Nicki zâmbi.

Apoi plecă.

Patru

Era încă prea devreme pentru ca soarele să fi ajuns în vârful dealurilor abrupte dinspre est, când Andrew porni luni dimineaţă către pădurea Minister, pe poteca ce înainta de-a lungul râului. Strada ce străbătea Quay Town era aproape pustie.

Ceaţa de pe coastă începea să se destrame; ziua promitea să fie din nou frumoasă. Stătea în capătul parcării, unde trebuia să se întâlnească cu instructorul lui, se uita cum curge râul şi se gândea la Nicola. Îl intriga. Şi mai era şi acel şoc pe care îl simţise atunci când ea îi atinsese mâna. L-a buimăcit. L-a tulburat. L-a sâcâit. Oare despre ce-o fi fost vorba?

Un grup mic de oameni se aduna lângă Centrul de Turism. Andrew se îndreptă într-acolo pentru a li se alătura.

— Neaţa! Toţi îl aşteptăm pe instructor? întrebă el.

Ca răspuns primi două semne scurte din cap şi un simplu:

— Aşa cred. Se pare că erau oameni scumpi la vorbă.

— De unde sunteţi? întrebă unul mai vorbăreţ, un tip chelios şi slab, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un chip aspru de copoi. Accentul îl trădase pe Andrew.

— Philadelphia, răspunse el.

Trei perechi de ochi se holbară. În cele din urmă, un alt bărbat, un tip înalt, bine făcut, cu cizme de cauciuc Wellington, murdare de bălegar, şi cu o salopetă albastră, se uită la el şi spuse:

— Mai bine stăteai acasă, băiete. Asta nu este o vacanţă. Aici e vorba de muncă grea.

Andrew îl privi o clipă pe omul respectiv, arborând un zâmbet despre care era sigur că semăna cu cel al unui idiot, în timp ce aştepta ca creierul său să-i traducă ce a vrut să spună individul.

— Mda, îmi imaginez, răspunse el, crezând că a prins

esenţa.

Un al treilea tip intră în vorbă. Devenea o pălăvrăgeală generală.

— În jurul Philadelphiei sunt o mulţime de lucrări în piatră. Pe vremuri era Pennsylvania olandeză, nu-i aşa?

Andrew se uită cu uimire sinceră la acest tip. Cum de ştia asta. Părea îmbrăcat prea bine pentru sarcina care îi aştepta – o cămaşă bine călcată din material de blugi, pantaloni kaki cu dungă, iar în picioare avea bocanci de lucru ce păreau noi-nouţi. Arăta ca un tip din Boston, vorbea ca un londonez şi nu era cu siguranţă din Cornwall. Acesta îi întinse mâna lui Andrew.

— Ralph Newsome. Am studiat ingineria la Drexel timp de un an.

— Andrew Stratton. Predau arhitectura la Universitatea din Pennsylvania.

— Ce mică e lumea, spuse Newsome.

Copoiul nu voia să fie lăsat pe dinafară.

— Jacob Casehill, spuse el, luând mâna lui Andrew. Zidar în piatră. Toată lumea îmi spuse Case.

Cei trei bărbaţi se întoarseră către bărbatul masiv, care păru dintr-odată sfios ca un copil.

— Burt. Pencarrow. Sunt fermier, în zona Holsworthy. Îşi ţinea mâinile în buzunarele salopetei.

În momentul acela, în parcare apăru o dubiţă albă ca vai de lume. Pe o parte a ei scria ACADEMIA DE PIATRĂ.

Numele instructorului erajamie Boden, iar Andrew se aşteptase, dat fiind prenumele diminutivat al acestuia, să fie un tip tânăr, scânteietor. Dar bărbatul care coborî din dubiţă, după părerea lui Andrew, avea cel puţin şaizeci de ani, cu o faţă bătută de vânt, pistruiată şi foarte încreţită, cu capul încununat de o claie de păr roşcat pe cale să încărunţească. Purta nişte pantaloni ţepeni din pânză, cu petice lungi de la genunchi până la coapse şi o cămaşă albastră fără guler, care părea impregnată cu un praf fin, cenuşiu.

— Cafea, spuse el, în loc de salut.

Casehill – *Case* – întoarse brusc capul spre stânga.

— Brutăria e deschisă. Câteva clădiri mai încolo de prăvălia satului.

— Minunat, răspunse omul şi plecă. Mai vine cineva, zise el peste umăr. Fata, slavă Domnului.

Burt înaintă cu greu după instructor, mare şi încet ca un

cal de povară.

— Fata? îngăimă Andrew.

— O femeie, explică Newsome. Şi, ca orice femeie, întârzie.

De parcă ar fi vrut să dovedească pe loc că nu avea dreptate, un Land Rover verde-închis, cu NAŢIONAL TRUST inscripţionat pe portiere, năvăli în parcare şi se vârî cu abilitate într-un loc liber. Portiera şoferului se deschise brusc şi o tânără ce părea de vreo douăzeci şi cinci de ani sări din maşină şi se îndreptă cu paşi mari către ei. Era îndesată şi foarte bronzată, un bronz spectaculos evidenţiat de un păr platinat, tuns scurt. Purta un şort măsliniu de excursionist, iar gambele ei păreau cioplite din piatră.

— Ăştia sunteţi toţi? Doar trei? zise ea fără altă introducere.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse Newsome, zâmbind larg.

Îşi aduse aminte de regulile de bună purtare şi întinse mâna.

— Îmi cer scuze. Eu sunt Becky Coombs. Am fost blocată în spatele unui nenorocit de autobuz plin cu turişti. Strânse mâna tuturor celor prezenţi. Unde e Jamie?

— A, deci îl cunoşti? întrebă Andrew.

— O, da. Jamie este un fel de zeu pe aici. Închipuiţi-vă că am făcut unul dintre cursurile lui, mai ales că proiectul e pe teritoriul meu. Ni se vor alătura voluntari săptămâna viitoare.

— Lucrezi la biroul agenţiei Naţional Trust, mai jos de primul pod? se încumetă să întrebe Andrew.

— Da, acolo. Când nu sunt pe teren.

— Trebuie să fie nemaipomenit să ai o slujbă care te duce într-o regiune atât de frumoasă, spuse Andrew.

— Da aşa este… cu excepţia zilelor de iarnă. Plouă încontinuu şi vântul nu se potoleşte deloc. Furtunile îşi iau partea lor, mai ales de-a lungul potecii de lângă coastă. Avem o mulţime de lucrări din piatră ce ar trebui să fie făcute.

Case tăcuse. Acum o privi pe ascuns pe fată şi spuse:

— Crezi că poţi ridica toată piatra pe care o vom aduce?

— Nu, nu toată. Doar partea mea, spuse Becky, zâmbindu-i lui Case.

Andrew o privi pe robusta „fată” şi chicoti.

Jamie Boden se întorsese, cu marele Burt în spatele lui, amândoi ţinând în mână pahare din plastic cu cafea. Apoi se adunară în cerc şi Boden îi privi pe fiecare dintre ei ca pe nişte

stânci pe care le evalua.

— Bine, deci cu ce maşini aţi venit, băieţi?

— Păi credeam că vom lucra chiar aici, lângă parcare, spuse Case.

— Aşa va fi, spuse Boden. Iată care este treaba noastră: să construim o barieră între mal şi râu. Dar nu în această dimineaţă. Astăzi vom învăţa numite lucruri. Şi pentru a face aceasta, ne vom duce la mine acasă, în sus spre pârloagă, însă drumul este greu. Becky are Land Roverul, şi e bine. Ceilalţi?

Burt spuse cu glas tare că el are o camionetă Toyota. Case conducea un Ford Fiesta ca vai de lume. Newsome avea un BMW seria 3.

— E clar, ăsta nu se pune, zise Boden. Fiesta, la fel, mai mult ca sigur că nu merge. Tu? i se adresă el lui Andrew.

— Eu am venit aici pe jos.

— Tu trebuie să fii americanul. Mergi cu mine în camionetă. Becky, tu îl iei pe domnul BMW. Burt, poţi să-l iei pe domnul Casehill? Bine, deci staţi aproape unii de alţii, căci altfel nu veţi găsi locul niciodată.

Puţin după opt şi jumătate, Randi o târî pe Nicola afară pentru plimbarea lui de dimineaţă. Era o zi splendidă, iar ea era programată să lucreze la Muzeul Vrăjitoriei abia de la ora zece. Zâmbi la gândul „îndeletnicirii” sale. Făcuse muncă de voluntariat de mai bine de doi ani la muzeu – „cea mai mare colecţie din lume de obiecte de artă legate de vrăjitorie”. Toată vina îi aparţinea lui Randi. El fusese câinele unei femei în vârstă dintr-un sat din apropiere – o vrăjitoare practicantă, cunoscută doar cu numele de Joan – iar Colin Grant, proprietarul muzeului, luase câinele după moartea ei. Nicola îl cunoscuse pe Colin într-o zi când se plimba pe lângă stânci, de dimineaţă, imediat după răsăritul soarelui. Stătea în vârful unui grup de stânci la Penalty Point, meditând în linişte, aşa că Nicola nici nu l-a observat. Când i-a adresat un bună dimineaţa, pe un ton foarte slab, ei îi sări inima din loc. Îl recunoscu pe tip – muzeul se afla chiar dincolo de pod, vizavi de căsuţa ei. Ea îl vedea mai degrabă ca pe un pitic, reţinut la vorbă, cu un cap prea mare, decorat cu bucle cenuşii. Coborî de unde era cocoţat şi i se alătură pe poteca de lângă coastă.

— Te-ai sculat devreme, observă el.

— Ca şi tine, remarcă ea.

— O, eu vin aici aproape în fiecare dimineaţă, pentru a fi doar eu cu mine însumi, spuse el.

O întrebă dacă se plimba în fiecare zi; când ea îi răspunse că aşa făcea, Colin îi vorbi despre simpaticul câine moştenit, care trebuia plimbat, şi că din cauza muncii de la muzeu în timpul sezonului turistic nu avea timp suficient să facă el însuşi acest lucru. Ea a fost de acord să plimbe câinele şi, împreună cu Colin, au stabilit o oră la care să se întâlnească mai târziu în acea zi. Numele câinelui era Randi. Colin i-a explicat că Joan prelinsese că acel câine avea puteri extraordinare, ştiind mai ales imediat dacă cineva care venea la uşă era prieten sau un potenţial duşman.

Privind în urmă, prima ei întâlnire cu Randi i se părea un fel de miracol. Câinele, care atunci avea trei ani, îi aruncă o privire şi începu imediat să alerge voios în cerc în jurul ei, dând energic din coadă, sărind în sus pe cele patru picioare ca un mieluşel. Nu lăsă să-i scape niciun lătrat. Colin privea cu gura căscată.

— Exact aşa făcea şi cu Joan, spuse el în cele din urmă. El face o legătură dintre voi două. Nu cumva eşti vrăjitoare?

— După câte ştiu, nu! răspunse ea râzând.

— Ei bine, se pare că el crede că eşti. Poate ar trebui să te gândeşti mai bine dacă nu cumva ai acest dar.

— Singurul dar pe care îl am este că sunt o fraieră care iubesc căţeii simpatici, şi tu ţi-ai dat seama imediat, nu-i aşa?

— De fapt… da, spuse Colin cu un zâmbet strengăresc.

— Nu eşti cumva eşti tu „vrăjitoare”?

— Hm… ba da. Credeam că ştii.

— Nu ştiam că şi bărbaţii pot *fi* „vrăjitoare”, dar mie puţin îmi pasă. Voi lua câinele.

— Nu voiam decât să-l plimbi.

— Aiurea…

— Eşti sigură că nu eşti vrăjitoare? Pentru că eşti mare expertă în citirea gândurilor oamenilor.

Şi astfel, Randi veni acasă cu Nicola şi cei doi au rămas de atunci nedespărţiţi. Era un animal uimitor de frumos. Blana lui bogată era cafeniu-roşcată şi neagră pe spate, dar albă ca zăpada pe burtă. Picioarele şi labele erau şi ele albe. Semnul lui caracteristic era un smoc de păr negru ca abanosul în formă de V la mijlocul frunţii, cu un punct alb la mijloc. Dar mai presus de toate, câinele avea un suflet bun, tandra, indiferent cât de fioros părea uneori.

Randi alegea de obicei rata plimbărilor lor de dimineaţă, şi în acea zi o coti direct la dreapta când ieşiră pe uşa din faţă,

alergă până la dramul principal, trecu podul de lângă dram şi se îndreptă în susul dealului, pe lângă Central Turistic, Cobweb şi chioşcul de ziare, luând-o în cele din urmă la dreapta, către poteca ce ducea spre valea Valency.

Trecuseră de partea lată a râului, în spatele stăvilaralui care devia apa către moara de lângă pod, când Randi se opri şi privi în sus într-unul dintre copaci. Se uită la Nicola, se uită în sus către copac, şi apoi din nou la Nicola. Pierdută într-o reverie, ce avea oarecare legătură cu americanul, ea continuă să înainteze. Randi nu o urmă şi, în cele din urmă, scoase un lătrat.

— Ce e? întrebă Nicola, exasperată.

Câinele lătră din nou, dar continua să se uite în sus.

Atunci auzi o chicoteală. O recunoscu imediat.

— Lilly Trelissick! Ce pui la cale?

— Sunt cam la jumătatea pomului, zise Lee chicotind şi mai tare de data aceasta.

— Îl înnebuneşti pe Randi, aşa că dă-te jos şi vino să te plimbi cu noi.

Se auzi un zgomot de bocanci târşâiţi pe coaja copacului, ramurile înfrunzite zguduindu-se, după care din umbrar apăru o pereche de picioare slăbuţe, bronzate. Când ajunse la câţiva metri de pământ, Lee îşi dădu drumul, însă Nicola o prinse cu drag în braţe.

— Ascultă, haimana mică. O să-ţi rupi gâtul într-o zi.

— Nu, nu-mi voi rupe gâtul, pentru că ăsta este copacul meu special şi avem o înţelegere. Mă cocoţ în el cu grijă, nu mă va lăsa să cad.

Nicola o privi pe fată şi îşi dădu seama că nu avea replică la un astfel de argument. Schimbă subiectul.

— Spune-mi despre Andrew Stratton.

— Ţi-am spus. E un om drăguţ. Suntem prieteni. Asta e tot. De ce? *Stai*! îţi place, nu-i aşa!

— E ridicol ce spui.

— Îţi place. Îţi *place*! Nicki şi Drew, Nicki şi Drew!

— Potoleşte-te! Ce face el aici? Asta e tot ce vreau să ştiu.

— Merge la şcoală, asta face. Şcoala de ziduri de piatră. I-am spus că avem deja o mulţime, dar n-a vrut să asculte.

Porniră în susul văii. Puţin mai sus de podeţ, într-un loc unde râul primea un afluent, s-au oprit să azvârle pietre. Randi era mai departe, scotocind pe ici, pe colo, printre arbuştii de pe versant.

— Ce caută un american la nişte cursuri de construcţie a zidurilor de piatră? murmură Nicola, atât către sine, cât şi către Lee.

— Cred că are de-a face cu munca lui, îndrăzni Lee. Este ar-cam aşa ceva… *ax-tect*.

— *Arhitect*?

— Da, ar-hi-tec. Asta înseamnă că el construieşte diverse chestii, cam aşa a zis. De exemplu, ziduri, cred. E un lucru bun?

— Hai să spunem doar că îl face interesant. Poate că înţelege câte ceva despre frumuseţe.

— El crede că *tu eşti* frumoasă. Aşa a spus ieri, când s-a întors de la Cobweb. I-am spus că eşti vrăjitoare.

— *Ce* ai făcut?

— Păi eşti, nu-i aşa? Lucrezi la muzeu.

Nicola îşi luă capul în mâini.

— Nu-mi vine să cred…

Adevărul era că Nicola devenise într-adevăr interesată de vrăjitorie, cel puţin în forma ei blândă, care făcuse parte de secole întregi din cultura Cornwall-ului. Nicola nu era sigură când s-a întâmplat exact renunţarea sa la catolicismul în care fusese crescută. Poate că a fost atunci când jurămintele pe care le rostise la ceremonia căsătoriei s-au transformat în sânge amarnic, când soţul ei a lovit-o pentru prima oară. Poate că jalea s-a instalat cu mult timp înainte, atunci când, deşi mergea la slujbă în fiecare duminică, i s-au întâmplat lucruri rele, pe vremea când era o fetiţă, puţin mai mare decât Lee. Vrăjitoria modernă, aflase ea, era pur şi simplu o religie care venerează natura. Nu promitea mântuire şi nici nu ameninţa cu chinurile iadului; pur şi simplu oferea un mod de adaptare la o întreagă încrengătură a universului. Iar aici, într-un peisaj presărat cu cercuri de piatră preistorice, pietre verticale enigmatice, inele funebre pe vârful dealului, fântâni sacre şi chilii îndepărtate ale unor călugări, vrăjitoria părea cât se poate de firească.

— Şi ce-a spus când i-ai povestit că sunt vrăjitoare?

— A spus că ai un mod simpatic de a face vrăji, dar eu n-am înţeles.

Nicola însă a înţeles. A făcut ceea ce făcea întotdeauna: flirta şi pe urmă dispărea, nelăsând în urma ei mare lucru în afară de înţepătura limbii ei ghimpate.

În timp ce ieşeau din valea râului Camel, Jamie Boden îi

spuse lui Andrew:

— Observi ceva diferit?

— Devine mai abruptă?

— Cam aşa e, dar aceasta este doar o parte a răspunsului. Să te întreb ceva: Când te uiţi la clădirile din Boscastle, ce vezi?

— O mulţime de ardezie neagră, cel puţin atunci când nu este vopsită.

— Da. Acum uite-te din nou împrejur.

— Granit. Nici nu observasem schimbarea.

— Aceasta este caracteristica regiunii acesteia. Geologia ei subterană este atât de diferită, încât ţi se pare că se schimbă cam la fiecare douăzeci de metri. De aceea satele învecinate pot arăta atât de diferit uneori. Sunt construite din materialul care le era oamenilor mai la îndemână. Ţine minte, granitul este foarte nou, vorbind din punct de vedere geologic. Este rezultatul activităţii vulcanice care a avut loc cu doar trei sute de milioane de ani în urmă. Ardezia este mult mai veche.

— *Doar* trei sute de milioane de ani. Îmi place.

— Pe aici, te obişnuieşti să apreciezi timpul altfel. Îţi arăt ce vreau să spun într-o clipă.

De pe drumul strâmt, şerpuitor, cu câte un gard viu pe margine au cotit-o spre un drum neasfaltat cu urme de roţi. În faţă, către orizont, ţinutul mocirlos era golaş, practic fără copaci, aproape de pe altă lume. Pantele erau presărate cu grohotiş, mărunţit de îngheţuri. Furgoneta lui Jamie se zdruncină şi se opri lângă un teren stâncos. Celelalte două automobile au tras în spatele lor, şi toţi au coborât şi l-au urmat pe Jamie, trecând prin iarba elastică.

— Câmpiile de aici îmi aparţin toate, dar mă simt mai degrabă ca un curator de muzeu decât ca un moşier, comentă Jamie. Au rămas în picioare la marginea unei construcţii de care Andrew şi-a dat seama că era un zid de piatră larg, circular, rămăşiţele unui fel de metereze. Cercul avea un diametru de aproximativ patruzeci şi cinci de metri, iar în interiorul său erau opt sau zece cercuri mai mici.

— Aceasta a fost o aşezare, spuse liniştit Newsome.

— Exact. Cu vreo patru, poate cinci mii de ani în urmă.

Andrew încercă să-şi modeleze gândul în jurul unei astfel de antichităţi, dar nu putu spune decât câteva vorbe:

— Şi încă este aici.

— Acesta este lucrul pe care vreau să-l înţelegeţi, spuse

Jamie. Construcţia cu piatră ne aduce tot mai aproape de nemurire. Când construieşti un gard viu din piatră, îl construieşti pentru totdeauna.

— *Gard viu* din piatră? întrebă Andrew.

— Da, băiete. Te afli în Cornwall acum, şi noi le numim garduri vii. Nu contează că este făcut din piatră, din pământ sau din iarbă; ele sunt toate garduri vii aici, nu ziduri. În regulă. Să mergem înapoi la clasă! Jamie se urcă în dubiţă, urmat de Andrew, şi plecară într-un vuiet, urmaţi de celelalte maşini.

După vreo nouăzeci de metri sau mai mult au oprit într-o parcare liberă şi au trecut printr-o poartă a unui gard din piatră care ducea la casa lui Jamie, o casă veche din granit, cu fronton, două etaje, şi cu un acoperiş din ardezie.

Un depozit zdravăn din piatră se afla la o oarecare distanţă de casă.

— Secolul al XIII-lea, o parte din construcţie, răspunse Jamie la întrebarea lor nerostită. Ulterior i s-au făcut diverse adăugiri.

Curtea era mărginită cu ziduri de piatră. Andrew aruncă o privire împrejur şi îşi dădu seama că gardurile aveau stiluri diferite la fiecare câţiva metri. Era ca o zonă de prezentare pentru meseria de constructor de ziduri, sau cum li se spunea acestora, garduri vii.

— Sunt aproximativ cincizeci de kilometri de garduri aici în Cornwall, spuse

Jamie. Unele sunt chiar mai vechi decât aşezarea pe care v-am arătat-o. De atunci, după cum puteţi vedea prin intermediul acestor garduri demonstrative de aici, au evoluat diverse stiluri, rezultate mai ales din piatra care se găsea în zonă şi, mai târziu, din unelte care puteau fi folosite pentru a da formă pietrei.

Andrew privi împrejur. Erau garduri construite din piatră brută ce se găseşte în zona de câmpie, garduri cu bucăţi fasonate de granit, garduri cu straturi orizontale de ardezie şi argilă.

— Am un gard construit pe jumătate la un curs anterior, spuse Jamie. Grupul merse în spatele şopronului mare din piatră, la un fel de atelier în aer liber. Jamie îi conduse la capătul neterminat al unui nou gard din piatră.

— Ei, ce observaţi?

— Se curbează spre interior de la bază, comentă Becky.

— Aşa e. Aceasta concentrează greutatea pe mijloc şi ţine gardul în pământ.

— Este gol în interior, observă Andrew. Ei bine, nu chiar gol, ci umplut cu gunoi.

— Este vorba de stilul de gard tradiţional din Cornwall. Interiorul nu este chiar din gunoi. Gunoiul este parţial organic şi cu timpul se dezintegrează şi scade, creând slăbiciune. Destul de curând, feţele din piatră se vor prăbuşi înăuntru. Pe aici, sunt multe granituri cariate care se prăbuşesc şi se sfărâmă. E ca un fel de granit dezintegrat. Când construiesc un gard din granit, folosesc acel material pentru a umple centrul – pe care, apropo, îl numim „miez”. Pe drumul către Boscastle, există de obicei un strat de bucăţi de ardezie spartă, chiar sub iarbă. Îl vom folosi. Şi pentru că am adus vorba, ar fi mai bine să ne întoarcem acolo: e vremea să ne apucăm de treabă.

Când mica lor caravană s-a reîntors în parcarea de la Centrul Turistic, s-au oprit în capătul ei. Consiliul districtual adusese câteva transporturi de piatră, era toată ardezie, dar într-o gamă mare de culori, de la brun-deschis până la negrualbăstrui. Lăsaseră acolo un încărcător mic Bobcat. Jamie le-a dat cursanţilor vestea proastă:

— Prima treabă e cea mai neplăcută. Trebuie să excavăm un pat pentru bază.

— Bază? întrebă Newsome.

— Pietrele care formează temelia. Ele trebuie aşezate în pământ, ceea ce înseamnă că trebuie să săpăm un tranşeu. Haideţi. Uneltele sunt în dubiţă.

Jamie avea o varietate impresionantă de lopeţi, sape, cazmale, târnăcoape şi ceva care semăna cu o combinaţie între un târnăcop şi o cazma. Le dădu jos şi apoi întinse două sfori paralele de câte şase metri între ţăruşii de la marginea macadamului, fiecare la o distanţă de un metru şi jumătate unul de altul.

— De ce atât de lată, întrebă Newsome. Doar nu vrem să oprim tancuri!

— Domnul doreşte să ştie, spuse Jamie râzând, de ce vă pun să săpaţi un tranşeu atât de lat. Există reguli ale proporţiei în construirea gardurilor. Prima este că baza trebuie să fie la fel de lată ca înălţimea gardului; înălţimea standard a unui gard este de un metru şi jumătate. De asemenea, lăţimea părţii de sus trebuie să fie cam jumătate din lăţimea bazei. Încercăm să împiedicăm căderea gardului după ce este ridicat, din cauza

gravităţii.

Cei cinci cursanţi s-au apucat de lucru. Case îşi luă lopata şi începu să tragă o linie în iarbă. Becky s-a uitat la el câteva clipe, apoi apucă un târnăcop şi îi ceru lui Case să se dea la o parte.

— Asta va dura o veşnicie, spuse ea. Ridică târnăcopul deasupra capului şi, arcuindu-şi umerii puternici, dezghiocă o fâşie de brazdă cu iarbă groasă de doi centimetri şi jumătate, egală cu lăţimea lamei uneltei. Îşi mută picioarele puţin într-o parte şi repetă mişcarea. Lucrând ca o maşină, ea dezveli în câteva minute o suprafaţă a tranşeului de un metru şi jumătate lăţime, pe o lungime de trei metri. Se opri, lac de sudoare, făcu un pas într-o parte, zâmbi şi spuse:

— Domnilor, acum vă aparţine.

— Ooo, Becky, spuse Andrew, dând din cap.

— Noi facem o mulţime de lucrări de întreţinere a potecilor la Trust; îl cunosc foarte bine pe acest tip, spuse ea, ridicând târnăcopul greu.

Până şi tăcutul Burt a fost incitat să observe, cu opacitatea lui caracteristică.

— Fătuca face treabă bună.

Au continuat în felul acesta, Becky decopertând gazonul, iar ceilalţi scoţând pământul de dedesubt, în timp ce Jamie, care lucra singur, manevra pietrele cele mai mari în cuva excavatorului şi le arunca de-a lungul marginii parcării, câţiva metri mai încolo de noul tranşeu. Pe la mijlocul după-amiezii, începuseră să aşeze pietrele mari la bază.

Cam la patru şi jumătate, Jamie opri motorul excavatorului şi strigă:

— E-n regulă, ne oprim aici până mâine. Fac cinste cu primul rând la Cobweb!

Andrew era bucuros că hanul Cobweb se afla exact pe partea cealaltă a parcării. În timp ce se târau pe macadamul lucios, Jamie trăncănea încontinuu despre lecţia de a doua zi, dar Andrew îşi imagina că studenţii nu reţineau mare lucru din ceea ce spunea. Erau toţi uzi leoarcă de sudoare, murdari şi obosiţi.

Jamie, Burt şi Case, care aveau de mers cel mai departe cu maşina, au plecat după prima halbă, Newsome şi Becky după a doua.

— Cred că toţi vor fi morţi de oboseală, spuse Becky, imitând accentul greoi al lui Burt. Îi dădu o palmă lui Andrew

pe spate şi ieşi pe uşă.

Flora tocmai sosise la serviciu şi se duse ţintă la Andrew.

— Să nu îndrăzneşti să flirtezi cu Becky, îi şopti ea, făcându-i cu ochiul. Bărbatul ei este o adevărată teroare.

— Îmi imaginez că Becky este ea însăşi o teroare; doar lucrăm împreună.

— La noul gard, am auzit.

— Cum de-ai auzit treaba asta?

— De la Nicki. Am întâlnit-o în drum spre serviciu.

— Şi *ea* de unde a aflat?

— I-a spus o păsărică, presupun, zise Flora, zâmbind.

— Lee.

— Sunt prietene la cataramă, astea două, spuse Flora. Încă o halbă, Drew?

— Desigur, dar trebuie să mănânc ceva, Flora. Ce-mi recomanzi?

— Ceea ce ai nevoie este o farfurie mare cu cârnaţi şi piure de cartofi, înecaţi în ceapă caramelizată. Ăsta este meniul unui muncitor.

— E-n regulă. Adu-mi o porţie, draga mea.

Masa a fost perfectă. Mai târziu, mergând pe potecă în lumina de apus a serii de vară, Andrew a fost cuprins de câteva mici revelaţii. În decurs de câteva zile, se împrietenise deja cu câţiva oameni din sat – nu putea identifica importanţa acestor prietenii, dar ştia că era un sentiment pe care nu-l avusese înainte. Avea de-a face cu onestitatea, absenţa prefăcătoriei, ceva ce nu exista în comunitatea universitară marcată de competiţie în care trăise atât de multă vreme. În plus, se simţea învăluit şi mângâiat de haina groasă a istoriei ce părea întinsă peste întreg peisajul. Iar peisajul însuşi – luxuriant în vale, mohorât pe vârfurile colinelor, sălbatic şi bătut de vânt pe coastă – i-a dat stabilitate într-un mod pe care nu-l trăise înainte. Străbunii săi au fost de pe undeva din apropiere, aşa spunea tatăl său; poate să fi fost legat de moştenirea genetică, la urma urmelor. Şi apoi era Nicola – Nicola cea cu atingerea electrică.

Andrew Stratton trecu podeţul de peste râu, urcă prin pădurea Minister, trecu de biserica Minister, îngrămădită într-o scobitură îndepărtată din vale, traversă câmpiile, intră în Shepherd’s Cottage şi adormi în câteva secunde.

Cinci

O lumină difuză năvăli prin fereastra cu mai multe ochiuri de geam, înaltă de doi metri, plasată pe peretele dinspre nord al atelierului. Aceasta fusese cândva uşa prin care plasele de pescuit erau ridicate de la cheiul de dedesubt. Braţul gros din stejar mai atârna şi acum sus deasupra caldarâmului. Tavanul etajului de sus al căsuţei Nicolei era deschis în vârful acoperişului şi pe partea de sus, între căpriori, erau fixate două lucarne.

Nicola stătea în faţa şevaletului, lucrând rapid, adăugând pete îndrăzneţe galbene întunecate, de culoarea muştarului de Dijon, la o pânză acoperită deja cu pigment. Lucra la unul dintre „panourile de linişte", ce făcea parte dintr-o serie de picturi mari, abstracte, comandate de un spital particular din Londra. Ideea era că acestea ajutau oamenii să se însănătoşească.

Randi, la locul său obişnuit, pe un cearşaf aruncat peste o „canapea pentru leşin" în stil victorian, pe care o salvase de la o vânzare de tot felul de obiecte în scop caritabil, lătră o dată, apoi porni ca o săgeată pe scări în jos. Un singur lătrat bucuros însemna că întâmpină un prieten. O mârâială slabă însemna nesiguranţă. Lătrături repetate furioase însemnau bucluc. Modul în care îşi dădea seama părea miraculos. Urmă o bătaie uşoară la uşă, scârţâitul uşii din faţă deschizându-se, apoi o voce subţirică.

— Nicki? întrebă vocea.

Era Lee. Nicki se hotărî să pretindă că nu este acasă şi se duse în vârful picioarelor în spatele velei subţiri ce servea drept perete, din zona în care se afla dormitorul. Lee închise uşa, îi îngăimă ceva lui Randi, şi urcă scările către atelier.

— Nicki? repetă fetiţa.

Înainte ca ea să poată repeta numele Nicolei, aceasta ieşi în grabă din locul în care stătea ascunsă, înşfacă fetiţa şi o strânse în braţe.

— Oof! Ai crescut prea mare ca să te mai pot prinde în cursă! strigă ea.

— De ce n-ai răspuns la uşă?

— Vrei să-ţi spun adevărul? Pentru că, scumpa mea, uneori, când lucrez, nu vreau să fiu întreruptă şi…

— Aşa faci uneori?

— Cu tine niciodată. Pe tine te primesc oricând.

Lee se uită la pânza de pe şevalet.

— Ce-i asta?

Tabloul era mare, cu înălţimea mai mare decât lăţimea, aproape la fel de înalt ca şi Lee. Culorile predominante erau albastru mediteraneean, rozaliu şi un verde pal, de culoarea frunzelor de primăvară. Dar mai erau şi zeci de nuanţe intermediare, punctate cu urme de mov, lavandă, violet şi galben, cu câteva pete ocazionale de portocaliu şi roşu.

După un timp, Lee oftă şi spuse:

— Pare paşnic.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Nicola, sondând-o.

— E ca şi cum aş fi în copacul meu. Mă calmez, şi simt că aş putea sta în locul acela, cu aceeaşi senzaţie, pentru totdeauna.

— Chiar asta este intenţia tabloului, spuse Nicola. Va merge la un spital din Londra, unde se presupune că va face oamenii să se simtă mai bine.

Lee rămase tăcută un timp.

— Cred că va reuşi, spuse ea în cele din urmă, dând aprobativ, cu înţelepciune, din cap.

— Până una-alta, spuse Nicola, ce cauţi aici la ora asta? Nu trebuia să iei masa de seară?

— M-am uitat la Drew, spuse ea zâmbind larg, şi la oamenii care construiesc noul gard de lângă parcare. Toţi s-au dus la Cobweb acum. Păreau sleiţi de oboseală.

— Fac pariu că sunt. Cum merge cu zidul?

— Păi e doar a doua zi. Pun pietrele de la bază. Cred că va fi un gard bun. Ar trebui să vezi.

— Poate că voi merge să-l văd şi eu.

— Lui Drew i-ar plăcea dacă ai face-o.

— Ce?

— Ştii tu. Dacă te-ar interesa. Este un om drăguţ, Nicki.

— S-ar putea. Dar tu nu eşti peţitoarea mea.

— Bine, dar atunci a cui treabă este să te peţească?

— Nu ştiu pe nimeni, răspunse Nicola. Cred că acum e timpul să te îndrepţi spre fermă. Vrei să-i telefonez mamei tale înainte şi să-i spun că eşti în regulă?

— Mda, poate, răspunse Lee îmbrăţişându-l pe Randi. Nu vreau să-i dau mamei emoţii.

Nicola stătea afară în faţa uşii pe aleea dintre casa ei şi râu şi o urmărea pe Lee cum trece podul şi se îndreaptă pe lângă Cobweb spre poteca ce urca valea Valency. O sună pe mama

lui Lee, îşi curăţă vopseaua de pe degete, se schimbă repede în alte haine şi se duse la Cobweb. De data aceasta îl lăsă pe Randi acasă.

Andrew stătea în picioare la bar, având grijă de halbă şi sporovăind cu Flora.

— Mai întâi ridici o oaie, acum ridici pietre, spuse Nicola când se apropie de el. Nu pot spune că e cine ştie ce progres! Nicola făcu cu ochiul către Flora.

— Mie-mi spui, zise Andrew, cu glas obosit.

— Îmi place costumul tău, spuse Nicola, după ce zări hainele lui murdare.

— Îmi place parfumul tău, îi răspunse el pe acelaşi ton. Ce e, *c-au* de terebentină?

— *Touché*; zise Nicola râzând.

— Pot să-ţi aduc ceva, Nicki? întrebă Flora. Sau aveţi de gând să vorbiţi obscenităţi pe franţuzeşte?

— Un gin tonic, te rog, Flora, răspunse ea. De data asta, îşi plăti băutura. Apoi i se adresă lui Andrew. Cum merge treaba cu pietroaiele?

— Păi… merge. Ştiai că există o tonă de pietre în fiecare metru cub de gard? Sunt sigur că astăzi atât am ridicat.

— Vrei să spui perete?

— Nu, gard. Aşa se numesc în Cornwall. Credeam că eşti din partea locului.

— Eu? Nu tocmai.

— Mda. Presupun că accentul tău este cam blând pentru zona asta. De unde eşti?

— De prin Boston.

— Sus, în Lincolnshire?

— Nu, sus în Massachusetts.

— Glumeşti.

— Sunt doar surprins. De acolo mă trag şi eu. Iniţial, cel puţin.

— Eşti din Boston? Din ce parte?

— Ei bine, din afara Bostonului, de fapt din Lexington.

— O, partea elegantă a zonei. Nu-i de mirare.

— Ce nu-i de mirare?

— Nu-i de mirare că n-ai accent.

— Şi tu?

— Din North End.

— Hm. Şi tu ţi-ai pierdut accentul şi ai adoptat un *faux* accent britanic, înţeleg.

— „Fac, îl, *faux*, fum. Îmi miroase a căsătorie cu un englez”, cântă Nicola. Din fericire, sigurul lucru care a supravieţuit acestei calamităţi a fost accentul.

— Dureros subiect.

— Subiect îngropat.

— Soţul tău?

— Ha! Aş vrea eu! Nu, doar căsătoria.

— Îmi pare rău.

— Mie nu-mi pare rău. Nu aş putea fi mai fericită. Andrew se uită o clipă la Nicola, apoi îşi întoarse privirea.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Mă refeream la divorţ.

— Vrei să vorbim despre divorţ?

— Nu mai mult decât ţi-ai dori tu să vorbim despre al tău, presupun.

— O, am vorbit despre al meu, mereu, neîntrerupt, cu oricine şi cu toată lumea. Apoi am încetat.

— Ai încetat sau ai rămas iară ascultători?

— Pur şi simplu m-am plictisit de subiect, presupun, spuse Andrew râzând. Ciocni paharul lui cu al ei şi zise: La naiba cu trecutul!

— Beau pentru asta, replică Nicola.

Cei doi au rămas o clipă uitându-se unul la altul. Apoi Andrew se întoarse la bar şi căută un meniu.

— Trebuie să mănânc ceva. Simt că mor de foame.

— Te rog, nu muri. Flora urăşte scenele astea.

— Ai vrea să mă însoţeşti? întrebă Andrew după o scurtă pauză. Ochii ei se măriră, dar negă din cap:

— Cu venitul pe care îl am, nu-mi pot permite să mănânc sau să beau aici, oricum nu amândouă. Este totuşi o propunere drăguţă.

— Dacă „joci bine”, s-ar putea să fac eu cinste, o tachină Andrew.

— Doar dacă ajung să văd prima cărţile.

— Unde este simţul tău de aventură?

— Nu-mi permit nici asta. Apoi Nicola se surprinse singură spunând: Ascultă, cred că mai am acasă suficientă salată veştejită şi legume mucegăite pentru a putea face o salată pentru amândoi. Te interesează?

— Cu o descriere ca asta, care te face să-ţi plouă în gură, cum ar putea cineva să nu accepte? Dar sunt murdar.

— Ştiu că unele lucruri pot părea primitive aici, dar fie că

mă crezi sau nu, casa mea are apă caldă. Chiar şi săpun. Dar vinul îl iei tu, şi dacă te grăbeşti, poţi lua ceva bun şi scump înainte ca magazinul Rock de vizavi să se închidă.

— Nu ştiu nici măcar dacă mă pot mişca, deci cu atât mai puţin să mă grăbesc.

— În cazul acesta rişti să mă duc să aleg eu ceva. Îşi aruncă geanta pe umăr. Ne vedem acolo.

Andrew a rămas cu privirea spre uşă, uluit. Îşi dăduse o întâlnire.

Flora s-a întors.

— Comanzi cina, Andy-băiatule?

— Cred că nu. Am primit o invitaţie la cină, cam aşa ceva, răspunse el.

— Ce, la Nicki? Fruntea Florei se încreţi. Ai grijă de tine, atunci.

Comentariul îl luă prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă înţelege greşit. Nicki are un suflet bun. Dar şovăie când e vorba de bărbaţi – e ca furtuna, vine şi trece. E cam singuratică Nicki asta a noastră. Cred că aşa sunt mulţi dintre artişti.

— Mulţumesc, Flora. Voi avea multă grijă.

Rock Shop nu vindea „roci”. Şi-a luat numele de la diamantele pe care le vânduse mulţi ani vizitatorilor, împreună cu bomboane de ciocolată făcute manual, o selecţie de bere locală, cidru alcoolizat şi vin.

— Ar trebui să numiţi acest loc „Plăceri vinovate”, îi spuse Andrew femeii între două vârste de lângă sertarul cu bani de la tejghea.

— Tu trebuie să fii Andrew. A spus Nicki că vei veni. Împinse sticla de vin peste tejghea. A ales vinul acesta, spuse ea

Andrew studie sticla. Un Beaujolais-Villages ieftin.

— Hm, spuse el, uitându-se la rafturile cu sticle de vin.

— Hai să vedem dacă nu putem alege ceva niţel mai bun decât acesta, ceva care are mai mult caracter. A! Scoase o sticlă de Moulin-ă-Vent. Apoi mai scoase o sticlă.

— Bună alegere, spuse femeia. Ăsta este, de fapt, unul dintre vinurile preferate ale lui Nicki.

— Şi atunci, mă întreb, de ce a ales sticla de Villages.

— Poate că Beaujolais-Villages este mai simplu, mai sigur?

— Nu cred că Nicola este tipul de om simplu, sigur,

comentă Andrew. Ce zici?

Femeia din spatele tejghelei chicoti, o chicoteală ce suna ca un clopoţel de argint.

— Chiar nu ştiu ce să spun, zise ea.

Andrew plăti vinul, îi mulţumi, ieşi pe uşă, apoi se întoarse şi intră din nou.

— Hm, mă simt puţin stânjenit, dar tocmai mi-am dat seama că nu am idee unde locuieşte.

Clopoţelul de argint sună din nou.

— Dincolo de pod, pe aleea ce coboară malul stâng al râului, mergi înainte până jos, acolo unde începe cheiul. Casa ei este acolo. Nu ai cum să nu o vezi. Vă doresc poftă bună la vin!

Andrew îi mulţumi din nou şi se retrase spre uşă. Se simţea ca un idiot. Se opri la Cornish Stores, un magazin mic cu de toate, şi salvă ultimul buchet de garoafe, ce lâncezea ca un grup orfani chirciţi într-o găleată de dincolo de uşă.

În ce naiba m-am băgat, Randi?

Câinele lătră, apoi continuă să gâfâie fericit.

Nicola mărunţea cu înverşunare nişte salată verde. Un ou fierbea într-o oală pe aragaz, împreună cu patru cartofi noi micuţi. Pusese nişte fasole verde cam fleşcăită într-un castron cu apă rece ca gheaţa, pentru a o „reîmprospăta”.

Habar nu avea de ce îl invitase pe acest bărbat la cină. Nu primise niciodată un bărbat în casa ei, şi cu atât mai puţin unul pe care să-l fi cunoscut doar de câteva zile. Ce făcea el *cu adevărat* la Boscastle? Nimeni nu vine din America până în Cornwall ca să construiască garduri din piatră – oricum, nu un om în toate minţile. Poate că era în căutarea vreunui loc, poate căuta ceva sau pe cineva. Doamne Dumnezeule, singura referinţă despre el o avea de la o fetiţă de nouă ani! A, şi o oaie!

Da, arăta bine şi nu era nici prea tânăr, nici prea bătrân. Era şi destul de înalt; dacă îşi punea pantofi cu tocuri, Nicola l-ar fi putut privi direct în ochi. Drăguţ, cu păr şaten ondulat, înspicat ici şi colo cu şuviţe cărunte. Ochii – nu ştia nici măcar culoarea ochilor lui. Tot timpul pe care l-au petrecut împreună a fost în semiîntunericul de la Cobweb.

În plus, peste o săptămână el avea să fie plecat.

Ultimul gând o sâcâia – nu pentru că nu l-ar mai putea vedea din nou vreodată, ci tocmai pentru că asta o atrăgea. Nu era cine ştie ce şansă să se „implice”. Nici nu exista vreo şansă

ca să intre în vreo încurcătură. Dar, mai ales, nu era nicio şansă să-şi rişte liniştea inimii. Mai făcuse asta o dată, cujeremy, şi el se purtase ca o brută. În cei câţiva ani de când locuia la Boscastle, socializase cu doi sau trei bărbaţi. Dar aceste întâlniri nu au depăşit prea mult o cină la birt, şi adevărul era că îi convenise. Cei mai buni bărbaţi – precum Roger al lui Anne – erau toţi luaţi. În plus, niciunul dintre cei cu care s-a întâlnit nu a părut capabil sau dornic să ţină pasul cu ea. Ea îşi folosea inteligenţa ca un soi de examen de admitere, şi cei mai mulţi bărbaţi nu reuşiseră să-l treacă.

Dar tipul acesta Stratton dădea atât cât primea. Îţi trebuia curaj să faci aşa ceva. Nicolei îi plăcea asta.

Pe peretele de lângă uşă, era o plăcuţă de ardezie cu numele casei. Înainte de a bate la uşă, Andrew auzi câinele lătrând o dată.

— E deschis, o auzi pe Nicola strigând.

Intră direct într-o încăpere joasă cu bârne ce ocupa întreaga lăţime a casei. Podeaua era făcută din bucăţi masive de ardezie rotunjite şi uzate de secole întregi de folosire. O masă mică de sufragerie era plasată la un capăt al camerei, iar la celălalt capăt se afla un cămin ce nu intra mult în zid, înconjurat de mobilier confortabil. Culorile dominante erau alb şi albastru-marin, cu accente de galben ca lămâia. O pictură în ulei cu ramă scumpă atârna deasupra şemineului, dar restul obiectelor de artă erau formate din afişe şi stampe potrivite unei case de la malul mării. Se întrebă dacă această casă îi aparţinea Nicolei sau era închiriată.

Randi şedea în faţa unei uşi din spate bine luminate şi lătră a doua oară. O convocare urgentă. Andrew trecu printr-o bucătărie lungă şi strâmtă ce se afla în spatele casei. Era foarte bine luminată, dar singura fereastră, deasupra chiuvetei adânci din porţelan, dădea către partea din faţă a ţărmului stâncos, la niciun metru depărtare. Nicola storcea suc de lămâie într-un castronel în care era ulei de măsline. Cămăruţa mirosea a lămâie.

Andrew îi întinse garoafele.

— Flori ofilite ca să meargă cu salata veştejită, spuse el.

— Ai luat vinul? întrebă ea râzând.

— Am luat ceva mai bun. Ai gusturi proaste la vin. Arăt eu ca un simplu muncitor, doamnă, dar de fapt sunt un cunoscător de vinuri bune.

Ea scoase o sticlă din sacoşă şi se lumină la faţă.

— Ok, domnule „cunoscător de vinuri”, eşti tot atât de specialist în folosirea unui deschizător de conserve?

— Cred că mă descurc.

— Bine. Este o conservă mică de ton italian foarte scump chiar acolo, iar deschizătorul este în sertarul acela de sus. Avem salată niçoise.

— A, înţeleg acum, spuse el, în timp ce potrivea deschizătorul de conserve. Salata verde rămâne veşnic neofilită, iar aproape toate celelalte ingrediente sunt din conservă, păstrate în saramură, sau, ca oul fiert tare, într-o coajă protectoare. Aşa că nu mai contează cât de vechi sunt. E ca şi vinul: o salată celebră.

— Hei! Cerşetorii nu au de ales, iar tu, prietene, arăţi din cap până-n picioare ca un cerşetor.

— Corectă observaţia, spuse Andrew privindu-şi hainele. Unde mă pot spăla?

— Baia e sus, dincolo de dormitor. Dar destupă mai întâi vinul.

Andrew găsi un tirbuşon, destupă prima sticlă, îi turnă ei un pahar, i-l întinse cu un gest elegant şi plecă, urcând cu grijă treptele scării înguste, în urma lui Randi.

Tabloul de pe şevalet din capul scărilor l-a făcut să se oprească din drum. Nu mai văzuse ceva asemănător. Afară, lumina pălea şi totuşi pânza părea să strălucească din interior, culorile radiind. Nu era nimic reprezentativ în această lucrare, dar îi reamintea de mare la răsăritul soarelui. Nicola era o pictoriţă bună.

Se uită împrejur. Etajul de sus era mare, aerisit. Pereţii şi tavanul erau vopsiţi în alb, iar barele transversale erau din lemn văruit. Atelierul avea un minunat miros brut, de ulei de in

Se duse în spatele perdelei vălurile din pânză şi apoi în dormitorul Nicolei, care era pur şi simplu o parte a atelierului. Era puţin mobilat – un pat dublu din fier forjat ce era plasat peste un covor multicolor din petice, o masă de toaletă, şi un dulap înalt victorian. Un vraf de cărţi trona pe o masă alăturată pe care era şi o lampă. Asta era tot – nu televizor, nu vreo altă decoraţiune. Aproape o chilie de călugăr. Simţindu-se brusc ca un obsedat sexual, se duse la baie şi se spălă.

Salata fusese mâncată aproape toată şi erau la a doua sticlă de vin, când Nicola îl întrebă pe Andrew cât timp avea de gând să stea la Boscastle. Trecuseră de subiectele de bază: familie, şcoală, carieră – cel puţin de părţile pe care fiecare

voia să le împărtăşească.

— Doar vreo câteva săptămâni. Am semnat un acord pentru un proiect de construcţie de garduri timp de o săptămână şi am venit cu câteva zile mai devreme ca să trec de decalajul de fus orar. Apoi m-am gândit să mai petrec câteva zile umblând pe ici pe colo prin Cornwall înainte de a pleca.

— De ce ai venit cu adevărat aici? întrebă Nicola.

— Pentru salată, răspunse el zâmbind, care a fost, apropo, de-a dreptul extraordinară.

— Ştii ce vreau să spun, zise ea, strâmbându-se. De ce te afli aici, la Boscastle, la aproape cinci mii de kilometri de casă, construind un perete din piatră?

— Un gard, o corectă el.

La lumina ciudatei colecţii de lumânări pe care le aşezase pe masa simplă din pin – unele scurte şi bondoace, altele zvelte şi înalte, toate albe – ochii ei străluceau ca antracitul de curând exploatat din mină. Accentele arămii din părul ei şaten ondulat sclipeau în lumina schimbătoare a flăcărilor lumânărilor.

— Părea o idee bună la vremea aceea. Mi se pare şi acum.

— Şi tu vrei să spui că ăsta e un răspuns?

— Asta e tot ce am de spus. Mă întrebi ca şi cum m-ai suspecta că aş fi vreun infractor evadat.

— Asta eşti?

— Nu, spuse, el râzând. Deşi uneori mă simt ca atare.

— Pentru că ţi-ai părăsit nevasta?

— Nu eu, spuse el tăios. Ea… noi… ne-am despărţit.

— Cu câţi ani în urmă?

— Acum un an, spuse el trăgând aer în piept.

— Oh, la naiba, zise Nicola, albindu-se la faţă. Îmi cer scuze. Habar nu aveam că s-a întâmplat atât de recent. Doar că pari atât de nu ştiu cum să spun, calm. Ţinând seama de împrejurări.

— Aşa arăt?

— Cel puţin pe dinafară.

— Da, presupun că aşa e.

— Şi aşa eşti?

Fu copleşit pe neaşteptate de un fel de emoţii, un fel de panică. Adevărul era că nu ştia. Se uită de jur-împrejurul camerei, ca şi cum răspunsul era ascuns pe acolo.

— Probabil că nu, răspunse el în cele din urmă.

Se întinse peste masă şi îi atinse mâna.

— Bine, spuse ea zâmbind, ai fi o lepădătură dacă erai aşa.

— Mulţumesc… cred.

— Te-a părăsit, nu-i aşa?

— Sunt chiar atât de evidente defectele mele? întrebă el oftând. Da, m-a părăsit. Nu ne-am despărţit. Am minţit în privinţa asta.

— A fost o proastă, oricine o fi fost ea.

— Nu ştiu…

— Andrew, te rog, spuse Nicola strâmbându-se. Te cunosc doar de câteva zile, dar nu trebuie să fii un clarvăzător să-ţi dai seama că eşti un om bun. Pentru numele lui Dumnezeu, tu încerci să salvezi oi!

— Dar nu am putut să-mi salvez căsnicia.

— Niciunul dintre noi nu poate face asta de unul singur, spuse Nicola, apoi îi trecu un gând prin cap. Ai bătut-o?

— Poftim? Bineînţeles că nu!

— Soţul meu m-a bătut.

Andrew se uită, amuţit, la femeia de pe partea cealaltă a mesei.

— Soţul tău te-a *bătut*? Nu-mi pot… închipui…

— Ştii ce? Te cred. Te cred că nu-ţi poţi imagina cum se poate face rău cuiva, şi cu atât mai puţin unei femei. Cred că eşti blestemat.

— Blestemat?

— De a fi un om bine-crescut.

— N-am considerat acest lucru ca un handicap.

— Te-a părăsit pentru altul, nu-i aşa? întrebă Nicola după ce păru o clipă că-l studiază.

— Poate că Lee are dreptate, spuse Andrew privind în altă parte. Poate că eşti o vrăjitoare. Sau o cititoare de gânduri.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit…

— Da. M-a părăsit. Pentru un avocat, cineva care câştigă mult mai bine decât un profesor universitar. Se uita fix la farfuria goală, apoi ridică din nou ochii. Nicola, cred că s-a făcut timpul să mă „rostogolesc” spre casă ca să mă culc.

Nicola se simţi brusc ca un vampir care a supt viaţa din acest bărbat fermecător.

— Andrew, te rog, nu pleca. N-am vrut…

— Ştiu, Nicki. Sunt încă oarecum nevindecat, ca o reptilă care şi-a lepădat pielea şi aşteaptă ca stratul de dedesubt să se întărească.

— Îmi amintesc sentimentul acesta, spuse ea.

Andrew stătea în picioare.

— Ascultă, spuse el, masa a fost minunată – aproape tot atât de minunată ca şi compania ta, dar nu chiar atât. Am o zi grea mâine. Începem să construim restul gardului, acum că s-a pus fundaţia.

Nicola se ridică şi ea.

— Mulţumesc pentru flori, Andrew.

— Îmi pare rău că n-au fost puţin mai, hm… pline de sevă. Meriţi mai mult.

Andrew se opri lângă uşă o clipă, aşteptând ca Nicola să o deschidă. Părea ţintuită de podea. El ridică lanţul, ieşi în căldura serii, apoi se întoarse şi zâmbi.

— Noapte bună, Nicola, rosti el încet, şi mulţumesc.

Nicola reuşi să zâmbească.

— Noapte bună, Andrew.

Se uită după el cum urcă aleea şi o coteşte spre strada Dunn. Apoi închise uşa.

— La naiba! şopti ea.

Şase

— Câte pietre din acelea mai ai de gând să tot ridici şi apoi să le laşi din nou jos până să găseşti una care să-ţi placă? Jamie îl ajunse din urmă pe Andrew şi zâmbea.

Lucrau la nivelul de „umplere”, aşezând pietre peste cele inegale de la temelie pentru a crea o bază peste care să construiască restul gardului. Mai devreme în dimineaţa aceea de miercuri, Jamie şi Becky cercetaseră grămada de pietre şi le aranjaseră pe rânduri, plasându-le pe cele mai mari aproape de zid. Jamie le-a explicat că întotdeauna se pun mai întâi pietrele mai mari, pentru a nu fi nevoiţi să le ridice foarte sus.

Andrew studia piatra pe care tocmai o ridicase.

— Caut una care se potriveşte.

— E logic ce faci, cu excepţia unui singur lucru. Îţi dublezi munca de fiecare dată când ridici o piatră şi o pui la loc. Curând vei fi epuizat, iar rezultatul muncii tale va fi mic pentru cât ai transpirat.

— Şi care e soluţia?

— Nu căuta piatra nimerită, băiete, trebuie să o descoperi.

— Poftim?

Jamie râse şi îl bătu pe umăr.

— Sunt cam nedrept cu tine. Trebuie să treacă ani mulţi. Băieţi! Becky! Veniţi puţin încoace.

Echipa se adună în jurul zonei în care lucra Andrew.

— Toţi aţi aplicat fizica destul de bine, spuse Jamie echipei sale. Îi învăţase cum să ridice în siguranţă pietrele mari şi cum să găsească partea potrivită pentru faţa gardului. Dar acum e nevoie de metafizică, spuse el.

Toţi se uitau la el ca nişte pelerini la oracol.

— Există o şmecherie care să facă treaba asta mai uşoară. Când vă uitaţi la faţa gardului la care lucraţi, vreau să vă amintiţi următoarele: puteţi găsi o piatră care să se potrivească cu spaţiul din faţa voastră, sau puteţi găsi un spaţiu care să fie potrivit pentru piatră. Aveţi două opţiuni, nu una singură. Aveţi piese şi spaţii, şi trebuie să le potriviţi între ele. Diferenţa aici este că piesele sunt ale naibii de grele. Aşa că nu ridicaţi o piatră de două ori. Când vă faceţi şirurile, încercaţi să reţineţi câteva spaţii cu ochii minţii, apoi ridicaţi o piatră care se potriveşte cu unul dintre acele spaţii. Dintr-un anumit punct de vedere, este simplu: puneţi piatra acolo unde intră. Aşa că uitaţi-vă la pietre mai mult timp, dar lăsaţi-le pe jos. Veţi învăţa în curând să descoperiţi ce umple spaţiile, doar privind şi rotind piatra în mintea voastră. Aţi înţeles?

Toţi au aprobat din cap, deşi cam timid. Apoi se întoarseră la lucru, fiecare dintre ei mai mult privind decât ridicând, mişcându-se din ce în ce mai încet, cu mai multă încredere. Curând s-a auzit mai mult „aha!” decât „nu!”, pe măsură ce descopereau pietrele pe care le căutau.

Lee Trelissick stătea la pândă. Văzuse constructorii gardului intrând la Cobweb şi şedea pe zidul de vizavi, aşteptând ca Andrew să-şi facă apariţia. După doar o halbă, apăru. Stătea afară, lângă uşă, clipind des din cauza luminii strălucitoare, şi se gândea dacă să se ducă acasă pe drum (era mai lung, dar mai uşor) sau să o apuce pe poteca din vale (mai scurtă, dar mai greu de străbătut). Alese dramul şi apucă să facă doar câţiva paşi, că auzi salutul cunoscut: „Ghici ce, Drew?”

Întoarse capul şi o văzu. Îl înveseli imediat.

— Nu ştiu ce, Lee.

— Azi e miercuri.

— Aşa ziceam şi eu. Slavă Domnului că aproape a trecut.

— Nu, n-a trecut. Ţopăia acum pe lângă el.

— Ascultă, fetiţo. După mintea mea, e aproape cinci şi jumătate. Sunt aici de la opt dimineaţa. Miercurea s-a sfârşit.

— Hm-hm, cântă ea.

— Bine, ce e? zise el, oprindu-se pe podul de peste râu.

— Miercuri este noaptea Welly.

— Ce-i aia?

— Cântatul. Nu ştiai?

Andrew pufni în râs. Nu se putea abţine. Lee era cu faţa la el şi cu mâinile pe coapse, ca o profesoară cam severă care îi ţinea lecţii nătângului clasei… care era Andrew. Lee tremura de-a dreptul de nerăbdare.

— Lee, de ce nu-mi spui despre ce e vorba în timp ce ne ducem spre casă?

— Bine. În fiecare noapte de miercuri, se cântă la Welly.

Tocmai trecuseră de Wellington, cel mai vechi hotel din Boscastle, în drumul lor pe strada Dunn. Era o construcţie frumoasă, solidă, cu câteva etaje, într-un vag stil victorian. Se distingea prin faptul că fusese construit direct peste micul râu Jordan, principalul tributar al râului Valency. Când păşeai pe pragul intrării în hotel, vedeai un grilaj din oţel de sub care se putea auzi pârâul curgând printr-un vechi canal de scurgere.

— Ce, *karaoke*?

— Nu, omule! Cântece de pe vremuri. Unii aduc şi instrumente. Se cântă la Welly de ani de-a rândul, continuă Lee. Oamenii vin şi, după un timp, se pun pe cântat, deşi Jack este cel care face ca toată chestia asta să meargă.

— Jack?

— Jack! Cântăreţul ambulant din Boscastle! Ştii… tipul cu pălărie mare care umblă prin oraş cântând? Are grămezi de cântece în el. Dar absolut *toată lumea* se duce şi cântă cu toţii!

— Asta înseamnă că şi tu?

— Mda. Mama şi tata mă iau cu ei, dar eu nu pot sta în bar. Mă aşez într-un colţ şi nimeni nu se plânge. Aşa că vii, da?

Andrew oftă. Plănuise să facă o baie, să mănânce un castron cu spaghetti bolognese şi să se vâre în pat, dar nu puteai s-o refuzi pe „Domnişoara Ghici ce”.

— Cu ce te servesc, prietene?

Andrew stătea în picioare la faimosul bar lung de la Wellington. În faţa lui era o garnitură întreagă de pompe de bere, fiecare cu un nume mai uluitor decât celelalte: Ciocănel de Cornwall, Chiştoace Betty, Nimicitorul (ăsta suna cam ameninţător), Berea lui Figgy. Se uită la barman şi dădu din cap.

— O halbă de ceva, habar n-am ce să iau.

Bărbatul fercheş din spatele barului pufni în râs.

— Asta e o problemă obişnuită aici la Welly. Ce îţi place?

— Berea blondă. Mai slabă, nu prea aromată.

— Asta ar fi Berea lui Figgy. Ia, gustă. Barmanul trase un pic de bere într-un pahar mic şi i-l întinse.

Andrew gustă şi făcu semn din cap.

— Perfectă.

Birtul era plin. Andrew simţi o mână pe umărul său.

— Ai venit pentru cântări, băiete?

— Jamie! Am crezut că te-ai întors la Bodmin Moor.

— Nu într-o zi de miercuri, nu când Jack este în oraş.

— Ce bei, Jamie? Fac cinste.

— Bine, mulţumesc, fiule. Ca tine – o halbă de Figgy.

Băutura veni şi Andrew ciocni cu Jamie.

— Pentru arta şi meseria construirii de garduri tipice de Cornwall, spuse Andrew.

— Întotdeauna beau pentru asta. Şi în cinstea ta, de asemenea. Te-am urmărit. Ai cap pentru asta, pentru construcţia de garduri, ai noţiunea spaţiului. Presupun că face parte din pregătirea ta.

— N-am avut cursuri de construire de garduri la şcoala de arhitectură.

— Nu asta am vrut să spun. Ai un bun simţ al spaţiului. Cred că vezi gardul în întregime, în mintea ta, nu doar pietrele şi spaţiile dintre ele. Un lucru nu-l înţeleg, totuşi, băiete. Ce faci aici – construind garduri, când ai putea face clădiri. Ciudat mod de a petrece vacanţa, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Andrew îi zâmbi meşterului pietrar.

— N-am făcut în viaţa mea o clădire, Jamie. Parcă auzea o tiradă a fostei sale soţii şi o alungă din minte. Predau teoria arhitecturii. E altceva.

— În construcţia de garduri nu e multă teorie.

— Nu-i adevărat, Jamie, şi o ştii şi tu. De fapt, tu nu predai construirea de garduri. Ceea ce predai cu adevărat este respectul faţă de piatră. Tu ne faci să ascultăm piatra, povestea pe care vrea s-o spună – cum s-a format, prin ce a trecut de atunci încoace, ce poate face şi ce nu, ce vrea să fie.

— Se pare că cineva mi-a dat atenţie.

— Ţi-am dat, Jamie. Asta şi datorită faptului că am încercat să descifrez ceva care este într-o oarecare măsură legat cu această problemă.

Şi Andrew i-a expus lui Jamie ideile sale despre spaţiile locuibile, despre integritatea aproape organică a acestor spaţii,

despre integritatea unor clădiri autohtone simple, despre frumuseţea muncii cu materiale locale, despre construcţia la scară umană şi despre modul în care această artă, modul de a exista în lume, era pe cale de dispariţie în America.

— Mie mi se pare că tu nu trăieşti în ţara care trebuie, băiete. Pe aici, aceste lucruri încă mai contează.

— Nu ştiu, Jamie, spuse Andrew. Nici măcar nu ştiam cu adevărat până să vin aici că eram în căutarea unui anumit lucru. Este aşa cum ne-ai spus azi de dimineaţă: poţi găsi o piatră care să se potrivească cu spaţiul, sau poţi găsi un spaţiu care să fie potrivit pietrei. Până acum credeam că eu eram piatra. Acum cred că poate eu sunt spaţiul ce trebuie umplut.

Chipul lui Jamie se încreţi ca o bucată de hârtie de ambalaj.

— Acesta este un pas înainte către instruire.

— Drew!

Andrew se întoarse şi o văzu pe Lee lângă el. Anne şi Roger se plimbau prin mulţime. Barmanul, al cărui nume era Brian, apăru la capătul barului şi se aplecă de la mijloc.

— Acum, domnişoară, spuse el amabil, aş vrea să te muţi către zona familiei.

— Nu sunt *domnişoară*; sunt Lee, după cum ştii prea bine, Brian Shaheen! zise Lee, cu bărbia în sus ca prora unei nave.

— Măr şi mango pentru doamna, te rog, Brian, spuse Andrew.

Lee îşi primi băutura şi dispăru. Apoi, fără nicio altă introducere, o voce de bariton neacompaniată se auzi din spatele încăperii.

Haideţi prieteni veseli, pentru ca dragostea să fie dulce Alăturaţi-vă mie şi fiţi fără griji; O halbă când e linişte, hai, băieţi, s-o gustăm, Prea multe gânduri pot înnebuni un om.

Andrew se îndepărtă de bar şi fu uluit că vocile din încăpere au preluat melodia. În momentul în care dirijorul s-a dus către cor, lui Andrew i s-a părut că jumătate din cei de faţă cântau ritmat.

Jack Vaughan era un bărbat frumos de vreo şaizeci de ani, zvelt, cu un creştet strălucitor, ce începea să chelească, o barbă căruntă îngrijită, ochi albaştri scânteietori, şi un chip ce radia bucurie atunci când cânta. Avea o voce splendidă, melodioasă şi clară. Lângă el, cântând în armonie, cu un glas de alto, era o femeie cu nişte obraji ca două mere, despre care Andrew bănui că era soţia lui Jack. În faţa lor la masă era un

tip mai bondoc, care cânta din când în când la chitară cu multă îndemânare şi acompania părţile de tenor. Mulţimea era formată din vreo treizeci de oameni.

Andrew cânta aria corului din John Barleycorn”, când o voce din registrul de sus i se alătură. Cunoştea vocea, deşi nu mai cântase împreună cu el niciodată. Cântecul luă sfârşit.

— Bună, marinare, spuse Nicola. Purta o rochie simplă, care îi venea bine, din cânepă, strânsă pe şold, şi pantofi cu tocuri.

— Eu nu sunt, am rău de mare, spuse Andrew zâmbind.

— Când navighezi sau când bei?

— Da.

— Ai putea fi un obişnuit al casei aici, cu vocea ta, spuse ea dându-i un ghiont în umăr.

— Presupun că ăsta a fost un compliment! zise Andrew prefăcându-se şocat.

— Cred că ai dreptate. Mi-a scăpat.

— Ai grijă. Trebuie să-ţi aperi reputaţia.

— Reputaţia?

— Ştii tu: înţepătoare, certăreaţă.

— Prefer ideea că aş fi anticipativă.

— Ia-te de ei, înainte de a se lua ei de tine.

— Cam aşa ceva.

— Eşti chiar atât de nesigură?

— Habar n-ai.

— Nu, presupun că nu. Şi în plus, nu sunt femeie.

— Da, am observat asta.

— Ce ai zice de încă un rând?

— N-aş spune nu, zise Nicola zâmbind.

Se apropia de ora unsprezece, când vocea lui jack începu alt cântec şi mulţimea îl acompanie.

M-am născut în sudul Australiei. La apă, înainte! *Schimbă direcţia*! *în sudul Australiei, pe lângă Capul Horn. Spre Australia ne îndreptăm.*

Aplauze furtunoase şi chiuituri au urmat cântecului, iar Andrew îşi dădu seama că era numărul tradiţional de închidere. Mulţimea începu să se fâţâie de colo-colo şi să se îndrepte către uşă. Lee îl găsi şi spuse:

— Vezi? Vezi? Ţi-am *spus*!

Andrew pufni în râs. Roger îşi recuperă fiica, iar Anne îi şopti ceva Nicolei. Încet-încet, energia puternică din încăpere se transformă într-un oftat de bucurie, precum aerul dintr-un

balon găurit.

Nicola îl rugă pe Andrew să o conducă la uşă, însă berea pe care o consumase îşi cerea drepturile.

— Nicola, zise el, trebuie să mă opresc puţin mai întâi la toaletă.

— Du-te, domnule Stratton, spuse ea cu o voce cam neclară de om cherchelit, care a făcut ca numele lui să se audă „Sshtratton”. Mă poţi ajunge din urmă. Cred că îţi aminteşti drumul, nu? apoi îi făcu semn cu ochiul şi se îndreptă spre uşă, legănându-şi şoldurile.

Când Andrew reveni de la toaletă, cea mai mare parte a lumii plecase. Traversă parcarea hotelului, făcu câţiva paşi pe strada Dunn, apoi coti la stânga înainte de pod şi merse pe lângă râu spre port. Se simţea ca un imbecil. Nu a înţeles invitaţia Nicolei. Sau poate că îl prostise berea. Nu, simţea că are capul limpede. Atunci, ce era? O femeie cu care toate interacţiunile anterioare puteau fi cel mai bine descrise ca nişte turniruri îl invitase din nou acasă la ea – de ce? Un pahar înainte de culcare? Era absolut uluitor. Era şi excitant, un simţământ pe care nu-l mai avusese de când… nici nu-şi mai amintea de când.

Ciocăni uşor la uşa Nicolei.

— Vino sus. Vreau să-ţi arăt ceva. Uşa e deschisă. Vocea se auzea de deasupra lui şi privi în sus. Ea era aplecată pe fereastra atelierului. Rochia crem de pânză strălucea în lumina lunii.

Intră în casa Nicolei. Randi îl salută cu obişnuitul lătrat, o dată, apoi o luă la goană pe scări în sus. Andrew îl urmă. Nicola îl aştepta lângă şevalet.

— Bună, spuse el, simţindu-se brusc stângaci. Arăţi atât de bine.

Făcu o reverenţă uşor nesigură şi, pentru a-l tachina, spuse:

— Mulţumesc, domnule. Dar nu pe mine voiam să mă vezi.

— Nicola, cred că tu eşti singurul lucru pe care mai vreau să-l văd din nou, vreodată, spuse el, uluit să se audă spunând acele cuvinte.

Ea zâmbi larg, cu ochii strălucitori, apoi spuse:

— Opreşte-te, omule, şi fii atent.

Andrew îşi dădu seama atunci că tabloul ei cu marea nu mai era pe şevalet. Era altceva în locul lui, acoperit cu o foaie.

— Închide ochii, îi ordonă ea.

Andrew se conformă şi o auzi dând jos foaia de hârtie de pe şevalet.

— Bine. Deschide-i acum.

În faţa lui se afla o pânză cu o fetiţă dansând prin pajiştea plină de flori de lângă un pârâu. Dar nu orice fată. O recunoscu imediat pe Lee. Şi nu era orice fel de tablou. Nicola îi prinsese nu doar imaginea, dar şi spiritul fetei şi lumea în care se afla, o lume de copaci, de ierburi şi de flori sălbatice care străluceau în lumină.

Se aşeză pe marginea şezlongului.

— Doamne, este… este perfect.

Nicola şedea lângă el. Amândoi au privit mult timp în tăcere tabloul. Andrew simţea căldura pielii Nicolei ce radia prin inul subţire.

— Eşti prima persoană căreia i-am arătat tabloul, spuse ea în cele din urmă.

— Atunci, mă simt profund onorat. Şovăitor, Andrew o cuprinse cu braţul drept pe după umeri pe Nicola şi o trase cu blândeţe spre el. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— O iubesc pe fetiţa asta, şopti ea.

— Şi eu, spuse Andrew. Întotdeauna am vrut un copil exact ca ea.

— Dar soţia ta nu voia?

— Nu. Doar că acum are un copilaş cu înlocuitorul meu. Cu tine şi cujeremy cum a fost?

— Am încercat. N-a mers. Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Cred că ai fi fost o mamă grozavă, zise el. Amândoi priveau lung noul tablou. Andrew întoarse capul şi o sărută pe Nicola pe tâmpla dreaptă.

— Mulţumesc, spuse ea apropiindu-se de el şi mai mult.

— Pentru compliment sau pentru sărut? întrebă el.

— Da.

Nicola se întoarse şi-l privi pe bărbatul de lângă ea. Ochii lui erau verzi şi băteau în cenuşiu, acum ştia. Avea o faţă de om bun şi tandru. Un chip de om atent. Se îndreptă şi-l sărută pe buze, uşor, aproape ca o părere.

— Cred că eşti un om bun, Andrew Stratton, spuse ea, aproape în şoaptă.

Îl văzu schimbându-se la faţă.

— Aşa credeam şi eu, dar Kat…

— Şşt, spuse ea, şi îl sărută din nou. Dar atunci el se trase înapoi.

— Stai. Trebuie să-ţi spun că am minţit ieri-seară, spuse el. Nu m-a părăsit doar pentru unul mai bogat. Am fost prea ruşinat să-ţi spun adevărul, în parte pentru că cred că a avut dreptate. A spus că divorţează de mine pentru că eram lipsit de pasiune. Pentru că „am gheaţă în vine”, aşa a spus.

Nicola îl privi, cu capul plecat într-o parte.

— Nu avea dreptate, ştii şi tu, spuse ea.

— De ce?

— Pentru că ai buze calde. Foarte calde. Şi dulci.

— Cred că unul dintre noi e beat, spuse Andrew zâmbindu-i Nicolei.

— Îhî. N-ar trebui să bei atât de mult.

Îl sărută din nou, mai apăsat de data aceasta. El răspunse pe măsură, luându-i bărbia în palme. Ea se întoarse spre stânga şi se cuibări în poala lui Andrew, cu faţa la el, apăsându-şi buzele pe ale lui şi strecurându-şi mâinile pe sub cămaşa lui.

Lui Andrew cu greu îi venea să creadă ce se întâmpla, şi se lupta din răsputeri să-şi păstreze mintea limpede. O femeie minunată, talentată şi incontestabil frumoasă îl săruta, ţinându-l strâns, cu respiraţia întretăiată, cu dorinţa nedisimulată. Nu era deloc sigur cum se ajunsese la asta. Cei doi fuseseră atât de ocupaţi cu schimbul de remarci usturătoare, încât el nu şi-a dat seama că se îndrăgostise de zile întregi. Şi Andrew a mai înţeles – aşa cum cineva lovit de trăsnet înţelege fragilitatea vieţii mai bine ca oricine – că niciodată nu mai iubise astfel înainte. Niciodată nu simţise ceea ce simţea acum: uluit, fermecat, transportat.

Brusc Nicola deveni severă. Ochii ei se deschiseră larg.

— Nu! Johnny, nu! *Te rog*!

Andrew a încercat să o ţină, dar ea ţipă din nou.

— *Nu*!

Picioarele ei găsiră un loc de sprijin pe şezlong şi se luptă să se dea mai în spate, împingându-se în sus în braţul aplecat al şezlongului până când ajunse la marginea lui, dând din braţe ca să se apere, netezindu-şi rochia.

Andrew sări în picioare şi rămase lângă şezlong, paralizat din cauza şocului. Nicola privea fix înainte, cu ochii nebuni de frică, dar şi sticloşi. El înţelese dintr-odată că ea se afla într-altă parte – nu cu el, în atelier, ci undeva departe, în propriul ei iad. O apucă de umeri, mai ales pentru a o ajuta să nu cadă de pe braţul fotoliului.

— Nicola! zise el. E-n regulă.

— Nu! *Nu* e! îţi *spun eu* că nu e/

Plângea, cu braţele strânse în jurul stomacului, cu trupul aflat în convulsii. Andrew o ajută să se aşeze din nou în şezlong, iar ea se ghemui pe o parte. El îngenunche pe podea şi o ţinu aproape, şoptindu-i numele, spunându-i că era în siguranţă. Hohotele ei îi zguduiră pe amândoi. După un timp, s-au mai potolit, apoi au încetat de tot. El şi-a dat seama că femeia adormise.

Se uită împrejurul camerei şi îl văzu pe Randi, privind din umbra unui colţ îndepărtat al atelierului. Andrew era uluit că Randi nu lătrase. Poate că mai trecuse printr-un astfel de episod şi înainte.

Andrew stătea în picioare şi încerca să se împace cu ceea ce tocmai se întâmplase. Adormise oare Nicola în timp ce el o mângâia şi apoi se trezise dintr-un coşmar? Era ameţită de la băutură şi avea halucinaţii? O speriase el?

Andrew îşi dădu seama că trebuie să o ducă în pat. Se strecură după perdeaua ce despărţea dormitorul de restul încăperii şi dădu la o parte cuverturile de pe patul Nicolei. Apoi reveni la şezlong, o ridică în braţe şi o duse în cameră. Când o întinse pe pat, ea îngăimă speriată câteva cuvinte, dar el nu înţelese ce spunea. Trase cuverturile în jurul ei, o sărută pe frunte şi stinse lumina de pe măsuţă. Rămase lângă ea o lungă perioadă de timp, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

După un timp, se ridică şi se întoarse în atelier, unde îl găsi pe Randi stând răbdător în mijlocul camerei.

— Ei bine, prietene, spuse el, ce propui să facem acum? Andrew era cam jenat la ideea de a petrece noaptea în casa Nicolei, dar îi era în acelaşi timp teamă să o lase singură.

Randi se ridică şi se duse spre şezlong, scoase un singur lătrat, căscă şi se întinse pe podea.

— Bună sugestie, spuse Andrew, chicotind. Strânse câteva bucăţi mari de pânză pentru a se acoperi şi se întinse pe şezlong. Întreaga experienţă îl zguduise. Nicola părea în transă, ca şi cum era posedată. Fusese îngrozită.

Andrew se uită prin cameră după ceva palpabil care să-l readucă la realitate şi găsi tabloul cu Lee, în păşunea de lângă râu. Se întreba dacă nu cumva Lee reprezenta spiritul din copilărie al Nicolei – inocentă, plină de viaţă, gata oricând să se joace.

Dar cine erajohnny?

Andrew muta pietrele ca o maşinărie. Ajunsese aproape la o stare de tip Zen în ceea ce priveşte construirea de garduri, o zonă de concentrare liniştită în care se gândea foarte puţin la lumea din jurul lui.

Terminaseră prima secţiune, au acoperit cu iarbă şi au continuat. Becky şi Ralph au dezgolit cel de-al doilea segment de cinci metri de pământ şi s-au apucat de cel de-al treilea, în timp ce Jamie şi Case mutau piatră cu excavatorul şi puneau pietrele de la bază. Andrew lucra împreună cu Burt într-o tăcere prietenoasă, iar în acea tăcere, el se gândea la Nicola.

Plecase de la ea de-acasă după răsăritul soarelui. Străzile erau pustii, prăvăliile aveau obloanele trase.

În timp ce rătăcea în susul văii, refăcu în minte diversele etape din seara trecută: armonia din ce în ce mai mare dintre ei; invitaţia nonconformistă; starea magică de intimitate… şi apoi frica ei teribilă, ca o fisură seismică ce devenea o prăpastie între aici şi acum şi… ce? Cealaltă realitate a Nicolei. Continentul întunecat. Necunoscutul.

Se gândea la tablourile cu efect calmant pe care le picta ea – cât de paşnice erau şi în ce contradicţie erau cu sufletul ei. Se întreba cum, sau chiar dacă să abordeze subiectul terorii ei.

S-a gândit în felul acesta până după-masă, dar îi veni o idee care îl linişti.

Când echipa a încheiat lucrul pentru acea zi, Andrew trecu puţin pe la Cobweb, pentru obişnuita halbă.

Janet Stevenson răspunse la ciocănitul lui în uşă, îmbrăcată în blugi şi un tricou pe care scria Universitatea din Michigan.

— Doamna preoteasă Janet? întrebă Andrew, gândindu-se în mod absurd că preoteasa va fi în hainele de ceremonie.

— Eşti Andrew, nu-i aşa? zise ea zâmbind.

— Aveţi o memorie extraordinară, doamnă, răspunse el.

— E de folos în meseria asta, spuse ea. Vrei să intri?

Andrew îşi privi hainele murdare, apoi zâmbi.

— Poate că nu, dată fiind starea în care sunt.

— Nu sunt nici eu prea bine îmbrăcată, spuse ea. Este tricoul fiului meu. Făceam curat. Sunt şi femeie de serviciu şi preoteasă.

— Am năvălit aici fără să fi stabilit o întâlnire, aşa că permiteţi-mi să încep cu scuze. Aveţi o clipă liberă? Poate putem face o scurtă plimbare?

— Da, şi da. Pentru diseară soţul meu pregăteşte cina. Lasă-mă să-i spun unde mă duc. Unde mă duc, apropo? întrebă

ea, zâmbind din nou.

Andrew privi împrejur. Biserica se afla la înălţime, privind spre mare.

— În cimitir?

— Am fost acolo mai devreme, spuse ea. Dar îşi are farmecul lui. Te voi conduce.

Câteva minute mai târziu, se plimbau printre pietrele funerare pline de licheni, care înconjurau biserica. S-au oprit la poarta care dădea spre vest, către mare. Sprijinindu-se de partea de sus a porţii, Andrew începu:

— Doamnă preoteasă Janet…

— Doar Janet, e mai bine aşa.

— Janet… Să spunem că ştii pe cineva căruia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Poate cu mult timp în urmă. Dar este clar că persoana este încă obsedată de acel lucru.

— Cum pot fi eu de folos?

— Nu ştiu, spuse el trăgând adânc aer în piept. De aceea am venit azi aici să te întreb pe *tine*.

Preoteasa îşi împreună mâinile în faţă, cum făcea la biserică.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Andrew, că biserica nu este prea utilă în acest gen de lucruri. Noi suntem însărcinaţi să avem grijă de credinţa enoriaşilor noştri, să încercăm să-i alinăm în situaţie de criză. Dar se pare că prietena ta depăşeşte acest lucru, iar noi nu suntem suficient de dotaţi pentru a sluji ca asistenţi sociali sau psihologi.

Se uită o clipă lung la Andrew, iar el văzu o tristeţe profundă în privirea ei.

— Ustensilele mele sunt atât de limitate, spuse ea. Aş putea sfătui această persoană despre dragostea nepieritoare pentru Dumnezeu, despre mântuirea dată de credinţa în iubirea Lui. Dar ea – presupun că este o ea? – ar trebui să îmbrăţişeze această iubire. Şi presupun, dată fiind trauma ei, că i-am cere prea mult.

Andrew era uluit. Din experienţa lui, preoţii pretindeau întotdeauna că au răspuns la toate. Şi dintr-odată se simţea stânjenit. Ce aşteptase el cu adevărat? Ce spera să realizeze?

— Janet, spuse el în cele din urmă. Îmi cer scuze. Trebuia să mă fi gândit mai bine, presupun. Încerc doar să ajut pe cineva la care ţin.

— Ştiu că ţii, spuse ea blând, şi este norocoasă că te are – *dacă* va vrea să te aibă. Simt că eşti un suflet bun, Andrew.

Cred că o poţi influenţa.

— Asta nu ştiu. Cum poţi să-ţi dai seama?

— Gândeşte-te la Petru, Andrew. Gândeşte-te la pilda credinţei sale. Dacă crezi că poţi ajuta, şi dacă această credinţă vine dintr-o inimă bună – şi eu aşa cred – atunci poţi păşi pe apă şi o poţi aduce cu tine.

Andrew dădu afirmativ din cap şi spuse:

— Mulţumesc. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt seara.

— Nici vorbă, nu m-ai deranjat.

— Bună seara, doamnă preoteasă Janet.

— Bună seara, Andrew. Şi mult noroc.

El aprobă din cap şi după câţiva paşi o auzi spunând:

— Te-ai gândit să vorbeşti cu Colin Grant?

— Vrăjitorul? Nu mi-a trecut prin cap că ai prea multe în comun cu domnul Grant.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui. În plus, prefer pe cineva care crede în ceva decât pe unul care nu crede în nimic.

— Dar vrăjitorie?

— „Sunt mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, Horaţiu…”, zise ea, citându-l pe Shakespeare.

Aceasta nu este o preoteasă obişnuită, gândi Andrew.

Nu s-a dus imediat să-l vadă pe Colin Grant. Era târziu şi avea nevoie să se gândească serios la sugestia care i se făcuse. Pregătea o salată pentru cină în bucătărioara de la Shepherd’s Cottage, când o văzu pe Nicola traversând pajiştea din faţa casei lui Roger şi a lui Anne. O întâmpină în uşă.

— Ce amant grozav eşti, zise ea, zâmbind cu gura până la urechi. Eşti atât de pasionant, încât m-ai făcut imediat să adorm!

Andrew fu atât de surprins de absurditatea acestui salut, încât nu putu decât să o privească lung. Apoi îşi veni în fire.

— Vrei să intri?

— Nu, am făcut tot drumul până aici doar ca să-ţi fac viaţa grea.

Andrew se dădu într-o parte şi Nicola intră, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă şemineu.

— Deci, spuse ea. Am două întrebări.

— Prima?

— Ai vreun vin a lumea în casa asta?

— Da, un *pinot grigio* rece. Vă convine, doamnă?

— Vom vedea.

— Şi a doua întrebare?

Nicola înclină capul şi surâse afectat.

— Ţie ţi-a plăcut? Pentru că eu nu-mi aduc aminte, adăugă ea, rotindu-şi ochii.

— Aduc imediat vinul, e în regulă? zise Andrew, dând din cap, şi dispăru în bucătărie. Era încântat că găsise o scuză pentru a ieşi din cameră, căci nu avea nici cea mai vagă idee ce putea să mai spună, dacă ar fi spus ceva. Vrei să rămâi la masă? strigă el din bucătărie. Făceam un fel de salată italienească, verdeţuri amestecate, roşii, prosciutto, mozzarella, ceapă şi măsline negre.

— Stai! îi strigă Nicola. Vrei să spui că n-ai busuioc proaspăt?

Andrew se duse la uşa bucătăriei şi se sprijini de cadrul uşii. Nicola stătea de-a latul în fotoliu, cu spatele sprijinit de unul din braţele lui, cu picioarele ei bronzate puse unul peste celălalt. Purta o rochie simplă de vară din bumbac colorat cu un decolteu adânc. Arăta delicioasă.

— Bineînţeles că am busuioc proaspăt, spuse el. Tocmai mă gândeam că îl irosesc degeaba pentru tine.

— Ooo, ce lovitură sub centură.

Andrew râse afectat şi se întoarse în bucătărie, destupă sticla de vin şi reveni în cameră cu vinul şi cu două pahare simple. Turnă şi apoi ciocniră.

— Pentru mereu imprevizibila doamnă Nicola Rhys-Jones, fostă Delucca.

— Pentru întâlnirea-fantomă, replică ea. A fost o clipă prezentă, apoi s-a dus… ei bine, într-o oarecare măsură.

Andrew zâmbi, dar trist.

— Nu-ţi aminteşti, nu-i aşa?

Nicola închise ochii o clipă, dar când îi deschise, nu se mai vedea în ei acea privire uluită, iar în locul ei era ceea ce Andrew putea descrie ca dezgust de sine.

— Îmi cer scuze, Andrew, zău. Eu nu beau de obicei atât de mult – de fapt, ba da, beau – dar nu am obiceiul să leşin. Sunt absolut stânjenită. Nu-mi amintesc nimic de aseară pentru care ar trebui să-mi cer scuze.

— E în regulă, Nicola, spuse Andrew blând. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— O, ba da. Pentru că trebuie să fac o mărturisire. N-am invitat niciodată un bărbat la mine acasă de când m-am mutat aici de la St Ives. De fapt, n-am fost combinată cu niciun bărbat după Jeremy.

— Mi se pare că Jeremy este în stare să ţină femeile departe de bărbaţi pentru foarte multă vreme.

— Mulţumesc. Da. Asta e, înţelegi? Sunt îngrozită de bărbaţi.

— Înţeleg.

— Cu o singură excepţie: tu. Vrei să ştii de ce?

Andrew clătină afirmativ din cap.

— Pentru că tu înţelegi *cu adevărat*. Nu eşti ca alţi bărbaţi.

— N-ai de unde să ştii asta, spuse Andrew.

— Ba da, ştiu. Vrei să ştii de ce? în primul rând, sunt vrăjitoare. Ştiu lucrurile astea.

— Cum se face că n-ai ştiut în cazul lui Jeremy?

— Pe vremea aceea nu eram vrăjitoare, şi nu mă întrerupe. În al doilea rând, Lee te adoră. Şi în al treilea – Nicola făcu o pauză şi se uită la el cu afecţiune – un individ care-şi riscă pielea pentru o oaie nu are cum să fie tiranic.

— O, mulţumesc.

Nicola Zâmbi.

— Deci asta e: dovada mea indiscutabilă, în trei puncte, a bunătăţii tale.

— Mi se învârte capul, dar ar putea să fie de foame. Mâncăm?

— Ar fi grozav, spuse ea lăsându-se în fotoliu. Mulţumesc.

OK, gândi el, în timp ce termina de făcut salata, se petrec două lucruri aici: Fie n-are habar ce s-a întâmplat noaptea trecută, fie ştie şi nu vrea să abordez? problema. În oricare dintre cazuri, nu este un subiect de discutat.

Andrew făcu un sos vinegretă Dijon, asezonă salata, adăugă busuioc tocat şi aduse castronul şi îl puse pe măsuţa de lângă fereastra cu vedere către mare.

— Mi-e teamă că va trebui să te muţi de acolo dacă vrei să mănânci.

Nicola îl urmărise pur şi simplu, precum cineva de la o cafenea de pe trotuar. Acum îşi dădu jos picioarele de pe braţul fotoliului şi se ridică, cu o singură mişcare fluidă, iar el fu din nou izbit de cât de drăguţă putea fi această femeie ciudată. Îi ţinu scaunul şi ea se aşează uşor pe el.

— Bună, spuse el. Mă numesc Andrew şi voi fi chelnerul dumneavoastră în seara aceasta. Vă pot umple paharul?

— Da.

După cină, în timp ce Andrew o conducea acasă, Nicola îl luă de braţ.

— Te superi dacă te întreb ceva serios?

— Bineînţeles că nu. Ce?

— Am făcut dragoste ieri-noapte? întrebă ea strângându-l uşor de braţ. Nu am făcut, nu-i aşa?

— În cazul în care vrei să ştii dacă am avut relaţii sexuale, atunci nu.

— Dar am fost apropiaţi.

— Da, minunat de apropiaţi, după părerea mea.

— Însă eu am leşinat.

— Da… ei bine, nu, nu chiar.

— Ce vrea să însemne asta, întrebă ea râzând uşor.

— Nu ştiu cu adevărat. Poate poţi tu să-mi explici ce a putut însemna.

— Să-ţi spun ce? Vorbeşti misterios.

Andrew trase adânc aer în piept, se uită de-a lungul aleii pustii, apoi se întoarse către ea:

— Nicola, trebuie neapărat să te întreb… Cine ejohnny?

Nicola înţepeni, se opri şi îşi trase braţul de sub cel al lui Andrew.

— Cum de ştii despre Johnny? spuse ea, dându-se mai departe de el, ca şi cum ar fi fost radioactiv.

— Nu ştiu nimic despre Johnny. Tu strigai noaptea trecută: „Nu, Johnny, nu face asta”. Parcă erai în transă. Apoi ai leşinat. Asta e tot ce ştiu.

Nicola arăta împietrită. Stătea nemişcată, cu ochii larg deschişi şi circumspecţi. Apoi, cu gheaţă în glas, spuse:

— Johnny nu există.

— Nicola, stai… ţi-am văzut privirea fixă; te-am văzut luptându-te să scapi. Erai îngrozită.

— Nu e treaba ta, spuse ea cu fălcile încleştate. Apoi se întoarse brusc şi plecă repede pe stradă către port. Andrew o luă la goană ca s-o ajungă din urmă.

— Nicola, încerc doar să fiu de ajutor.

— Atunci, lasă-mă *în pacel* se răsti ea.

Andrew se opri. Nicola continuă.

— Nu înţelegi cum mă simt faţă de tine? strigă ea.

Se opri şi se întoarse împrejur. Gura i se deschise, dar nu ieşi niciun sunet. Se întoarse din nou şi o luă hotărât la fugă în josul dealului.

El nu o urmă. În timp ce stătea acolo urmărind silueta ei dispărând în întunericul din ce în ce mai dens, îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostit înainte. Nici de Kat. De

nimeni. Dar era acum.

Nicola se trezi din somn în întuneric, cu trupul crispat, cu cearşaful tras până la gât şi pe care îl strângea cu putere în pumni. Îl visase din nou pe Johnny, ceva ce nu i se mai întâmplase de mulţi ani.

Johnny. Fratele ei mai mare. Cel frumos, cu umerii laţi ai tatălui lor şi cu păr negru, neted şi lucios. Johnny cel strălucit, care a intrat la liceu iară niciun efort, cu note maxime. Johnny cel ambiţios, care începuse afacerile cu droguri în clasa a noua, cu marijuana, dar care mai târziu s-a descurcat foarte bine în afacerile cu cocaină. Johnny cel îngâmfat, care credea că putea să păcălească pe oricine în legătură cu orice, inclusiv pe mama lui (ceea ce a şi reuşit) şi pe ceilalţi vânzători de droguri, cărora le-a luat teritoriul, din ce în ce mai mult, colţ de stradă după colţ de stradă, dar care s-au dovedit, în cele din urmă, că nu fuseseră nici păcăliţi, nici amuzaţi.

Johnny, care a început să se furişeze noaptea în camera ei, când mama lor făcea curăţenie în birourile primăriei, Johnny, care a violat-o. Johnny, care a fost omorât înainte ca ea să-l poată confrunta ca adult, să-i ceară să recunoască şi să obţină de la el scuze şi iertare.

Johnny cel blestemat.

Şapte

Lee era la jumătatea copacului ei favorit, dar urcuşul mergea încet, dat fiind faptul că era nevoită să treacă umbrela peste câte o ramură, de fiecare dată când se cocoţa mai sus. După ce fusese de mai multe ori udată până la piele din cauza ploilor de vară în timp ce citea sus în pom, i-a venit ideea strălucită să-şi ia la ea în permanenţă umbrela roşie cu bulinuţe albe, şi să o agate de o cracă pentru a o folosi la nevoie. Gândea că acest aranjament este excepţional de inteligent.

Astăzi, totuşi, nu avea să citească. Venise ca să se gândească. Copacul era un loc bun în care să gândeşti, şi să auzi jos apa clipocind, păsărelele ciripind, să te bucuri de singurătate şi de câte altele. Gândul de azi era despre Nicki – de fapt, era vorba de Nicki şi Drew. Nicki a sunat la telefon când Lee şi mama sa luau micul dejun, iar după ce a ascultat o clipă şi a privit-o pe Lee, mama ei a mutat telefonul în hol, unde a vorbit în şoaptă, stăruitor. Bineînţeles, Lee s-a dus la

uşă să asculte – la urma urmei, Nicki *era* prietena ei cea mai bună. Nu auzea ce spunea Nicki, desigur, şi tot ceea ce a putut prinde au fost frânturi din răspunsurile mamei sale: „Ce a spus Andrew?” şi „De ce ai fugit de acolo, prostuţo?” şi „Drăguţă, trebuie să-l dai uitării pejohnny”.

Evident, Nicki îl plăcea pe Drew, dar ea se vedea cu cineva pe care-l chema Johnny şi pe care trebuia „să-l dea uitării”. De acolo de unde era cocoţată acum deasupra râului, Lee şi-a dat seama că se simţea oarecum rănită pentru că Nicki avea un prieten despre care ea nu ştia. În fond, ea îi spunea lui Nicki absolut *totul*. De ce a ţinut Nicki secret acest lucru? îşi strânse puternic ochii şi îşi lăsă mintea să navigheze deasupra satului, într-o misiune de recunoaştere, dar nu-i veni în minte nimeni în Boscastle care să se numească Johnny

Lee hotărî că trebuia să vorbească cu Drew despre această situaţie. Simţea că ea fusese cea care într-un fel sau altul îi apropiase pe el şi pe Nicki şi acum era îngrijorată că el ar putea fi necăjit din cauza a ceea ce s-a întâmplat între ei ieri, indiferent despre ce era vorba. În plus, mai era şi problema reîntoarcerii lui Drew în America săptămâna următoare. Dacă Nicki îl plăcea, asta o va întrista şi pe ea, probabil. Lăsă umbrela să atârne de o ramură şi porni în josul văii către port.

— Cred că fetiţa vrea să te întrebe ceva, Andrew, spuse Burt, făcând semn cu capul către capătul zidului. Echipa ce construia garduri stătea jos lângă râu, terminându-şi prânzul.

Andrew urmări privirea lui Burt şi o văzu pe Lee, care stătea ca o barză, cu un genunchi îndoit, cu laba piciorului sprijinită de genunchiul celălalt. Habar nu avea de când o fi fost acolo. Când a observat că Andrew o văzuse, Lee a zâmbit larg şi i-a făcut semn cu mâna.

— Andrew, nu te lăsa ademenit de fetiţele astea locale acum, îl necăji Jamie. Mai avem treabă de făcut.

Andrew se ridică şi se îndreptă ţeapăn către locul în care îl aştepta Lee.

— Bună, drăguţo. Ce faci aici? întrebă Andrew.

— Am venit să te văd, răspunse ea, lăsând jos piciorul. Trebuie să vorbim. Sprâncenele ei deschise la culoare erau împreunate, pentru a semnala că problema era serioasă.

— Trebuie?

— Îhî. Poţi?

— Desigur, dar pentru puţin timp.

Lee se întoarse şi porni spre intrarea în parcare. Andrew o

urma. Când au fost departe de urechile celorlalţi, Lee îi spuse:

— Îţi place Nicki, nu-i aşa?

Andrew continua să meargă.

— Ei bine, da, Nicola este o femeie fermecătoare, şi în plus este prietena ta cea mai bună, şi orice prieten al tău…

— Nu mă trata ca pe un copil, spuse Lee, ridicându-şi ochii spre el.

Andrew era cât pe ce să protesteze, dar se abţinu.

— Da, îmi place. Cred că este grozavă, deşi o mare parte din timp pare că stăm cu săbiile scoase.

— Ce vrea să însemne asta?

— O, ştii, ne cam necăjim unul pe altul tot timpul.

Lee aprobă din cap şi nu spuse nimic pentru câteva clipe.

— Lee, ce te preocupă? Trebuie să fie ceva, că altfel nu ai fi venit până aici, când puteai foarte bine să stai în copacul tău.

— Nicki a sunat-o pe mama azi-dimineaţă, foarte supărată. Despre ceva care s-a întâmplat între voi doi, presupun.

— Da, bine, nu… hm… am avut o mică neînţelegere.

Lee ajunse la pod şi se opri.

— Cred că Nicki are alt iubit. Îl cheamă Johnny. Mama i-a spus să scape de el. Cred că mama nu-l place. Dar mama te place pe tine, adăugă ea.

Andrew se sprijini de parapet lângă fetiţa subţirică. „Fetiţă” era un termen atât de nepotrivit pentru această minunată fiinţă umană de lângă el. Lee era menită să aibă o viaţă excepţională, era sigur de asta.

— Trebuie să-ţi fi fost greu, spuse Andrew oftând, să vii până aici ca să-mi spui asta.

— Puţin, mărturisi ea.

Andrew se întoarse şi ridică în braţe fetiţa slăbuţă, strângând-o puternic la piept.

— Îmi eşti tare dragă, Lee Trelissick, iar dacă aveam o fiică, aş fi vrut să fie exact ca tine.

Lee se răsucea şi se foia încoace şi încolo, chicotind, iar el îi dădu drumul. Era puţin surprins de propria sa impetuozitate. Ceva înăuntrul său se înmuia, se deznoda, ceva se despărţea de el ca un gheţar care se topeşte. Era convins că această nouă blândeţe era în parte moştenită de la construirea de garduri. Nu trebuia să anticipeze sau să se pregătească pentru nimic: putea lăsa lucrurile să meargă pe calea firească. El putea doar să „fie”. Putea chiar să recunoască bucuria curată şi admiraţia pe care le resimţea ori de câte ori era cu această minunăţie de

fetiţă.

Se întorceau la şantierul de lucra.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu acest Johnny? întrebă Lee.

Andrew se opri şi îngenunche în faţa ei:

— Ascultă, Lee, eu sunt un vizitator aici. Sunt în trecere. Nu am nicio treabă să mă amestec în necazurile şi grijile celor care trăiesc aici.

— Dar o iubeşti pe Nicki, spuse ea, după ce aprobă din cap. Asta schimbă lucrurile.

Andrew se uită lung la ea.

— Ai dreptate. O iubesc. Şi voi avea grijă de individul ăsta Johnny. Mulţumesc că mi-ai spus. Dar acum trebuie să mă întorc la muncă. Eşti mulţumită?

Lee aprobă din cap şi Andrew porni către locul unde se construia gardul.

— Nu-i vei face rău, nu-i aşa? strigă ea către el.

Privi înapoi spre fetiţă.

— Nu cred că va fi necesar.

Dar, desigur, habar nu avea ce ar fi fost necesar.

Jamie văzuse ploaia venind.

— Gata, băieţi, strigă el, după ce primele picături stropiră pământul prăfuit, duceţi uneltele în furgonetă, iar voi, amărâţii, la birt. Aţi fost păsuiţi! Deşi mai erau încă vreo douăzeci de metri de gard de făcut, ceea ce construiseră arăta curat şi solid. Iar el transformase echipa dintr-un grup de amatori neîndemânatici în meşteri calificaţi – adevăraţi constructori de garduri, pe care ar fi mândru să-i aibă alături la lucru. Întotdeauna se întâmpla aşa la sfârşit. Detesta despărţirile. De când a murit soţia lui de patruzeci de ani – se împlineau cinci ani acum – studenţii lui îi fuseseră familia.

Şi iată-i, cel mai recent lot, târşâindu-şi picioarele dinspre stradă, năduşiţi, murdari, zâmbitori, cu cămăşile ciupite ca de vărsat din cauza picăturilor de ploaie.

— Flora, draga mea, strigă el după barmaniţă, după ce aceştia şi-au croit cu greu drum prin mulţimea de turişti care se adăposteau şi ei de ploaie, adu de băut pentru echipa mea, fac eu cinste.

Când li s-au adus paharele, Jamie se ridică pentru a ţine un toast.

— Sunteţi urâţi ca păcatul, până la ultimul dintre voi – bineînţeles, cu excepţia mereu frumoasei Becky – dar acum

sunteţi constructori de garduri tradiţionale de Cornwall, şi sunteţi ai naibii de buni!

Nicola şedea pe un scaun înalt la bar, pe partea cealaltă a peretelui dublu de lângă şemineu. Doar spatele barului comunica şi cu cele două încăperi. Înfuleca un hamburger delicios de păcătos şi plin de toate cele, aromat cu ceapă caramelizată şi brânză cheddar topită, alături de o farfurie plină de cartofi prăjiţi. Toate acestea erau acompaniate de obişnuitul ei gin tonic. Flora îi spusese că Andrew era în barul alăturat cu echipa lui Jamie, dar ea a rămas cuminte la locul ei. Nu voia să-l vadă. De fapt, ca să spunem adevărul, voia, dar habar nu avea ce să spună dacă îl vedea, cum să înceapă, şi odată ce a început, cum să se oprească. Şi apoi, era refrenul repetat şi răsrepetat: el era ca şi plecat, oricum.

Ploaia a trecut, turiştii se deplasau din nou afară, aşa că Flora se trânti cu zgomot lângă Nicola, cu o jumătate de halbă de bere în faţa ei. Se aplecă aproape de urechea Nicolei.

— Ştii ceva, iubire? Dacă Jamie ăla de acolo n-ar fi mereu al naibii de murdar, ar putea chiar să-mi placă. Trup puternic, ochi blânzi. Cum să nu-ţi placă, ai?

— Flora, măi, vagaboando, mă şochezi! spuse Nicola, chicotind.

— Ce, crezi că dacă sunt destul de bătrână ca să-ţi pot fi mamă nu pot dori un bărbat bun?

— Nu! Doar că… nu ştiu… credeam că ţi s-au aprins călcâiele după Brian.

— Poftim? O, Brian al nostru e drăguţ în felul lui, e bun ca să râzi cu el şi să flirtezi un pic, dar nu-l văd niciodată făcând mare lucru. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care sunt barmani nu prea au ambiţie, ştii? Ca şi cum aşteaptă să treacă timpul. Doar dacă sunt proprietari ai barului, ceea ce Brian nu este.

— Dar de ce Jamie Brown reprezintă o perspectivă mai bună? Vreau să spun, tipul este constructor de garduri.

Flora izbucni în râs.

— *Meşter de garduri*, pentru tine, draga mea. Dar nu a făcut întotdeauna asta, cel puţin aşa am auzit. Face munca asta de mai puţin de zece ani, cu toată calificarea lui. Înainte a lucrat în finanţe, la Londra. A adunat o mulţime de fonduri pentru garduri, s-a săturat şi s-a mutat înapoi aici, pentru a locui în casa familiei soţiei lui, acolo, mai sus de mlaştină. Apoi a pierdut-o în lupta cu cancerul, fie-i ţărâna uşoară. Flora fusese liniştită o clipă, apoi începu să râdă, trupul ei amplu

zguduindu-se de voioşie. Bătrânul Jamie a trecut de la strângerea banilor pentru garduri la construcţia de garduri! Numai gândul aceasta mă face să râd; bună poantă, ce zici?

După mai multe rânduri decât de obicei, ucenicii lui Jamie au început să plece – Burt şi Ralph, primii, cu un salut din partea lui Ralph şi o invitaţie permanentă din partea lui Burt, care îi poftea să vină oricând la fermă, în vizită. Un gest din cap şi o strângere de mână din partea lui Casehill. Becky l-a strâns în braţe pe Jamie şi a spus:

— Ne vedem luni, după care a plecat.

— Luni? îl întrebă Andrew pe meşter.

— Am o echipă de voluntari de la Naţional Trust care vine să continue munca la gard. Ce planuri ai pentru săptămâna viitoare, băiete?

— Să plec, spuse Andrew oftând. Probabil miercuri sau joi.

— Ce păcat că pleci, acum când te-am făcut atât de bun.

— Jamie, nu-mi pot petrece restul vieţii construind garduri de Cornwall, spuse Andrew râzând.

— De ce nu? Cererea pieţei este în creştere şi pot începe să-i fac faţă. Plata este bună şi, în plus, nimeni nu este şeful tău.

— Sunt arhitect, Jamie.

— Îţi place să fii arhitect?

Această întrebare l-a lăsat mut pe Andrew. Nu era o întrebare la care să se fi gândit vreodată cu seriozitate. Ştia că îşi dorise să devină arhitect aproape din copilărie. Nu s-a gândit niciodată la altceva. Şi asta făcuse. Era ceea ce era. Dar oare te numeai arhitect dacă n-ai construit niciodată nimic?

— Câţi ani îmi dai, îl auzi el pe Jamie întrebând.

— Şaizeci şi ceva? răspunse Andrew.

— Mă apropii de şaptezeci. Şi simt fiecare an din ei. Caut de câtva timp pe cineva căruia să-i predau „Academia Pietrei” şi mă gândesc că tu ai fi foarte potrivit.

Andrew îl privi pe prietenul său.

— Ei bine, domnule, acesta este un compliment extraordinar, cum nu mi s-a făcut de foarte mult timp.

— Nu este un compliment, măi, cap sec. Este o ofertă pe care o primeşti o dată în viaţă!

— Jamie, stai puţin, eu am o casă la Philadelphia şi un semestru în care trebuie să predau şi care începe în mai puţin de o săptămână. Îmi pare rău, nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei? Nu-ţi ofer o slujbă. Îţi ofer o viaţă.

Singura întrebare este dacă ai curajul să o trăieşti.

Andrew îl privi o clipă, apoi în sfârşit spuse:

— Nu este chiar atât de simplu.

— Nu e? îţi aminteşti ce mi-ai spus la Welly, miercurea trecută? Despre arhitectura cinstită, despre comunităţile locuibile şi materialele locale? Aceasta nu este o îndeletnicire cărturărească, tinere; este pasiunea ta, chiar dacă eşti prea orb să o vezi. Şi cât mai discutăm despre asta, lasă-mă să-ţi spun altceva. Ai fost născut să lucrezi cu piatră. N-am văzut pe nimeni altcineva care să o trateze atât de firesc.

Andrew s-a simţit onorat.

— Înţeleg ce spui. Cred doar… nu ştiu, că e o nebunie. Ca să nu mai spun că dacă nu apar la şcoală luna viitoare, va fi probabil sfârşitul carierei mele.

— Bine, spuse Jamie, aprobând din cap. Iată propunerea mea de rezervă. Ce faci luni?

Andrew izbucni în râs. Plănuise să vadă câte ceva din comitat înainte de a pleca, dar adevărul era că ar fi preferat să mai lucreze la gard. Detesta treburile neterminate. Şi-i venea greu să-l refuze pe Jamie acum.

— Ne vedem în parcare la opt, spuse Andrew.

— Aşa te vreau, băiete, zise Jamie.

Andrew puse un braţ în jurul prietenului său, îi mulţumi pentru lecţii şi pentru băutură şi îşi luă rămas-bun.

Flora urmărise acest schimb de cuvinte în timp ce servea clienţii de la cele două baruri şi acum se apropie de Jamie.

— Ce pui la cale, hoţoman bătrân? întrebă ea.

Jamie zâmbi, dar era un zâmbet obosit.

— Caut un succesor, Flora; caut un succesor.

— Te retragi?

— Nu, scumpo; doar că mă gândesc mai departe. În plus, îmi place tipul ăsta.

Jamie plăti consumaţia de la bar şi dădu să plece.

— Ne vedem din nou luni, Jamie?

Jamie o privi câteva clipe, ca şi cum i-ar fi venit o idee, apoi zâmbi.

— Dacă nu, chiar mai devreme, spuse el.

Când toată echipa în plecată, Flora prepară un gin tonic necomandat de cineva şi îl trânti în faţa Nicolei.

— Fac eu cinste, spuse ea despre băutură, dar doar dacă îmi spui ce naiba se petrece între tine şi american.

Nicola izbucni.

— Dar viaţa mea particulară este un subiect de dezbatere publică?

— Nu, îmi spui doar mie şi celor care ţin la tine, printre care se numără… nu ştiu… poate jumătate din sat.

— Fir-ar să fie!

Nicola ştia că miercuri noapte totul mersese pe dos. S-a trezit din somn a doua zi dimineaţă îmbrăcată din cap până în picioare şi singură. Andrew o întrebase despre Johnny. Ce ştia oare? Oftă.

— Mă bat doar cu fantome din trecut, asta e tot, spuse ea.

— Nicki, lasă-mă să-ţi spun ceva din anii mei lungi de experienţă romantică. Calendarul este un mod fals de măsurare a trecerii timpului. Timpul seamănă mai mult cu valea Valency, spuse Flora, făcând semn cu capul spre uşă. Trece în grabă pe lângă noi. Şi nu dau nicio ceapă degerată pe istoria ta… sau pe fantomele tale. Nu spun asta pentru că aş fi foarte înţeleaptă, draga mea. Spun pentru că n-am fost prea înţeleaptă, a trecut foarte multă apă pe sub podul meu, iar eu am stat singură. Andrew al tău nu este genul de om care să te rănească. În primul rând, nu are în el niciun pic de răutate. Şi, în al doilea rând, ţine la tine foarte mult. Aşa cum ţine Jamie la mine. Eu ştiu că ţine, doar că nu s-a dat încă în vileag, prostul naibii. Ai fost singură atâta timp, încât nici nu-ţi mai aminteşti cum e să ai un trup cald lângă tine. Nu suntem făcuţi să trăim singuri. Mai ales noi, femeile.

— Dar… încercă Nicola să zică ceva.

— Ştiu, ştiu; o să plece. Să fie oare acesta motivul pentru care să nu ai parte de câteva momente de intimitate? De fericire?

Sâmbătă dis-de-dimineaţă, Andrew stătea în picioare lângă fereastra din bucătărie, aşteptând să dea în fiert ceainicul. Casa lui Roger şi a lui Anne nu se vedea, fiind înecată într-o ceaţă lăptoasă. Pe pajiştea de peste drum, unul dintre tăuraşii lui Roger apăru din ceaţa deasă, după care dispăru tot atât de brusc. Andrew primi cu bucurie ceaţa. Plănuise să facă un drum, de-a lungul crestei înalte de la est de râul Valency, apoi către vest, spre coastă, şi spre Ţărmul Stâncos. Ceaţa va menţine răcoarea şi, după cât putea să-şi dea seama de pe harta topografică, va avea de făcut mai multe urcuşuri abrupte.

După un mic dejun cu ouă proaspete de la fermă şi nişte pâine uscată, înfundă în rucsac o sticlă cu apă, o haină de ploaie şi harta, îşi legă şireturile de la bocanci şi ieşi pe uşă.

Lee nu-l aştepta pe zid, ceea ce l-a dezamăgit. Se pare că pusese punct şederii pe stânci reci şi umede.

O porni de-a lungul unui drum îngust, cu sens unic, care ocolea o pădure în care era adăpostită biserica Minister, una dintre cele patru biserici vechi din parohie. Strada îngustă ducea în partea de sus a văii Valency. După vreun kilometru şi jumătate, strada se înfunda abrupt într-o râpă stâncoasă, urca din nou şi continua în zigzag printr-un cătun cu case şi şoproane, numit Treworld, apoi se întindea din nou peste umărul văii.

Chiar înainte de Lesnewth, un indicator rutier semnala o potecă ce traversa o pajişte către o altă stradă care ducea la satul Tresparrett, unde se afla un birt, şi unde Andrew credea că ar putea încerca să ia masa de prânz. Era la jumătatea drumului ce traversa câmpul, când un glas îl strigă. Se uită în josul pantei şi îl văzu pe Roger, şezând pe un ATV, cu o căciulă tricotată trasă pe ochi ca să-l apere de ceaţă, încercuit de vite. Andrew coborî dealul spre el şi chiar în momentul acela, soarele începu să ardă prin ceaţă.

— Fugi de acasă? îi strigă Roger, coborând de pe ATV.

— E ziua mea liberă, spuse Andrew. Nu se construiesc garduri sâmbăta. Înţeleg că e lege în Cornwall.

— Nu şi la ferma mea. Când te apuci?

— Să mă apuc?

— De gardurile mele, omule! Au şi ele nevoie să fie îngrijite!

Andrew râse şi îşi dădu seama atunci că erau înconjuraţi de o cireadă mare de vite, care rumegau. Roger observă o expresie momentană de îngrijorare.

— Nu-ţi fie frică de vitele astea. Sunt cea mai blândă rasă din ţară. Devon Rubies. Roger se plimba printre vite, mângâindu-le pe spate. Încotro mergi? întrebă el.

— La Horseshoe, în Tresparrett, să-mi iau prânzul.

— Vrei să te duc?

— Desigur! îţi iau o halbă?

— Bineînţeles!

— Atunci ne-am înţeles, prietene, spuse Andrew, suindu-se în spatele ATV-ului. Roger porni angrenajul şi plecară, hurducându-se peste câmpie atât de tare, încât Andrew se gândi că-şi va pierde toţi dinţii înainte de a avea ocazia să-i folosească pentru a-şi mânca prânzul.

În vârful dealului, au cotit brusc la stânga şi au intrat

imediat în cătunul Tresparrett. Hanul Horseshoe era o clădire joasă, văruită, de lângă drumul principal. Tocmai se deschidea.

— Bună ziua, Derek! strigă Roger când au intrat în bar, adresându-se bărbosului din spatele barului. Derek, el e Andrew; Andrew, el e Derek, spuse Roger, făcând prezentările. Noi ne tot amintim de lucrurile de altă dată.

— Şi nu se întâmplă nimic bun, zise Derek, zâmbind.

— Lui Derek nu i-a trecut supărarea că a pierdut-o pe Anne şi că i-am luat-o eu, înţelegi. Se îndrăgostise de ea, nu-i aşa, băiete?

— Şi cine nu s-ar fi îndrăgostit, te întreb eu! Ce face frumoasa ta doamnă?

— O, binişor, Derek. Binişor, spuse Roger.

Derek dădu din cap şi, adresându-i-se lui Andrew, spuse:

— N-am nicio idee de ce l-a ales pe el. Nici de ce a rămas cu el atâta timp. Oribilă soartă pentru o fată drăguţă. Oribilă.

Roger îşi avea prânzul la pachet, aşa că Andrew comandă două halbe şi un sandvici cu şuncă şi brânză Brie pentru el. Derek dispăru pentru a se ocupa de noii sosiţi.

— Aţi făcut treabă bună acolo lângă port, spuse Roger, în timp ce Andrew mânca.

— Gardul? Mulţumesc, dar totul i se datorează lui Jamie.

— El mi-a spus altceva… cică eşti dotat.

— O, spuse Andrew râzând. Şi ce ai mai aflat despre mine din ceea ce se zvoneşte în Boscastle?

Chipul celuilalt bărbat deveni serios.

— Am mai auzit că e un oarecare necaz între tine şi prietena lui Anne, Nicki.

Andrew adoptă brusc o atitudine defensivă.

— Ascultă, Roger, nu ştiu ce crezi despre mine, dar n-am făcut nimic care…

Fermierul îl întrerupse, făcând un semn cu mâna liberă.

— Nu, prietene; nu asta am vrut să spun. Nu se presupune că aş şti ceva; şi nu este vorba de tine.

— Mda. Lee spune că Nicola are un tip pe care îl cheamă Johnny.

— Nu-l mai are, răspunse Roger. E mort.

— Iubitul ei a murit?

— Nu iubitul ei, Andrew. Fratele ei mai mare. Şi e o treabă urâtă, după câte am auzit. Un traficant de droguri. Se pare că, hm, şi-a bătut joc de ea, când era mică.

Andrew păli la faţă.

— Ştii tu, incest şi chestii de-astea. Apoi a fost omorât.

— O, Doamne.

— Ascultă, cucoana mea îmi spune că Nicola te place, dar e speriată. Acest frate mort al ei parcă doarme sub patul ei. După cum văd eu lucrurile, Nicola se ascunde aici la Boscastle. Dar nu de fostul ei bărbat, măgarul ăla din lumea bună. Cred că se ascunde de fratele ei mort… şi de restul lumii. Eşti primul bărbat căruia i-a dat atenţie, în afară de câinele ăla al ei, de când a venit aici. Şi sunt ani buni.

Andrew se străduia să înţeleagă. Se simţea cuprins de valuri de compasiune, pentru Nicola, şi de furie, împotriva acestui frate mort al ei, dar care nu era mort.

— Dar n-ai auzit de la mine, bine? Anne m-ar omorî, dacă ar şti că ţi-am spus.

Andrew îl privi o clipă.

— Mulţumesc, prietene, spuse el în cele din urmă. Îi întinse mâna şi Roger i-o strânse.

Andrew stătea în picioare lângă fereastra din biblioteca de sus a Muzeului Vrăjitoriei, privind la pârâul de jos şi aşteptându-l pe Colin Grant să termine o conversaţie telefonică. Fusese extraordinar de uşurat când găsise pe altcineva decât Nicola la Biroul de Informaţii, atunci când a întrebat de Colin. Nicola fusese în tura de dimineaţă.

— Dragă prietene, îmi cer scuze, spuse Colin, punând receptorul jos. Era unul dintre membrii consiliului de conducere, un tip cam enervant, dar bine intenţionat. Ce pot face pentru tine? Doreşti o carte, poate? adăugă el, arătând spre rafturile aliniate pe pereţi.

— Vreau să vă întreb ceva, spuse Andrew. Preoteasa mi-a sugerat că mi-aţi putea fi de ajutor în legătură cu ceva.

— A, da, preoteasa Janet. N-ar fi prima oară. Aveţi o problemă pe care ea nu o poate rezolva?

A urmat o pauză cam incomodă, iar în cele din urmă Andrew aprobă din cap şi se aventură.

— Să spunem că cineva, o femeie, a fost abuzată sexual în copilărie, de fratele ei mai mare. Şi să spunem că acest frate a murit curând după aceea, dar amintirea abuzului lui o obsedează şi acum pe femeia ajunsă la maturitate, într-atât încât îi vine foarte greu să aibă relaţii normale cu bărbaţii.

— Mă tem că este un fenomen foarte răspândit, spuse Colin, dând din cap mâhnit.

— Există vreo practică… sau tratament în vrăjitorie care s-

ar putea aplica?

— O, da, bineînţeles, deşi poate nu ceva atât de particularizat. Se duse la un rând de rafturi. De fapt, este vorba despre două mari categorii de griji: obsesii – ai folosit cuvântul *bântuire*, şi este potrivit, de un spirit rău, în acest caz al fratelui mort, dar şi despre probleme de dragoste, în general. Există o lungă istorie cu vrăjitoare ce aplică ceea ce am putea numi „magie albă”, care se ocupă de astfel de probleme. Pe raftul acesta, spuse el, trecând o mână peste un şir lung de cotoare de cărţi, avem volume legate de probleme ale inimii. Iar aici, adăugă el arătând în partea cealaltă a sălii, se află o secţiune ce se ocupă de alungarea spiritelor rele. Aş fi încântat să-ţi împrumut oricâte cărţi ai dori să examinezi.

— Domnule Grant…

— Colin.

— Bine, Colin. Mă gândeam mai curând la o intervenţie directă. Ştiu că aici este o comunitate de credincioşi, în localitatea Boscastle şi în jurul ei, care nu-şi fac multă reclamă.

— E adevărat. Oamenii au idei ciudate şi destul de nefireşti despre vrăjitorie şi vrăjitoare, aproape toate din ele fiind greşite.

— Să spunem că ştiţi o vrăjitoare care ar putea acţiona în numele acestei persoane. Ce ar putea face vrăjitoarele ca să intervină într-o astfel de problemă?

— Înţelegeţi că vorbim în termeni pur teoretici.

Andrew aprobă din cap.

— Bine. Pentru început, vrăjitoarea ar putea să cearnă într-o oglindă întunecată.

— Mă scuzaţi, să cearnă?

— O, îmi cer scuze. Este un cuvânt vechi ce provine de la verbul a *discerne*, care înseamnă „să caute”. Vrăjitoarele folosesc uneori oglinzi întunecate pentru a vedea în lumea spiritelor. Ea le-ar cere spiritelor sau „celor bătrâni” să o sfătuiască şi să poată avea viziuni în oglindă, pe care să le folosească pentru a găsi o soluţie. Vrăjitoarea ar aştepta ca luna să dispară, deoarece se crede că atunci e cel mai bine pentru alungarea terorilor. Apoi, vrăjitoarea ar putea sfătui femeia să rupă câte o bucăţică dintr-o fotografie a fratelui ei în fiecare noapte când apune luna, după care trebuie să ardă bucăţile în noaptea când nu se vede luna.

— Deci femeia ar trebui să fie o participantă activă?

— Aşa ar fi cel mai bine, dar vrăjitoarea poate face acest

lucru în numele femeii, cu sau fără ştiinţa ei. Desigur, ar trebui să aibă o fotografie, sau ceva care a aparţinut fratelui ei.

Andrew se gândi puţin la aceasta şi îşi aminti de fotografia din dormitorul Nicolei, o poză cu trei copii pe o plajă. Ar fi bună o fotocopie?

— O, da, desigur. Şi dacă este implicată o nouă relaţie – şi spuse aceasta uitându-se scurt la Andrew – ar putea folosi o lună descrescătoare pentru a scoate în evidenţă o relaţie bună. Vrăjitoarea poate să lege în secret două beţe între ele, unul luat din grădina femeii şi unul din grădina bărbatului respectiv. Aceasta ar încuraja relaţia.

Andrew îl asculta pe Colin cu respect, aşa cum l-ar fi ascultat pe orice coleg de la universitate. Şi totuşi credinţa lui Andrew în raţionamentul logic a lăsat un pic de spaţiu de respiraţie pentru astfel de noţiuni esoterice. Scepticismul său se manifesta ca un rău de mare spiritual, dar el reuşi să-l învingă. Ce opţiune avea, cu adevărat? Din câte ştia, se părea că nu era nimic pe lume care ar fi putut alunga fantoma care o bântuia pe femeia pe care, spre marea lui surprindere, o considera drept iubita lui.

— Următoarea întrebare este, desigur, dacă ştii pe cineva care ar putea îndeplini o astfel de ceremonie?

Proprietarul muzeului îl surprinse pe Andrew cu un zâmbet aproape copilăresc.

— Tu cunoşti deja o astfel de persoană, dragul meu, şi ţi-o recomand cu toată inima, deşi nu pot promite că o va face. Flora Penwellan.

— Flora de la Cobweb?

— Chiar ea. Este o vrăjitoare talentată şi amabilă. Are harul acesta din familie. Am cunoscut-o pe mama ei.

— Colin, cred că ar putea fi de folos. Persoana aceasta este prietena ei.

— Bine, atunci, te las să faci cum vrei. Şi îţi urez bun venit în această parte specială a culturii noastre cornwalleze. Colin îi întinse mâna şi Andrew i-o strânse. Cei doi s-au salutat din cap şi Andrew a plecat.

Din atelierul ei, aflat exact dincolo de râul îngustat ce curgea dinspre muzeu, Nicola îl văzu pe Andrew ieşind şi cotind în sus, către pod. La început i-a trecut prin cap să-l strige, apoi se hotărî să n-o facă. Ce i-ar spune? Şi, oricum, ce conta?

Apoi, din tulburarea ei, ieşi la suprafaţă o idee şi ridică

receptorul.

Opt

Duminică dimineaţă, Andrew a fost trezit din somn de un răpăit ciudat, intermitent. Deschise ochii, încercă să-şi dea seama pe ce lume se află şi văzu că dimineaţa era foarte târzie.

Răpăitul încetă, apoi începu din nou, ca o grindină pe un acoperiş. Nu, ca nişte pietriş aruncat într-o fereastră. Fereastra lui de la bucătărie. Îşi trase pe el o pereche de blugi, se repezi împiedicându-se către bucătărie şi se uită afară. Lee era acolo, şezând pe zidul de piatră. Şi Nicola. Amândouă zâmbeau, legănându-şi picioarele la unison şi azvârlind pietriş către casă. Andrew oftă, umplu cu apă fierbătorul, îl puse pe foc şi deschise uşa.

— Doamnelor! mârâi el. De-abia s-a făcut ziuă!

— Îhî! spuse Lee.

— Îhî! spuse Nicola.

Păreau nemaipomenit de încântate de ele însele. Andrew intră în casă, nerăbdător să-şi bea ceaiul. Fata şi femeia săriră după el şi intrară ca şi cum erau de-ale casei.

— Credeam că ai de gând să dormi *la nesfârşit*, îl dojeni Lee, în timp ce se săltă pentru a se aşeza pe tejgheaua de lângă chiuvetă.

— Dar cum de nu vă pregătiţi să mergeţi la biserică? o întrebă Andrew.

— Nicki şi cu mine mergem la altă biserică, o biserică *cu adevărat veche*!

— Mai veche decât St Symphorian?

— Îhî, zise Lee.

— Ce crede mama ta despre acest aranjament? întrebă el. Fierbătorul anunţă că apa era fiartă şi el o turnă aburindă în ceainic.

— Mama nu e prea bine, spuse ea. Spune că are o răceală de vară sau cam aşa ceva. Dar zice că este în regulă.

— Şi voi două aţi vrut să mă informaţi despre planurile voastre cucernice – se uită la ceas – de la această oră păcătoasă. De ce?

— Pen că trebuie să vii cu noi! Nu-i aşa, Nicki?

— Dacă vrei, spuse Nicola, privindu-l cu ochii ei blânzi şi cu un glas ce parcă se scuza.

— Trebuie să iau micul dejun, mormăi Andrew, jucând

acum rolul de victimă abuzată.

Nicola se apropie de bufet, tăie o felie groasă de pâine uscată din franzela pe care Andrew o ţinea sub un prosop de bucătărie, întinse pe ea unt şi apoi o stropi cu mierea dintr-un vas de pe canatul ferestrei.

— *Petit déjeuner*, monsieur, spuse ea, întinzându-i felia de pâine pe un şervet de hârtie. Hai, că o să-ţi placă, adăugă ea.

Andrew îşi lăsă umerii-n jos resemnat şi întrebă:

— Care este ţinuta potrivită pentru biserică?

— O, este absolut neoficială, spuse Nicola pe un ton slab, făcând repede cu ochiul către Lee. Şi e ceva de mers până acolo.

Lee purta şortul ei kaki decolorat, un tricou şi bocancii Wellington. Nicola purta sandale de călătorie, cu talpă groasă, o pereche de pantaloni negri, strânşi pe corp şi care-i stăteau bine, o bluză albă de bumbac cambrată, cu gulerul ridicat în spate, şi o eşarfă în dungi albe şi negre legată în jurul frunţii, în stil indian. Andrew se retrase în camera lui şi îmbrăcă o cămaşă bleu cu dungi subţiri, şosete şi bocanci. În bucătărie, apucă pâinea cu miere, umplu termosul cu ceai şi lapte şi urmă doamnele spre maşina Nicolei, care se dovedi a fi un Land Rover masiv şi vechi, de culoare oliv. Lee se urcă în spate, alăturându-se fericitului Randi, Andrew se instală pe scaunul pasagerului din faţă, iar în momentul în care îşi prinse cureaua, Nicola porni ca o furtună în sus, pe drumul fermei, şi o coti la dreapta, pe drumul principal ce ducea spre sud, către Tintagel.

La o curbă strânsă, în valea îngustă şi bine împădurită, Nicola trase maşina pe stânga şi opri. Andrew sorbi ce mai avea din ceai şi le urmă pe cele două pe un drum ce-o lua de-a lungul unui pârâu.

Fetele trăncăneau, iar Randi zburda înainte şi înapoi, ca un copil care se juca în jurul mamei lui. Drumul a ocolit o frumoasă moară veche, din piatră, a trecut peste un pârâu şi apoi a ocolit o serie de roci din ce în ce mai înalte.

— Cum se numeşte locul acesta? întrebă Andrew.

Întrebarea se izbi de o privire ce manifesta îndoială din partea lui Lee şi un zâmbet formidabil din partea Nicolei.

— Valea Stâncoasă, spuse ea.

— Măi să fie, spuse Andrew, râzând mânzeşte.

Ceva mai încolo, în josul văii, au ajuns la ruinele a doua structuri din piatră învecinate. O altă moară, se gândi Andrew,

când descoperi două pietre de măcinat pe jumătate îngropate în pietriş. Era gata-gata să o întrebe pe Nicola despre acel loc, când îşi dădu seama că ea şi Lee dispăruseră.

Le-a găsit aplecate şi uitându-se cu atenţie la faţa unui zid din ardezie din spatele uneia dintre clădirile ruinate. Când s-a apropiat, şi-a dat seama că fetele trasau cu degetele contururile ocolitoare ale unui labirint cioplit pe faţa stâncii. Scobiturile erau delicat incizate şi aveau puţin mai mult de treizeci de centimetri în diametru. În timp ce Andrew privea, ele s-au dus înainte spre un al doilea labirint, aproape identic, aflat la câţiva metri mai încolo. Au trasat din nou cu degetele labirintul, ca şi cum ar fi îndeplinit un ritual silenţios. Andrew găsi o placă de alamă ataşată pe faţa stâncii care spunea că labirinturile cioplite în piatră datau din Epoca Bronzului şi că se crede că aveau o semnificaţie religioasă. Undeva în spatele creierului său auzi o notă discordantă, dar înainte de a o putea înregistra perfect, atenţia îi fu atrasă de restul feţei stâncii.

Pitite în fiecare ungher şi crăpătură de pe faţa stâncii, împănând fiecare fisură şi încreţitură, la o înălţime la care putea ajunge orice fiinţă umană, erau obiecte mici, ca nişte fetişuri: un pantof miniatural de copil, un căţel de jucărie, un model de vaporaş, precum şi articole mai simple – un nasture, o cheie, o piramidă de scoici mici. Nicola împingea un ghioc lustruit într-o despicătură din stâncă. Lee stătea deoparte, cu mâinile prinse sub talie, şi era prematur de tăcută, de parcă era în transă.

Nicola se întoarse către Andrew şi îi zâmbi paşnic şi cu o afecţiune lipsită de sfială.

— Bun venit la biserică.

Andrew clipi din ochi.

— Aici în Cornwall, practica vrăjitoriei supravieţuieşte şi înfloreşte. Este foarte bună şi are legătură cu recunoaşterea puterii şi a fericirii oferite de fiecare anotimp în parte, venerând scurgerea lumii naturale.

— Deci eşti cu adevărat vrăjitoare?

— Nu, spuse Nicola râzând. Doar învăţ câte ceva despre vrăjitorie, din munca pe care o prestez la muzeu.

Andrew privi din nou artefactele răspândite prin zonă.

— Şi toate astea?

— Ofrande – rugi, dacă vrei. Acesta a fost un loc sfânt de milenii întregi. Credincioşii de aici poartă o foarte lungă tradiţie de a intra în comuniune cu spiritele şi cu natura din

acest loc special. Nicola îl luă de mână. Vino, e mai mult de văzut.

Cei trei mergeau în urma câinelui peste un alt podeţ şi au continuat drumul în josul râului. Randi alergă în faţă şi dispăru după un cot. Lee porni în goană după el. Când Andrew şi Nicola trecură şi ei după colţ, Andrew se opri brusc şi exclamă:

— Ooo!

— M-am gândit că îţi va plăcea, zise ea zâmbind.

Invizibilă până când nu treceai de cotitură, ceea ce se întindea în faţa lor era Bossiney Cove, un mic golf, unde pârâul de-a lungul căruia înaintaseră se vărsa învolburat în ocean. Pe ambele părţi se ridicau aproape vertical ţărmuri stâncoase din ardezie neagră ca tăciunele, creând un contrast izbitor cu valurile de un alb strălucitor ce se rostogoleau pe stâncile de dedesubt, de fiecare dată când se spărgeau de acestea. Departe, deasupra oceanului, întinderi mari de albastru lăptos erau întrerupte de mase mari de nori cumulus şi, mai aproape de mare, fâşii iuţi şi ameninţătoare de furtună vălureau apa. Culorile ce dansau la suprafaţa apei îi aduseră lui Andrew în minte unul dintre tablourile Nicolei.

Pe drumul de întoarcere către maşină, Andrew se opri lângă moara ruinată pentru a se mai uita o dată la labirinturi. Îl preocupa ceva în legătură cu ele şi după câteva minute în care le-a studiat, şi-a dat seama despre ce era vorba.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? întrebă Nicola.

— Da, dar asta e problema, sunt *prea* frumoase.

— Nu înţeleg.

— Vezi cât de curate şi delicate sunt aceste incizii? Nu pot fi în niciun caz din Epoca Bronzului. Uneltele pe care le aveau atunci erau prea primitive. Ca să faci ceva cu atâta precizie, ţi-ar trebui oţel călit. Dar astfel de materiale nu existau pe vremea aceea.

— Credeam că eşti arhitect. De când ai devenit arheolog? în glasul ei se distingea un ton tăios şi, instinctiv, Lee se îndepărtă împreună cu câinele.

— Foarte bine, hai să uităm problema uneltelor. Stânca este din ardezie. Ardezia este o rocă sedimentară, relativ moale. Se erodează atunci când este expusă la apă. Orice lucru gravat în această rocă cu treizeci şi cinci de mii de ani în urmă ar fi dispărut cu totul după câteva secole de ploaie.

— Ascultă, Domnule-care-le-ştie-pe-toate, zise Nicola ridicând glasul, acesta a fost un loc sfânt de secole întregi.

Întreabă pe oricine de pe aici! Cine naiba eşti tu ca să spui că nu e? După o săptămână de construit ziduri din piatră te-ai trezit şi expert în roci? Ia mai lasă-mă în pace!

Andrew distinse stridenţa din glasul ei, aşa că încercă să-l tempereze pe al lui.

— Ascultă, Nicola, nu încerc să te insult. Doar că nu cred că aceste labirinturi sunt mai vechi de vreo sută cincizeci de ani. Cel mult.

— Nicki? Drew? Era Lee. Vântul s-a schimbat, uitaţi-vă cum arată cerul în spate, în partea aceea.

Făcu semn cu mâna către ocean şi cei doi adulţi se uitară spre locul unde Lee arăta cu degetul. Fetiţa îşi dăduse seama de ceea ce nu observase niciunul dintre ei. Cerul de deasupra golfului era negru şi începuse să bată vântul. În clipa aceea, se auzi fulgerând, apoi picături de ploaie de mărimea unor biluţe începură să răpăie pe jos. Cearta fu uitată pe loc, iar cei trei au luat-o la fugă pe potecă. Randi era în frunte.

În momentul în care se urcară în Land Rover, furtuna încetase, dar ei erau uzi până la piele. În afară de gâfâitul umed al căţelului de pe bancheta din spate, nimeni nu scotea o vorbă, iar atmosfera din maşină era încărcată în timp ce rulau înapoi către ferma Bottreaux.

Andrew coborî la Sheperd’s Cottage. Stătea cu portiera deschisă, se aplecă înăuntru şi spuse liniştit:

— Îmi pare rău că am stricat lucrurile.

Fără să-şi întoarcă privirea de la parbriz, Nicola spuse:

— Nu tot ceea ce aparţine creaţiei poate fi supus analizei raţionale.

Andrew aprobă din cap şi închise portiera. Maşina se îndepărtă pe drumul către fermă.

— Nu cred că Nicki s-a simţit prea grozav cu tine ieri.

— Mulţumesc, Harry. Ce magician înţelept eşti tu.

Lee îi aruncă o privire lui Andrew. Luni dimineaţă stătea din nou pe zidul din afara uşii lui, citind o carte cu Harry Potter, când Andrew ieşi din casă. Îndesă cartea în rucsacul ei mic de culoare verde. Cei doi înaintau prin valea Valency către port. Andrew promisese să dea o mână de ajutor noilor voluntari care construiau gardul. Nu era foarte sigur care era agenda lui Lee, în afară de faptul că voia să sublinieze că stricase ziua de ieri. Ar fi fost enervant ce spunea dacă n-ar fi ţinut atât de mult la acest copil… şi dacă n-ar fi fost atât de adevărat.

— Vreau doar să spun, continuă Lee, că nu este atât de rău să crezi că Rocky Valley este magică. O mulţime de oameni cred asta. Doar pentru că s-ar putea ca labirinturile să nu fie atât de vechi nu înseamnă că nu există oricum ceva magic acolo.

Era o atitudine rezonabilă, medită Andrew, atâta vreme cât credeai în magie. Rocky Valley era un loc fermecător. Exista oare vreo continuitate între „fermecător” şi „vrăjit”? între „magic” şi „magie”?

Era o dimineaţă ciudată, aerul era închis, aproape că se lipea de piele. Nu se auzea niciun ciripit de păsărele, ca şi cum era prea puţin oxigen din care să se creeze triluri şi ciripituri.

— Va ploua după-masă, anunţă Lee. Tare.

Andrew privi în sus, spre cerul albastru.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Ştiu eu. Tata s-a dus să taie fânul azi şi i-am spus să nu se ducă. Întotdeauna ascultă de mine în chestii d-astea.

Aceasta nu-l mai surprindea pe Andrew. Probabil era o altă magie. Sau poate doar magia copilăriei.

S-au oprit la stăvilarul care alimentase cândva apa pentru moara de mai jos.

— Până aici merg, spuse Lee.

— Ai alte planuri, nu-i aşa?

— Îhî. Ştii tu, să explorez.

— Bine, fetiţo. Mulţumesc pentru sfat.

Lee zâmbi, se întoarse şi plecă ţopăind pe drumul pe care veniseră. Andrew o urmări până când aceasta dispăru odată cu cotul drumului. Fata era în stare să te facă să crezi că magia se întâmpla în fiecare zi. Apoi o luă şi el în josul pârâului pentru a se întâlni cujamie şi Becky.

Noua echipă de constructori de garduri lucra de aproape patru ore când s-a pornit ploaia. Un nor, ca o vânătaie negru-albăstruie, apăruse pe cerul de altminteri albastru dinspre mare. Valea era atât de îngustă, încât nici nu văzuseră ploaia venind.

Jamie scrută valea o clipă şi strigă:

— Gata, băieţi, e vremea să mergem la masă. Undeva la adăpost. La Cobweb!

Ploaia începu ca lăsarea unei ceti în timp ce strângeau uneltele în furgoneta lui Jamie. În momentul în care au traversat drumul în grabă către han şi au comandat băuturile, şuieratul răpăitor al picăturilor de ploaie pe pavajul din care se

ridicau aburi putea fi auzit chiar din interiorul birtului.

În susul văii Valency, lângă satul Lesnewth, prin care Andrew trecuse cu două zile în urmă, ploaia a fost foarte puternică.

Jamie şedea la bar pe un scaun înalt, sporovăind cu Flora, care purta o bluză tricotată, cu un decolteu foarte adânc.

— Fii atent ce spun, zise Flora, ce se sprijinea în coate în faţa lui Jamie, în cincisprezece minute locul acesta va fi înţesat de lume. Asta suntem, un sat la malul mării, unde vine toată lumea să umble pe ţărmul stâncos şi să vadă portul, dar când vine ploaia, toţi vor să se adăpostească în bodegă.

— Nu ştiu ce să zic, Flora, spuse Jamie. Poate că peisajul de aici din interior este cel care-i atrage.

— Fugi de-aici, bătrân jegos ce eşti, protestă Flora zâmbind. Plecă pentru a servi alt client, dar nu lără să-i facă un semn aţâţător cu ochiul meşterului pietrar.

Şi aşa cum era de aşteptat, intrau unul după altul turişti care cercetaseră portul şi prăvăliile cu suvenire şi care se repeziseră de pe stradă pentru a se adăposti, excursionişti în hanorace ude care se plimbaseră pe poteca de lângă coastă şi trecători care hotărâseră că o ploaie era o scuză bună ca să se oprească pentru o halbă de bere. Cât ai clipi din ochi, bodega a fost plină.

Ploaia s-a oprit la unu fără un sfert şi soarele a apărut câteva minute mai târziu.

Întreaga dimineaţă, acţionând în urma sfatului primit de la Elizabeth, la Centrul de Turism, Lee căutase tritoni în locurile mlăştinoase din valea Valency. Dar de-abia când s-a întors în josul pârâului a început să găsească acele creaturi. Cu excepţia răpăielilor intermitente de ploaie, a avut parte de vreme plăcută. Ploile erau mai sâcâitoare decât orice altceva; începeau şi se opreau atât de repede, încât aproape că nu merita să cauţi un loc în care să te adăposteşti.

Era pe o parte a pârâului, mai jos de micul mănunchi de case numit Newsmills, când a auzit bubuitul tunetului. Se uită la ceas şi fu surprinsă să constate că se apropia de ora trei şi mai avea încă un drum lung de străbătut pentru a coborî valea spre casă. Un fulger se descarcă exact deasupra ei, iar aerul trosni şi ţâşni în cel mai puternic, cel mai apropiat şi cel mai înspăimântător tunet pe care îl auzise vreodată. Aproape imediat a început ploaia. Apucă rucsacul şi o luă la goană în jos, de-a lungul râului, până într-un loc în care apa tăiase

bancuri ieşite în afară într-un mal stâncos din ardezie neagră ca noaptea. Se ghemui sub unul din ele şi fu uimită că celălalt mal al râului de-abia se vedea; ploaia cădea atât de tare, încât aveai impresia că te afli în spatele unei cascade.

Echipa lui Jamie se reîntoarse la muncă. Deşi era însorit în momentul acela la Boscastle, Andrew auzi tunetul şi privi către Jamie. Acesta, la rândul lui, privea în sus la şuviţa de cer ce se vedea deasupra văii. Fulgeră. Andrew observă că râul, lat de doar şapte metri, se umfla. Cu toate că ploile de după-amiază din Boscastle fuseseră moderate, era clar că de data aceasta era altceva pentru că ploua mult mai tare.

— Băieţi şi fete, se pare că aveţi noroc! anunţă Jamie. Vom avea o zi scurtă astăzi. Dar vă aştept mâine dis-de-dimineaţă în formă, nerăbdători să începeţi lucrul!

Echipa novice, ba ovaţionând, ba suspinând, începu să cureţe locul în care lucrau şi puseră deoparte uneltele. Câţiva s-au îndreptat spre maşinile lor, dar alţii s-au reîntors la Cobweb. Jamie încuie furgoneta, îl privi pe Andrew şi amândoi reveniră la bodegă.

Puţin după ora trei, sub norul cel mai negru, staţia meteorologică din partea de sus a văii a înregistrat o cantitate foarte mare de apă de ploie ce cădea pe secundă.

Birtul Cobweb era şi mai plin de lume decât fusese la prânz. Cei doi bărbaţi şi-au croit drum prin mulţime, iar când Flora i-a văzut venind, i-a aşteptat cu două halbe de bere. Jamie execută o plecăciune stângace în direcţia ei. Andrew sorbi scurt din bere şi se simţi ciudat de neliniştit.

— Mă întorc imediat, strigă el în urechea lui Jamie peste hărmălaie.

Afară în stradă, Andrew fu uimit de zgomotul ploii. Trase şiretul de la gluga hanoracului, îl strânse bine şi plecă în jos, pe stradă, pe lângă şirul de clădiri numite Bridge Walk. Când o coti pe lângă hotelul Riverside şi înaintă pe trotuar până la podul cu două sensuri de mers, soarele apăru şi Andrew îşi dădu seama că zgomotul nu era din cauza ploii, ci a râului. Se uită peste parapet şi rămase înmărmurit de ceea ce văzu. Râul care era de obicei clar ca apa de la robinet era acum negru ca grafitul şi curgea cu o repeziciune îngrozitoare. Bolborositul care în mod normal era reconfortant se auzea acum ca un huruit furios din cauza pietrelor duse de apă, ce se rostogoleau pe fundul râului plin de bolovani. Îşi dădu seama că era doar o chestiune de timp înainte ca potopul noroios să ajungă la

casele din aval, printre care şi casa Nicolei. Plecă în fugă de pe pod, coborî aleea până la casa ei şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Deschise uşa şi strigă din nou. La fel, niciun răspuns. Atunci se uită la râul umflat şi văzu Muzeul Vrăjitoriei. Desigur. Era la muncă. Se repezi, trecu podeţul şi văzu cum râul se strecoară peste maluri chiar în amonte şi se întinde, încet-încet, ca un flux ameninţător.

Lee ştia că era cazul să facă ceva. Se cuibărise sub bancul stâncos de aproape o jumătate de oră şi ploaia nu dădea semne că se va potoli. Mai tot timpul fusese entuziasmată de scena ce se desfăşura în faţa ei. Îi plăceau fulgerele şi tunetele. Dar această parte a furtunii părea să fi trecut, iar acum nu mai era decât ploaie neîncetată.

N-a observat decât prea târziu faptul că, în timp ce ea era în siguranţă în nişa ei din ţărm, poteca fusese inundată atât deasupra, cât şi mai jos de ea. Şi platforma uşor ridicată de sub proeminenţa de ardezie unde se adăpostise devenea tot mai mică pe măsură ce apa creştea.

Un scrâşnet strident îi atrase atenţia lui Lee către partea superioară a râului. Acesta a fost urmat de un sunet şuierător ciudat şi apoi de o bufnitură. Şi-a dat brusc seama că fusese un copac care se rupsese şi căzuse în râu. Râul scădea, îşi luă rucsacul şi fugi valvârtej în josul râului spre casă.

A trecut ceva timp, dar în cele din urmă Jamie îşi dădu seama că Andrew nu se întorsese încă să-şi termine halba de bere. Porni către uşa din faţă a barului, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu prietenul său.

A ştiut aproape din clipa în care a păşit în stradă că ceva nu era în regulă. A priceput imediat ce era acel zgomot profund, asurzitor, şi porni imediat în pas alergător către parcare. Era plină de maşini şi zeci de oameni stăteau lângă gardul din piatră pe care îl construiseră echipele sale, privind apa tulburată, care era chiar acolo, gata-gata să năvălească peste maluri.

— Oameni buni, spuse el calm când ajunse la ei, cred că ar fi înţelept din partea voastră să nu staţi atât de aproape de râu, iar dacă aveţi automobile în parcare, să le mutaţi într-un loc mai înalt. Sunteţi în pericol aici.

Doi bărbaţi aprobară din cap şi se deplasară către maşini, dar ceilalţi păreau hipnotizaţi de scena ce se desfăşura în faţa lor: apa neagră învolburată ajunsese la marginea canalului şi câştiga teren centimetru cu centimetru către baza noului gard.

Jamie se urcă în furgoneta lui, dădu în marşarier şi ieşi din parcare, pornind apoi pe drumul abrupt către nord, oprind la marginea drumului chiar dincolo de chioşcul cu ziare. Încuie portierele şi se întoarse în fugă în josul dealului, la birt.

Înăuntru nimeni nu părea să aibă nici cea mai mică idee ce se întâmpla afară. Se luptă să ajungă la bar cu greu şi captă atenţia Florei.

— Ascultă, iubire; e important. Râul a ieşit peste maluri şi cred că va fi mai mult de atât. Aşa că trebuie să trimitem oamenii ăştia afară, să-şi vadă de maşini, să le ducă sus pe deal. Vreau să-mi promiţi că vei sta la etajul de sus, în sala de mese, în afara pericolului. Vei fi în siguranţă aici.

Nu era nici cel mai mic indiciu că ar exista vreo problemă în interior, la Cobweb, astfel că Flora ridică o sprânceană şi se uită la el ciudat.

Jamie prinse privirea.

— Flora, vreau să-ţi spun chiar aici şi acum: te iubesc, fetiţo. Dar eşti în primejdie. Toţi suntem în primejdie.

Flora rămase o clipă neclintită, apoi îl apucă de cămaşă pe Jamie, îl trase peste bar şi-i dădu cel mai umed sărut din viaţa lui. Apoi îi dădu drumul şi, în timp ce el încerca să-şi recapete răsuflarea, ea strigă:

— Oameni buni, iată ultimele ştiri: râul creşte repede şi parcarea va fi inundată! Dacă ţineţi la maşinile voastre, la elegantele BMW-uri şi Land Rover-uri de acolo de-afară, aţi face mai bine să aveţi grijă de ele. Nu vă îngrămădiţi, aveţi grijă, ieşiţi calmi, vă rog.

Nu se mişcă niciunul.

Flora izbi barul cu mâinile ei vânjoase. Paharele s-au clătinat.

— Hei! strigă ea. N-aţi priceput cumva ce se întâmplă afară! Barul s-a închis, aţi înţeles? Deci afară, toţi.

Lee ajunse la podeţul ce ducea la poteca dinspre Minister Wood şi fermă exact la timp ca să vadă cum râul ridica plăpânda structură de lemn pe care se sprijinea podul, pe malul de nord. Încet, chiar graţios, se învârti la nouăzeci de grade, ajungând să fie îndreptat în sensul de curgere a râului, bălăbănindu-se din fundaţia celuilalt mal.

Apoi se răsturnă pe o parte în plin şuvoi şi dispăru.

Când Lee fugea în jos pe poteca udă, auzi de sus un geamăt, un trosnet, apoi o bubuitură înfundată. Era la capătul pajiştii de deasupra stăvilarului, când se întoarse să privească

înapoi, deşi intuise deja ce se întâmplase. Copacul căzut, care zăgăzuise râul şi scăzuse nivelul apei în aval, cedase. Înghesuit între malul de nord şi pantele abrupte, împădurite, de la sud, un val de apă de trei metri îşi croia drum în josul văii cu viteza unui tren, smulgând totul din calea sa.

Lee făcu singurul lucra pe care ştia să-l facă, singurul lucru pe care avu timp să-l facă. Se bălăci prin apa care creştea pe ceea ce fusese cândva malul râului şi cuprinse cu braţele „copacul ei", singurul lucru cunoscut, ferm, rămas în peisaj. Când ajunse să se caţere până la jumătatea locului ei obişnuit pe ramură, valul de apă şi grohotişul o izbiră. Stejarul noduros se clătină, dar rădăcinile lui adânci au rezistat. Lee se agăţa de copacul ei cu patima unui copil care se agaţă de un părinte; stejarul era un protector.

După ce trecu primul val mare, se căţără mai sus. Se aştepta ca viitura să slăbească după ce a trecut primul val de apă, dar nu s-a întâmplat aşa. Continua să crească, urcându-se centimetru cu centimetru, în sus, pe trunchiul contorsionat al stejarului bătrân.

La ora 15.35, deşi soarele strălucea la Boscastle, indicatorul de nivel de la Lesnewth înregistră un nivel uluitor al ploii. La Muzeul Vrăjitoriei, Colin Grand cobora treptele exterioare din piatră de la bibliotecă şi birou exact atunci când sosi Andrew. Colin lucrase la etajul de sus şi tocmai observase pe fereastră ce se întâmpla cu râul. Coborâse mai mult din curiozitate, decât din grijă. Andrew îi schimbă însă părerea pe loc.

— Râul a năvălit pe malul de sus, Colin, strigă el peste gălăgia iacută de volbura din spatele său. Unde e Nicola?

— La biroul de primiri. Colin se duse să cerceteze după colţul clădirii şi se reîntoarse imediat. Smuci şi deschise uşa de sub scări şi scoase o uniformă a pazei de coastă. Spune-i Nicolei şi celorlalţi să mute exponatele pe care le pot muta la etajul de sus. Eu sunt membru al pazei de coastă a oraşului. Trebuie să ajung la pod şi să atenţionez oamenii să plece.

Andrew intră în muzeu. Lumina era obscură şi se auzea o muzică blândă. Mugetul râului de-abia pătrundea prin zidurile vechi şi groase din piatră ale muzeului. Nicola privi în sus şi zâmbi. Văzu tensiunea de pe chipul lui Andrew.

— Râul se umflă şi iese din matcă. Colin spune să scoţi vizitatorii afară şi să duci la etajul de sus ceea ce poţi. El s-a dus să avertizeze oamenii de pe pod. Apa a crescut deja şi a

ajuns la câţiva metri de casa ta.

Nicola ieşi pe uşă şi se uită peste râu la casa ei. Randi era lângă ea.

Andrew îi privi pe amândoi, după care spuse:

— Mă duc să-l ajut pe Colin. Râul s-a umflat şi e gata să dea pe dinafară. Înseamnă că plouă zdravăn undeva sus pe dealuri. Şi după cum este formată valea asta, nu există alt loc prin care să se ducă apa decât direct prin sat. Turiştii se preumblă pe lângă malurile inundate, zgâindu-se de parcă ar asista la un spectacol. Aşa ajung oamenii să fie omorâţi.

— Ai dreptate, spuse ea. Du-te. Eu am grijă de lucruri aici.

La o clipă după ce Andrew a plecat, Nicola ieşi în fugă din clădire şi strigă după el:

— Ai grijă de tine, da?

Dar zgomotul râului furios îi acoperi glasul.

În momentul în care Andrew ajunse la Colin, pe partea de sud a podului superior, ploua din nou cu găleata. Colin parcase maşina gărzii de coastă acolo, cu luminile de avarie aprinse. Erau însoţiţi de o echipă de la brigada de pompieri din satul vecin, Delabole, care mânau oamenii spre locuri mai înalte.

— Încă mai creşte, strigă Colin. Tocmai am transmis telefonic un raport la comandamentul din Falmouth. Nu-ţi vine să crezi, dar oamenii încearcă în continuare să ajungă pe pod ca să privească. Ai naibii idioţi! Ajută-mă să întind banda asta cu atenţionarea de stare de urgenţă de-a latul drumului.

Andrew aprobă din cap. Au întins o bandă albastru cu alb între doi stâlpi de pe partea de nord şi traversau din nou către sud, când, în susul râului, au văzut un Ford mic roşu coborând pe canalul râului ca un caiac. Colin îl privi fără să-şi creadă ochilor cum cobora pe sub pod direct către mare.

— Dar are viteză, nu glumă, spuse el înmărmurit.

— Nu e nimeni în el, slavă Domnului, observă Andrew. Câteva secunde mai târziu, Fordul se izbi de podul cel mic, de mai jos.

În timp ce blocau capătul de sud al podului cu banda de atenţionare, Andrew privi către Dunn Street, drumul abrupt cu o singură bandă de circulaţie ce venea către port din satul de sus, întâlnindu-se cu drumul principal imediat după hotelul Wellington. Strada îngustă devenise ea însăşi un râu, lăsând să curgă apa cu o adâncime de aproape treizeci de centimetri, cu o viteză înfricoşătoare.

— O, fir-ar să fie! îl auzi el pe Colin strigând. Andrew crezu

că şi el se uita către strada Dunn, dar când se întoarse, îl văzu pe Colin cu faţa spre partea de sus a râului, cu gura căscată. Andrew îi urmări privirea şi îngheţă. Departe, în sus, în valea Valency, la curba de după parcare, un val de apă înalt de cel puţin un etaj de casă se prăvălea peste sat. Şi nu numai apă. Tone de grohotiş şi copaci întregi dezrădăcinaţi pluteau în apă, izbindu-se şi răsucindu-se.

Nouă

Buna prietenă a lui Lee, Elizabeth Davis, directoare a Centrului de Informare Turistică de la capătul de sus al parcării principale, era într-un mare bucluc, din cauza umflării apelor. Centrul era proiectat cu faţa la parcare, nu către râul din spate, aşa că a fost o surpriză când a constatat că prin holul de intrare curgea apă. Furtuna le dăduse mult de furcă întreaga după-amiază, iar centrala electrică din clădire cedase de câteva ori, însă Elizabeth era prea ocupată cu restartarea computerului din centru pentru a mai da atenţie la ceea ce se întâmpla afară. Când şi-a dat seama că nu mai avea cum să iasă în siguranţă din clădire, închise uşile duble şi chemă brigada de pompieri. Închise şi centrala electrică. Mai erau două familii de cinci persoane în clădire la momentul respectiv, în afară de asistenta lui Elizabeth.

În pofida uşilor închise, nivelul apei în clădirea centrului turistic creştea. Mai întâi, grupul s-a mutat pe un loc ridicat de joacă pentru copii. Apoi, când Elizabeth şi-a dat seama că şi această zonă va ajunge sub apă, ea îi îndemnă pe părinţi şi pe copii s-o ia în sus pe o scară, spre magazia de depozitare de la mansardă. Tocmai ajunseseră în siguranţă, când valul de apă izbi clădirea. Întreaga structură s-a cutremurat. Uşile din faţă n-au putut să reziste asaltului. Parterul a fost imediat inundat.

Andrew şi Colin, aflaţi tot la capătul de sud al podului principal, fuseseră uimiţi atunci când valul de apă privit de Colin nu a reuşit să urmeze cursul râului şi a dispărut în spatele Centrului de Informare Turistică şi al aleii de promenadă. Câteva minute mai târziu, s-au uitat neajutoraţi cum, una după alta, maşinile erau luate de apă şi duse dincolo de pod, în jos.

Ceva îl sâcâia în subconştient pe Andrew şi acum şi-a dat seama ce era: miercurea trecută, când se îndrepta spre

cântarea săptămânală din barul hotelului Wellington, aflase că râul Jordan, principalul tributar al râului Valency, trecea direct pe sub venerabila clădire printr-un vechi canal de evacuare din piatră. Acum, când el şi Colin nu primiseră nicio altă sarcină şi priveau cum întregul sat era înghiţit de mare, Andrew îi strigă lui Colin:

— Mă întorc în câteva minute. Trebuie să controlez ceva!

Colin aprobă din cap, dar nu-şi întoarse privirea de la potopul din faţa lui.

Andrew a pornit cu greutate în sus, pe strada Dunn, până a ajuns în spatele hotelului Wellington. Nu l-a surprins faptul că l-a găsit acolo şi pe proprietarul hotelului, Peter Williams. Williams privi în sus, îl văzu pe Andrew şi spuse:

— Nu va rezista. Pur şi simplu nu este construit pentru atât de multă apă.

— Trebuie să scoatem toată lumea afară, spuse Andrew.

— Soţia mea se duce deja din cameră în cameră, spuse Peter, dar în bar este jumătate din sat.

— Atunci va trebui să-i dai afară, spuse Andrew. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, deşi nu-mi închipui că vor fi de acord să iasă în ploaia asta.

Peter avea dreptate; nu voiau să iasă. S-a auzit un murmur de indignare, dar mulţimea s-a împrăştiat. Andrew i-a urmat şi s-a îndreptat în josul străzii pentru a i se alătura din nou lui Colin. Peter şi soţia lui ieşiră din hotel pe o uşă din capul scărilor. Câteva clipe mai târziu, râul Jordan năvăli prin peretele de sus al hotelului, răzbătu prin etajul de dedesubt, şi se revărsă prin renumitul bar, sfărâmându-i grinzile, inundându-l cu patru metri de apă plină de grohotiş şi tone de noroi.

Elizabeth, asistenta sa şi cele două familii cu copii aflate în mansarda Centrului de Informare Turistică au reuşit să-şi menţină moralul cu ajutorul poveştilor, jocurilor şi cântecelor improvizate, pentru a abate atenţia copiilor. Strategia avusese succes… până când, pe la ora cinci după-amiaza, un alt val masiv de apă şi grohotiş lovi clădirea.

Când Elizabeth văzu că apa se ridicase până la ultima treaptă a scării pe care o folosiseră, deschise cât putu lucarna şi împreună cu asistenta ei ajutară părinţii şi copiii să se suie pe partea cea mai de sus a ceea ce mai rămăsese din acoperiş.

Expusă la ploaia torenţială, stând călare pe vârful acoperişului Centrului de Informare Turistică, Elizabeth simţea

că dacă nu s-au înecat din cauza inundaţiei, se vor îneca precis din cauza ploii. Vizibilitatea era zero. Aşa că atunci când un nou sunet a răzbătut prin vuietul râului şi prin bufniturile clădirilor care se prăbuşeau, Elizabeth s-a străduit să-şi dea seama de unde provenea: era o bătaie ritmică pe care o simţea vibrându-i în oase, nu numai în urechi.

— Şi abia apoi mi-am dat seama ce era acel sunet, va povesti ea mai târziu unui reporter. M-am simţit ca Radar O'Reilly în serialul *My A S*H*. Se apropiau elicoptere!

Centrul de coordonare a acţiunilor de salvare de la baza Aviaţiei Militare Britanice din Kinloss a răspuns rapoartelor poliţiei şi ale gărzii de coastă în legătură cu inundaţia din Boscasde prin trimiterea unor elicoptere de salvare de la baza din Chivenor, aflată la optzeci de kilometri nord de Boscastle şi de la baza aeroportului Marinei Militare, aflată la Culdrose, la şaptezeci şi doi de kilometri depărtare către sud-vest. Primul a sosit elicopterul mare şi galben de salvare RAF Sea King, de tip Rescue 169. Câteva clipe mai târziu, un alt Sea King, un elicopter roşu cu cenuşiu, de tip RNAS 193, şi-a făcut apariţia dinspre sud de-a lungul coastei. Căpitanul de marină Pete McLelland, privind în jos din scaunul copilotului, a văzut cum un val mare, cafeniu, de apă a ţâşnit din port spre marea verde, strălucitoare.

Răspunzând raportului poliţiei, elicopterul galben RAF a plecat pentru a se ocupa de un atac de cord ce fusese anunţat. RNAS 193 se cufundă apoi în gura văii; ceea ce putea fi văzut acolo jos i-a îngrozit pe oamenii din elicopter. Valea, din coastă în coastă şi în ambele direcţii – într-adevăr întreg satul – era un imens râu turbat. McLelland se adresă prin radio centrului de salvare din Kinloss: „Transmiteţi tuturor serviciilor de urgenţă. Este un incident major, repet, incident major. Cerem ajutorul tuturor echipajelor de aviaţie în stare de aşteptare şi tuturor echipelor de urgenţă de la sol, întrucât suntem în primejdie de a pierde localitatea Boscastle şi pe toţi oamenii aflaţi acolo".

Planând la doar cincisprezece metri deasupra acoperişurilor, Rescue 193 a salvat o familie de patru persoane de pe o proprietate aflată în apropierea podului. De-abia eliberaseră uşile elicopterului când Michael McLelland văzu ceva care îi strânse inima: două fetiţe îmbrăcate în bluziţe roz şedeau pe rămăşiţele unei structuri despre care avea să afle mai târziu că fusese Centrul de Informare Turistică, o clădire distrusă care s-a aflat în prima linie de apărare împotriva

tonelor de apă care au năvălit prin vale.

Anne Trelissick era în bucătăria ei pavată cu dale de piatră a casei de la fermă, bând ceai şi încercând să scape de ultimele frisoane cu care se luptase. Asculta programul de după-amiază al postului local de radio, când auzi la ştirile de ultima oră că drumurile din jurul localităţii Boscastle se închideau din cauza inundaţiei. Cu toate că ploaia fusese puternică sus pe dealuri, deasupra oraşului, nu era nici cel mai mic indiciu că se întâmpla ceva groaznic jos în vale. Prima reacţie a lui Anne a fost scepticismul. A doua a făcut-o să pornească ca fulgerul prin ploaie către grajdul din care Roger curăţa bălegarul.

— Roger! Unde este Lilly?

— Într-o lume a ei, presupun, spuse soţul zâmbind. Apoi văzu teama din ochii soţiei lui. Annie. Ce s-a întâmplat?

— A spus la radio că Boscatle e inundat. Lilly mi-a spus că se duce azi să vâneze tritoni în vale. Nu s-a întors.

— Lilly e o fată deşteaptă şi plină de resurse, Anne.

— Roger! Valea e inundată; poate fi oriunde!

— Mă voi ocupa de asta, spuse el, lăsând furca jos.

Roger Trelissick era foarte calm din fire şi în timp ce nevasta lui se îngrijora tot timpul în legătură cu fiica lor, Roger stătea liniştit. Cu toate acestea, acum se urcă în automobilul lor de teren şi porni în goană pe drumul de la fermă. Pentru prima oară în viaţa sa era îngrijorat pentru fetiţă. Exact dincolo de biserica Minister, unde începea poteca ce cobora la râu, frână şi o luă la fugă cât putu de repede prin pădure, strigând-o pe cea mică pe nume. Dar înainte de a fi coborât două treimi din drumul prin vale, urechile i-au spus ceea ce inima refuza să admită: valea era inundată. Somnorosul râu Valency devenise rău, un adevărat distrugător.

Când Andrew se reîntoarse de la Wellington, a fost încântat la culme la vederea celor două elicoptere ce apăreau dinspre port. Însă Colin nu era de văzut nicăieri. Privi în jur în întunericul de nepătruns şi zări undeva spre sud licărirea unei jachete de gardă de coastă, în direcţia casei Nicolei. Colin se prindea de ce putea pentru a se reîntoarce în amonte. Andrew îşi făcu cu greu drum în jos ca să-l ajute.

— A trebuit să controlez casele, spuse Colin cu răsuflarea întretăiată, când au ajuns pe un teren mai înalt. Cred că sunt goale toate.

— Crezi? întrebă Andrew.

— Sper, spuse el între două respiraţii. Nicola.

Capul lui Andrew se întoarse de parcă fusese electrocutat.

— Ce-i cu ea?

— Am încercat să o scot, dar era hotărâtă să salveze pe cineva care se numeşte Ella, strigă Colin peste zgomotul produs de unul dintre elicopterele ce planau acum deasupra lor. Nu ştiu despre cine vorbea. N-am putut s-o conving să vină cu mine. A spus că va fi în regulă. N-am putut face mai mult. Priveşte, spuse el, întorcându-şi capul în josul râului.

Andrew privi şi înlemni.

Departe în jos, de-abia putu zări casa Nicolei – sau ce mai rămăsese din ea. Râul îşi crease drum prin zidul din faţă, la nivelul parterului. Uşa, cele două ferestre cu mai multe geamuri, totul dispăruse, lăsând în loc doar o gaură imensă cu etajul de sus suspendat deasupra sa.

— Trebuie să o găsesc, spuse Andrew. Vru să se arunce în apă, dar Colin îl înşfacă.

— Nu fi idiot! strigă el. Fie este în siguranţă, fie s-a dus, dar nu poţi face nimic pentru a schimba situaţia. Doar Dumnezeu ştie câte vieţi am pierdut deja!

Andrew ştia că acesta avea dreptate. N-ar fi avut nicio şansă. Simţi cum îl cuprinde o groază zdrobitoare: Nicola putea să fi dispărut.

— Andrew!

Privi în susul dealului, de unde se auzea glasul. Chiar dincolo de cordonul de avertizare al poliţiei, Roger se dădea jos de pe ATV.

— Ai văzut-o pe Lilly? strigă tatăl ei.

Andrew privi din nou ruinele casei Nicolei şi apoi îşi târî picioarele în sus pentru a se întâlni cu Roger.

— N-am văzut-o de azi-dimineaţă. Ne-am plimbat puţin. Spunea că se duce în susul văii.

— Dumnezeu s-o ocrotească. Nu e nicăieri.

— Ai fost în zona de pădurii Minister?

— Am încercat, dar podul a dispărut. Tot fundul văii până acolo este sub apă! Speram că este cu tine. Sau cu Nicola.

— Nicola era singură atunci când Colin a văzut-o cu puţin timp în urmă.

Chipul omului trădă, pe rând, mai întâi speranţă, apoi disperare. Chiar în dimineaţa asta, Andrew şi Lee se plimbau voioşi pe pajişte, de-a lungul malului liniştit în plin soare… Şi, deodată, Andrew şi-a dat seama.

— Roger! strigă el.

Fermierul tocmai se urca din nou pe ATV.

— S-ar putea să ştiu unde e! Andrew porni în goană în sus, pe deal. Putem ajunge la râu pe vreun drum aflat mai jos de ferma ta? întrebă el în timp ce se urca pe ATV, instalându-se călare pe locul din spatele prietenului său.

— Râul Jordan a inundat drumul. Poliţia a închis tot. Va trebui să ne ducem pe un traseu ocolitor. Unde e?

— Roger, trebuie să înţelegi că este doar o bănuială, da? Are un copac preferat

Un stejar mare, contorsionat, lângă râu, aproape de stăvilar. Îi place să se caţere în acel copac şi să citească. Ca şi cum ar crede că ea şi copacul sunt prieteni.

Roger porni ATV-ul.

— Ţine-te bine!

Andrew apucă mânerele de lângă coapsele lui şi porniră în goană în sus, în direcţie opusă, pe drumul principal. Curând, coborau rapid dealul prin câmpiile despre care Andrew ştia că erau ale lui Roger.

— Ai vreo frânghie la fermă? strigă Andrew în urechea lui Roger.

Roger se mulţumi să aprobe din cap şi se îndreptară în mare viteză peste câmpii şi pe drumuri de ţară. Se opriră lângă unul dintre şoproane. Încă mai ploua, dar nu cu aceeaşi intensitate ca înainte. În câteva clipe, Roger s-a întors cu o roată mare de frânghie pe umăr.

— Unde este copacul? strigă el în timp ce porneau din nou ca o rachetă.

— Mai jos de podeţ, chiar deasupra stăvilarului.

— Va trebui să coborâm prin pădure pe jos!

Roger se opri în cele din urmă la marginea unui hăţiş cu tufişuri şi copaci şi se afundă în pădure. Andrew îl urma. Cei doi s-au pitulat prin lăstăriş şi au coborât coasta abruptă a văii. Când au ajuns la râul agitat, Andrew nu mai fu în stare să recunoască ceva.

— Unde este stăvilarul? strigă el.

— Jos, acolo, îi răspunse Roger, arătând spre vârtejul de apă şi de grohotiş ce se vedea mai jos de ei.

Andrew porni în amonte, apucându-se de ramuri ca să aibă stabilitate în mocirla plină de noroi şi de frunze, de pe coasta dealului. Roger era chiar în spatele lui. Câteva minute mai târziu, Andrew se opri. Sub ei, ţinându-se cu încăpăţânare cu rădăcinile în pământ, era copacul lui Lee. În jurul lui se

învolbura un torent de apă maronie pe care plutea o spumă albă. Zgomotul era incredibil. Nu exista nicio posibilitate ca Lee să-l audă dacă o striga, aşa că se uită prin ploaie în căutarea vreunui semn al ei în coroana copacului. Căută fără niciun rezultat până când vântul se înteţi şi scuturǎ frunzele, iar acolo, între două ramuri, era o fetiţă în pantaloni scurţi kaki şi o bluză de bumbac. Se ţinea strâns de o umbrelă albă cu picăţele roşii.

Nicola stătea în picioare pe un scaun cu spătar înalt în faţa şemineului, scoţând de pe perete frumosul tablou de Laura Knight, *Ella*, *nud şezfând*, când râul smulse din ţâţâni uşa din faţă şi o prăvăli în cameră. Când un val de aproximativ un metru de apă neagră ca tuşul ţâşni în cameră, Nicola sări de pe scaunul fragil. Câteva clipe mai târziu, când ajunse la scara ce ducea la atelier, cu portretul sub braţ, amândouă ferestrele din faţă făcură implozie.

Cum apa creştea rapid, s-a străduit să urce până la atelier. Sus luă o cârpă de pe podea şi înveli tabloul în ea, strângându-l apoi la piept, pentru că acesta reprezenta singura ei legătură materială cu Sir Michael.

Stătea în picioare la fereastra lungă. Afară, podeţul din piatră era sub apă. Maşini, dubiţe, lăzi de gunoi, chiar şi venerabila cabină roşie de telefon public care se afla vizavi de hotelul Wellington alunecau rapid prin faţa ei, luate de apă. Se simţi dintr-odată foarte singură; pe Randi îl lăsase cu personalul muzeului, atunci când i-a trimis afară, pe terasa de deasupra clădirii. O întrerupere de curent aruncase muzeul fără ferestre într-un întuneric beznă şi opri încercarea lor de a salva exponatele. Acum, sub privirile ei, mobila se lovea de pereţi în timp ce apa năvălea în vârtejuri prin camera de zi. În ciuda volburei de jos, se simţea în siguranţă în podul ei solid de pescari.

Iluzia dură poate vreo două minute. Ieşind în viteză din întuneric la suprafaţa râului agitat, un copac întreg, mare cât un autobuz, se repezea direct spre casă. O apucă pe *Ella* şi fugi în spatele mansardei, ragându-se ca trunchiul să alunece în altă parte.

Dar rugăciunile ei au rămas fără răspuns.

Andrew îl apucă pe Roger de umăr şi îi făcu semn către stejarul din mijlocul viiturii. Chipul lui Roger trecu de la disperare la o uşurare aproape sfâşietoare, când văzu şi el umbrela. În timp ce Roger încerca zadarnic să o strige pe

nume pe fiica sa, Andrew studia curentul. Era o problemă de arhitectură, îşi dădu el seama: o problemă de unghiuri şi forţe. După câteva minute de calcule în gând, porni cu greu în amonte, trăgând frânghia după el. Ideea era să fixeze frânghia de un copac de pe-acolo şi unul dintre ei să se ducă în aval cu frânghia, până la copacul lui Lee. Dacă reuşeau să ajungă la el şi să o dea jos pe Lee, puteau să o aducă la coasta dealului în siguranţă.

Avu loc un scurt schimb de strigăte despre cine va rămâne pe mal şi cine va merge cu frânghia. Însă Roger era mult mai mare şi mai puternic decât Andrew, astfel că au căzut de acord că el trebuia să fie cel care să rămână la capătul de sprijin al frânghiei. Prinseră un capăt al frânghiei de un anin tânăr. Andrew răsuci celălalt capăt în jurul taliei sale, asigurându-l cu un nod ce se desfăcea uşor. Apoi intră în râu.

Planul său era să se lase uşor în râu, să alunece în jos şi să-şi folosească picioarele pentru a frâna ori de câte ori era împins într-o parte. Această strategie a funcţionat poate vreo douăzeci de secunde, căci grohotişul de sub suprafaţa apei îl făcu să alunece, iar el se răsuci la capătul frânghiei, deasupra şi sub apă, până când picioarele lui găsiră pe ce să se sprijine şi el ieşi din nou la suprafaţă. Principalul avantaj al acestei manevre neintenţionate a fost că Lee l-a văzut.

— Drew! strigă el.

— E bine! Coboară!

— În niciun caz!

Andrew se concentra asupra unui loc sigur pe care să calce, apropiindu-se centimetru cu centimetru de copac. Bolovanii de pe fundul apei erau în continuă mişcare. De-abia îşi proptea piciorul pe un bolovan, că imediat era măturat de sub el.

După cam zece minute de zbatere, Andrew se apropie de copac. Tatăl lui Lee dădu drumul la ultima porţiune de frânghie şi o reglă perfect la timp. Andrew se izbi de trunchiul copacului, îşi recăpăta răsuflarea şi începu să se caţere spre Lee.

Trunchiul masiv al copacului se rupse şi izbi partea din faţă a casei Nicolei. Întreaga clădire se zgudui. Nicola se ţinea de balustrada din partea de sus a scării când casa se clătină. Nu avea de unde să ştie cât de mult va rezista structura, dar ştia că trebuie să fugă. Însă avea doar o posibilitate de a ieşi: să coboare pe scară. Şi parterul era inundat până la tavan.

Când auzi elicopterele de salvare huruind deasupra văii, capul ei se ridică instinctiv în sus şi văzu, în sfârşit, cum putea să scape. Puse pe şevalet portretul înfăşurat şi, cu ochii strânşi puternic, aruncă scaunul de lemn prin geamul lucarnei vechi din acoperişul din spate, înclinat, al mansardei. Apoi legă în jurul gâtului cârpa în care era înfăşurată *Ella* şi, recunoscătoare în sfârşit pentru înălţimea ei, se trase afară pe acoperişul ud din ardezie.

Andrew tocmai reuşise să o facă pe Lee să coboare printre ramurile copacului spre apa învolburată şi spre frânghie când auzi un strigăt.

— Andrew!

Se uită printre ramuri şi îl văzu pe Roger năpustindu-se cu furie în susul coastei şi, o clipă mai târziu, îşi dădu seama de ce: un alt val de apă se rostogolea prin valea îngustă. Fără niciun efort, valul umflat rupse copacul tânăr care ţinea frânghia mai sus de pământ. Andrew desfăcu nodul de la talie şi privi cum frânghia aluneca rapid printre crengi, ca o gută de undiţă agăţată de o balenă prinsă în harpon.

— Vezi? ţipă Lee, şi pentru o fracţiune de secundă, Andrew şi-ar fi dorit să o strângă de gât pe fetiţa aia deşteaptă. În schimb, se suiră mai sus în venerabilul stejar bătrân.

S-au aşezat acolo. Roger dispăruse.

— Unde e tata? strigă Lee, ţinându-se strâns de cămaşa udă leoarcă a lui Andrew. Iar Andrew se ruga ca nu cumva Roger să fi fost luat de şuvoi.

Ceea ce nu ştia Andrew era că Roger auzise elicopterele planând mai departe în aval. Se căţărase înapoi pe coasta dealului spre ATV-ul său. La marginea pădurii, aruncă într-o grămadă nişte frunze, ramuri de copac doborâte şi un snop de fân de-abia cosit. Apoi turnă pe grămadă jumătate din combustibilul său din rezervor şi-i dădu foc. Urmă o flacără înaltă şi apoi un nor gros de fum care se ridica de la frunzele şi fânul umed ce ardeau.

Copilotul unui elicopter de la RAF St Mawgan a fost cel care a observat fuiorul de fum din vale. Tim Llewellyn îl bătu pe umăr pe pilot şi îi făcu semn în jos. La vreo treizeci de metri dedesubt, lângă focul fumegând, un bărbat arăta înnebunit către vest, spre centrul văii Valency inundate.

Llewellyn cercetă atent coronamentul copacilor, în timp ce pilotul înclină foarte mult elicopterul şi-l coborî mult în vale, după care rămase în planare. Apoi, în mijlocul masei verzi şi

brune care era fundul văii, apăru ceva roşu. În mod bizar, un bărbat într-un copac mişca într-o parte şi-n alta o umbrelă deschisă roşu cu alb. Spre surprinderea lui Llewellyn, dintre frunze, alături de bărbatul cu umbrela, apăru un copil. Llewellyn îi comunică prin radio celui din spatele elicopterului care manevra vinciul să se pregătească de coborâre.

În câteva clipe, acesta din urmă, Robbie Campbell, era jos. Campbell se echilibră pe o ramură şi o strânse în siguranţă la pieptul său pe fetiţă, apoi semnală să fie tras în sus. Urcau, învârtindu-se uşor în contracturent, până când un alt membru al echipajului îi trase pe amândoi prin uşa laterală. Apoi Campbell coborî din nou să-l ia pe bărbat, şi Andrew m şi el cărat în elicopter.

În câmpia de lângă focul fumegând, Roger Trelissick dădea din mâini, ca un nebun. Apoi se aşeză în iarba udă şi începu să plângă.

Lee se agăţa de cămaşa udă a lui Andrew ca o lipitoare de o stâncă, atunci când elicopterul îi coborî pe terenul de fotbal din partea de sus a oraşului, ca pe toţi ceilalţi care fuseseră transportaţi pe calea aerului. Nişte voluntari i-au condus la casa parohială, unde Janet Stevenson, preoteasa, i-a copleşit cu atenţie, le-a servit ceai fierbinte şi le-a găsit haine uscate. Andrew şi-a dat seama, cu totul neaşteptat, de parcă cineva îi apăsase un comutator, că era complet epuizat. Se înfundă într-un fotoliu, iar Lee, acum uscată, se încolăci la pieptul lui. O ţinea acolo cu tot dragul, ca şi cum ar fi reprezentat viaţa însăşi.

Dar dragostea lui pentru Lee şi bucuria de a o fi găsit nu puteau să-i alunge groaza cu care se gândea la Nicola. Femeia despre care ştia acum cu claritate absolută că este iubirea vieţii lui, jumătatea potrivită a inimii lui zdrobite, nu fusese văzută sau auzită de ore întregi. Şi ştia că nu este nicăieri prin apropiere, oricât de puternică pretindea ea că era.

Colin apăru pe neaşteptate cu o dubiţă şi începu să mute supravieţuitorii din casa parohială la primăria de la capul străzii Fore, de unde cei care aveau nevoie de îngrijiri medicale erau duşi la clinica din Camelford, iar cei care aveau nevoie de adăpost erau transportaţi la centrul sportiv de acolo.

Roger şi Anne ajunseră la primărie ocolind kilometri întregi pentru a evita drumurile care fuseseră blocate de poliţie. Lee dormea în braţele lui Andrew. Ambii părinţi au îngenuncheat pe podea de fiecare parte a covoraşului pe care şedea Andrew

ţinând-o în braţe şi, cu multă blândeţe, o mângâiau pe păr şi pe picioarele ei subţiratice, până când s-a deşteptat.

— Mamă! Tată! A fost aşa de grozav! Ar fi trebuit să fiţi şi voi acolo, în copacul meu!

Andrew zâmbi. Anne stătea în picioare şi îşi luă în braţe fetiţa deşirată, apoi spuse:

— Hai acasă, Drew. La noi, acolo, e uscat.

— Trebuie să o găsesc pe Nicola, răspunse el şi Anne aprobă din cap.

— Fă-o pentru noi toţi, spuse Roger. Lilly are nevoie de ea.

Apoi plecară şi Andrew simţi o durere în suflet văzându-i ca pe un tot: mamă, tată, fiică… familie.

Andrew tocmai plecase de la primărie şi o coti în josul străzii Fore, către ruinele satului, când ea apăru în dubiţa ce venea de la casa parohială. Se dădu jos din maşină, strângând la piept un pachet acoperit cu o zdreanţă şi privi în jurul ei, clipind din ochi, ca şi cum fusese lăsată pe altă planetă. Andrew avea să-şi amintească acest moment întreaga viaţă. O ajunse din urmă tocmai când ea intra în primărie.

— Nicola…

Ea se întoarse spre locul de unde şi-a auzit numele. Privi o clipă cu ochi stinşi, apoi i se luminară. Un zâmbet îi apăru pe faţă de undeva din adâncul fiinţei ei şi îl menţinu pe chip o clipă. Apoi începu să se lase uşor în jos.

Andrew o prinse de subsuori şi o ridică spre el.

— Nicola, spuse el din nou.

— Am salvat-o, îi spuse ea cu capul pe umărul lui.

— Bineînţeles că ai salvat-o, spuse el liniştit. Habar nu avea despre ce vorbea ea.

După ce au fost hrăniţi de voluntari şi după ce şi-au primit înapoi hainele uscate, au petrecut noaptea unul lângă altul, înveliţi cu pături, pe saltele de gimnastică, în centrul de sport şi sănătate din Camelford, împreună cu zeci de alte persoane. Deşi era uscată şi îi era cald, Nicola tremura necontrolat. Andrew o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns până când a încetat să mai tremure şi a adormit. Apoi dezveli pachetul şi înţelese pe cine salvase ea.

Zece

Marţi, 17 august, a fost o zi nemiloasă. Vremea rea trecuse, dimineaţa începuse însorită, caldă şi anormal de

limpede. O zi perfectă pentru turişti, dar singurii oameni ce se mişcau în partea de jos a satului erau lucrătorii de la serviciile de urgenţă.

Nicola şi Andrew stăteau în picioare la marginea drumului principal, în capătul în care începea drumul în zigzag, cam la mijlocul dealului de deasupra portului. Deşi li se spusese că poliţia izolase zona, ei se întorseseră de la Camelford la Boscastle, făcând autostopul. Nicola fusese de neclintit, insistând să se reîntoarcă. Acum cei doi, împreună cu alţi câţiva, încercau să înţeleagă scena ce li se înfăţişa. Nimeni nu a scos o vorbă. Singurul sunet era vuietul estompat al râului, ce curgea în continuare rapid şi murdar prin aşezarea răvăşită, deşi nu mai atingea cota de inundaţie. Drumul principal prin partea de jos a satului supravieţuise, dar podul pe care se continua drumul deasupra râului fusese lipsit de majoritatea balustradelor de protecţie din piatră. La hotelul Riverside şi, de altfel, la toate clădirile care se puteau vedea în depărtare, uşile de la parter fuseseră smulse, iar ramurile de copaci atârnau de acolo ca nişte gheare. Podul de jos nu se mai vedea deloc, fiind îngropat sub un maldăr de copaci şi de maşini.

— Este acolo, o auzi Andrew pe Nicola spunând.

— Ce anume?

— Casa mea. La poalele dealului, poliţia interzicea tuturor să treacă podul. Nicola îl apucă pe Andrew de braţ. Hai, zise ea hotărât, conducându-l la o potecă ce ducea spre coastă. Ne vom întoarce pe aici.

— De ce? N-a mai rămas nimic acolo jos.

— Trebuie s-o iau pe Lee.

— Lee este acasă, Nicola, spuse el blând, întrebându-se dacă Nicola nu era încă în stare de şoc.

Ea se opri şi se întoarse cu faţa spre el, cu o mână în şold, cu o sprânceană ridicată.

— Tabloul cu ea!

— Aha. Bine.

— Cum ai ajuns să fii profesor? Acţiune pozitivă pentru confuzia fără speranţă?

— Nicola?

— Ce e?

Andrew zâmbi.

— Ce bine că te-am regăsit, iubito.

Spre marea lui surprindere, ea făcu un pas în faţă, îi luă faţa în mâini şi-l sărutţi

— Mulţumesc, spuse ea. Hai să pornim acum!

Când au ajuns la ţărmul stâncos, au apucat-o pe altă potecă ce cobora spre intrarea în port. Cu Nicola în faţă, mergeau aplecaţi în spatele clădirilor, ca să nu fie văzuţi de poliţie. Se mergea încet, înaintând cu greutate prin noroiul urât mirositor. Amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele pe care le purtaseră în ziua precedentă – Andrew era cu hainele lui de lucru la construirea gardului şi bocanci. Nicola avea pantaloni negri, sandale şi o bluză de bumbac cu însemnele muzeului. În câteva minute au fost din nou murdari din cap până-n picioare.

Când au ieşit în sfârşit din umbră şi au trecut de cotitură, Nicola a rămas cu gura căscată. Acolo unde ieri fusese o casă demnă să apară pe o carte poştală, acum nu mai era nimic decât o gaură mare, în care era proptit un trunchi imens, plin de noroi.

— Dumnezeule, ce-o mai ţine ca să nu se prăbuşească? întrebă Nicola.

— O construcţie din stâlpi şi grinzi, răspunse Andrew. Zidurile din piatră funcţionează doar ca umplutură; stâlpii şi grinzile sunt cele care o ţin în picioare. Dacă sunt intacte, structura va supravieţui. Problema e că nu putem şti în ce condiţie sunt stâlpii dacă nu ne ducem înăuntru.

Andrew privea în interiorul întunecat când auzi strigăte din aval. Bărbaţi cu caschete galbene le făceau semn cu mâna. Nicola se repezi înăuntru, căţărându-se peste copac pentru a ajunge în fundul casei.

— Nicola! Nu ştiu dacă…

— Nici eu nu ştiu, dar o iau pe Lee! Opreşte-i pe caraghioşii ăştia!

Lumina zilei ajungea la treptele din piatră tocită prin gaura din acoperiş, în timp ce Nicola se strecura în sus pe scări. Îi sări inima din piept când ajunse sus şi văzu portretul lui Lee, curat şi uscat, sprijinit de perete. Apucă de pe pat cuvertura, o înfăşură în jurul pânzei şi porni înapoi, în jos, pe scări. Dar treptele erau pline de noroi şi nici nu ajunsese la jumătatea scării când picioarele îi alunecară de sub ea. Disperată să protejeze pictura, se răsuci şi căzu greu pe o parte, aterizând pe marginea ascuţită a treptelor din piatră şi alunecând până jos, în noroi. Simţi durerea în tot corpul. Stătu nemişcată o clipă, de-abia respirând.

Andrew a fost lângă ea în câteva secunde.

— Eşti bine?

— Nu, spuse ea negând din cap, dar Lee este. Cred că mi-am fracturat o coastă.

— Respiră adânc, îi ordonă Andrew.

Trase adânc aer în piept şi apoi îl expiră.

— Nicio schimbare? întrebă Andrew.

— Nu.

— Bine. O durere ascuţită ar putea însemna că ai o coastă ruptă, care poate perfora un plămân, dacă te mişti. Acum hai să ieşim de aici.

De-abia au ieşit poticnindu-se prin arcada zdrenţuită a zidului din faţă, când sosi un poliţist, purtând jacheta sa galbenă reflectorizantă.

— Hei! Ce credeţi că faceţi aici?

— Îmi vizitez casa. Ce credeaţi că fac? se răsti Nicola.

— Locuieşte aici, spuse Andrew, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Poliţistul se uită la ruina din spatele lor şi spuse apoi, aproape blând.

— Nu mai locuieşte. Ascultaţi, nu putem lăsa oamenii să încerce să intre în clădirile care sunt pe cale să se prăbuşească. Mă tem că toată lumea trebuie evacuată.

Nicola se îmbună şi cei trei urcară poteca spre drumul principal. Andrew ducea pânza învelită.

— Încotro vă îndreptaţi? întrebă ofiţerul atunci când au ajuns la pod.

Suferind de durere şi epuizată emoţional, Nicola se uită într-o parte, apoi în cealaltă, şi spuse:

— Nu ştiu. N-am unde să mă duc. Pe obrajii ei şiroiau lacrimi prin murdărie.

— Ba da, ai, spuse Andrew, luând-o de mână. Şi o conduse spre drumul care ducea în partea de sus a satului.

De-abia ajunseseră la drumul în zigzag de deasupra portului, când îi găsi Roger.

— E mai greu să dau de voi doi decât de vagabonda aia mică a mea. Am fost până la Camelford şi înapoi, încercând să vă localizez. Cineva de la fermă vrea să vă vadă. Camionul este în vârful dealului.

Se făcuse aproape patru, până să ajungă în sfârşit în curtea fermei Bottreaux. În bucătărie se auzeau voci animate şi se simţea aroma divină a fripturii din coaste de vită, când ei intrară prin uşa laterală a casei.

— Drew! Nicki! se repezi Lee la Andrew şi-l luă în braţe ca

şi cum s-ar fi cocoţat în stejarul ei. Nicki îi zburlea părul lui Lee şi o umplea de sărutări.

— Şi ce pereche atractivă sunteţi, se auzi un glas. Arătaţi ca nişte luptători în noroi. Era Flora. Ea şi cu Jamie şedeau la capătul unei mese mari din lemn de pin din mijlocul bucătăriei, bând vin roşu din nişte pahare groase. Anne era aplecată la aragaz, controlând friptura. Când se îndreptă de spate, ţipă la ei. Afară! Afară din bucătăria mea, voi doi. Uitaţi cum arătaţi!

Andrew şi Nicola abia atunci realizară cât de jegoşi erau. Pantalonii lor erau plini de murdărie până la genunchi, iar restul hainelor erau încleiate în nămol uscat.

— Poate vreţi să faceţi o baie, spuse veşnic amabilul Roger.

— Nu înainte de a primi ceva de băut, protestă Nicola.

Jamie se ocupă de asta şi umplu încă trei pahare. Apoi îl ridică pe al său şi, brusc, de pe chipul lui bronzat de vânt, ce trăda semne de îmbătrânire, pieri orice urmă de neseriozitate.

— Ne-ai tras o sperietură soră cu moartea, fetiţo, i se adresă el Nicolei. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti din nou cu noi. Slavă Domnului că suntem toţi aici şi teferi.

— Amin, frate, intonă Flora.

Andrew îi dădu un ghiont cu cotul Nicolei. El încă ţinea sub braţ tabloul acoperit. Ea îl privi şi înţelese, apoi luă pachetul, îl dezveli, şi puse tabloul cu Lee pe masă, în faţa lui Anne şi a lui Roger.

— Acesta era menit pentru aniversarea ta, dar poate că acum este timpul nimerit, şopti Nicola.

Anne îşi acoperi gura cu palma. Roger îşi strecură mâinile în jurul nevestei sale şi lacrimile îi şiroiră pe chipul său bătut de vânturi.

— Ce mişto e! strigă Lee.

— Annie! Eu n-am niciun fel de haine! Nicola stătea în picioare în capul scărilor învelită într-un prosop de baie mare şi alb.

— Asta e muzică pentru urechile bărbaţilor! îl auzi ea pe Jamie strigând şi apoi scoase un chiuit.

Anne strigă din dormitor:

— Vino aici, Nicki! întinsese câteva piese de îmbrăcăminte şi dădea din cap.

Anne era micuţă, iar Nicola nu. Astea sunt cele mai mari lucruri pe care le am, draga mea, îi spuse ea Nicolei când aceasta intră în cameră. Singurul lucru la care ne potrivim este măsura pantofilor. Noroc cu atât!

Se găsi o fustă lungă până la glezne dintr-un material subţire, imprimat, cu un cordon din elastic şi o bluză tricotată galbenă, din lână de angora. Cu statura elegantă a Nicolei, nu mai rămăsese loc de imaginaţie. Îşi luă nişte pantofi fără tocuri pe care îi lăsase Anne şi coborî din nou în bucătărie. Andrew era acolo în haine curate, pe care i le adusese Roger.

— Iuuu, chiui Jamie când o văzu intrând. Se alese cu încă un ghiont de la Flora.

— Zi-i aşa, mitocan bătrân, îi spuse Flora, zâmbind.

— O, Doamne… Randi! spuse Nicola înlemnită.

— Nu te îngrijora, draga mea, zise Anne. L-a luat Colin, e-n siguranţă.

Andrew îşi strecură mâna în jurul taliei Nicolei, iar ea se sprijini de el, simţindu-se în siguranţă pentru prima oară din ceea ce părea să fie „pentru totdeauna”.

Cina a fost ca un eveniment după un dezastru, un amestec de bucurie ameţitoare de a fi supravieţuit şi de recunoaştere a faptului că unii dintre ei au fost atât de aproape să piară. Au mâncat în bucătărie, în jurul mesei mari, şi un radio cu baterii transmitea tot timpul programul postului local al BBC. Încetul cu încetul, rapoartele de ştiri de la Boscastle au devenit mai luminoase. Numărul de persoane despre care s-a crezut că sunt dispărute scăzuse simţitor. Nu au fost găsite trupuri nici în maşinile distruse, nici în clădirile care fuseseră cercetate. Reporterii începuseră deja să-l numească „miracolul Boscastle”.

Jamie şi Flora petrecuseră noaptea pe podeaua sălii de mese de deasupra birtului, împreună cu ceilalţi.

— Sunt prea bătrână pentru genul acesta de prostioară, se tângui Flora. Jamie recunoscu că a fost cea mai romantică noapte de care-şi putea aminti.

— Ori memoria ta este făcută praf, pufni Flora, ori ai nevoie de o viaţă mai bună!

— Sper că este a doua variantă, zise Jamie zâmbind. Flora îl strânse de mână pe sub masă.

Poliţia îi scosese din Cobweb dimineaţa. Jamie o îmbarcă pe Flora în furgoneta lui şi goniră pe lângă câmpiile de deasupra oraşului, când l-au întâlnit pe Roger în ATV-ul său. Roger i-a spus lui Jamie că are puţine şanse să ajungă acasă, astfel că i-a invitat pe amândoi să stea la fermă.

Au aprins lumânări când lumina de august începu să slăbească, dar după mâncarea bogată, vin şi stresul aproape

continuu al ultimelor două zile, mesenii erau deja obosiţi pe la ora nouă. Flora fu cea care opri lucrările.

— Ei bine, nu ştiu ce doriţi voi, ceilalţi, dar eu sunt frântă. Unde tragem un pui de somn?

Andrew simţi că-l trage cineva de mânecă.

— Hai să mergem acasă, şopti Nicola.

— Eşti sigură? întrebă el.

— O, da, spuse ea zâmbind.

— Cearşafurile nu sunt curate, se scuză Andrew în timp ce dădea la o parte cuvertura de pe patul dublu antic din casa lui.

— E în regulă, spuse Nicola, trăgând peste cap bluza galbenă tricotată şi scoţându-şi fusta lui Anne. Se vârî în pat, ridică cearşafurile şi bătu uşor cu palma salteaua de lângă ea. El şedea.

— Andrew?

— Da?

— Mă iubeşti?

— Da. Te iubesc.

— Asta ai încercat să-mi spui pe strada Dunn în noaptea când am fugit, nu-i aşa?

— Da… deşi, ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că ştiam cu adevărat atunci. Se întinse şi o sărută.

— Ştiu că şi eu te iubesc, Andrew. Dar mi-e frică de înnebunesc.

— Ştiu că ţi-e frică. Dar putem să o luăm încet. Nu vreau să te temi din nou.

— Andrew? zise Nicola ridicându-se. Când te întorci în Statele Unite?

— Niciodată.

— Poftim?

— Niciodată. Rămân aici. Îmi dau demisia de la Universitate.

Nicola îl privi lung.

— Andrew? întrebă ea din nou, e-n regulă dacă mă ghemuiesc lângă tine? Poţi? Doar să mă ţii în braţe?

El o trase în braţele sale, cu spatele făcut covrig pe pieptul lui, şi simţi cum îi dispare încordarea. Au adormit amândoi în câteva clipe.

Andrew prăjea ouă cu şuncă în timp ce Lee dădu buzna pe uşa casei, miercuri dimineaţă.

— A zis mama să-ţi spun s-a anunţat la radio că li se va permite oamenilor din partea de jos a satului să-şi strângă

lucrurile de valoare în dimineaţa asta, puţin mai târziu! Unde e Nicki?

— Aici sunt, dulceaţă, spuse Nicola, ieşind din dormitor într-una din cămăşile lui Andrew şi fusta din seara trecută.

— Tot mama a zis că hainele tale vor ieşi din maşina de uscat în câteva minute.

— Te-ai gândit vreodată să faci carieră ca ştiristă? spuse Andrew morocănos. Nu-şi băuse încă ceaiul.

Lee îi aruncă o privire.

— Asta ar fi trebuit să fie ceva amuzant?

— Nu sunt niciodată amuzant înainte de prânz.

— Aici ai dreptate.

Era trecut de miezul zilei când Andrew şi Nicola au ajuns la pod. O mulţime de localnici speriaţi se învârteau pe acolo, în spatele unui cordon de protecţie, aşteptând ca poliţistul să-i lase să intre, dar era o întârziere. Pe drum erau autobuze ale televiziunii prin satelit şi reporterii mişunau peste tot.

Apoi aparatul portativ de emisie-recepţie al ofiţerului de poliţie cârâi. El murmură „Terminat” în aparat şi decroşă caseta, îndrumând pe toată lumea cu amabilitate să iasă de pe pod.

— Vă rog, spuse el, cu braţele larg deschise pentru a da lumea înapoi, mai sunt doar câteva minute. Soseşte prinţul, înţelegeţi, vă rog.

Un şir de vehicule negre ca de înmormântare ocoliră drumul în zigzag, coborâră dealul şi trecură rapid pe lângă cordonul de poliţie, traversând podul. Câteva minute mai târziu, prinţul Charles ieşi dintr-un Land Rover mare. Era foarte bronzat şi purta un costum cenuşiu-deschis, la două rânduri, dintr-o stofă ecosez. Prinţul făcu un semn cu mâna grupului de localnici strânşi pe partea cealaltă a podului şi fu imediat escortat de oficialităţi după colţul hotelului Riverside, care era acum o ruină, şi în susul dealului, către Cobweb.

— Să sperăm, spuse Nicola, că a venit să dea un ajutor. În afară de faptul că este prinţ moştenitor, de Ţara Galilor, este şi duce de Cornwall. Se spune că îi pasă foarte mult de Anglia rurală. Are ocazia să o dovedească.

Au stat acolo o clipă, pentru a privi spectacolul, apoi Nicola îi dădu lui Andrew un ghiont. Ofiţerul de poliţie lăsa lumea să intre pe pod.

— Hai, că aveam treabă de făcut. Şi au pornit în aval, către casa Nicolei. Pe malul celălalt, l-au văzut pe Colin lângă maşina

sa de pază a coastei şi îl strigară.

— Staţi puţin, le strigă directorul muzeului.

Acesta deschise portiera din spate a maşinii şi Randi sări afară. Câinele ţopăi peste grămada de grohotiş care fusese cândva podul de jos şi încercă să se lanseze în braţele Nicolei.

— Nerecunoscător ce eşti, asta eşti! strigă Colin, zâmbind cu poftă.

— Mulţumesc, dragule! îi strigă Nicola, în timp ce încerca să-şi calmeze câinele, care acum sărea la Andrew cu acelaşi entuziasm.

Apoi au intrat în ruina care fusese cândva casa Nicolei.

Nicola terminase de împachetat cutia sa de pictură şi înghesuia acum haine într-o valiză, când Randi lătră, doar o dată. Nicola se uită îngrijorată spre Andrew.

— Vrei să vezi tu despre ce e vorba?

— Sigur. Porni spre treptele noroioase şi, după câteva clipe, o strigă. Nicola? E un domn care doreşte să te vadă.

Ea bombăni şi coborî. Apoi îl văzu.

— Tată!

Sir Michael stătea în picioare, adăpostit în gaura ce înlocuia zidul ei din faţă. Andrew era alături de el. Randi gâfâia fericit.

Plină de noroi, după ce trecuse peste copacul care zăcea în ceea ce mai rămăsese din camera ei de zi, Nicola ezita. Bătrânul îmbrăcat elegant făcu un pas înainte şi ea i se aruncă în braţe.

— Nicola, mulţumesc lui Dumnezeu. O, mulţumesc lui Dumnezeu. Asta este tot ce a putut spune. Ochii lui erau scăldaţi în lacrimi. Amândoi, bătrânul şi femeia, se agăţau unul de altul, de parcă s-ar fi înecat dacă renunţau.

Andrew habar n-avea ce se întâmpla.

Nicola văzu dezorientarea lui şi izbucni în râs.

— Andrew Stratton, permite-mi să ţi-l prezint pe Sir Michael Rhys-Jones, socrul meu. Fostul meu socru, de fapt. Tată, el e Andrew, arhitect american, un formidabil constructor de garduri, şi el este bărbatul pe care îl iubesc.

Acum veni rândul lui Sir Michael să fie consternat, dar îşi reveni repede şi spuse:

— Nicola, îmi face mare plăcere, cu adevărat.

Andrew se plecă uşor, luă mâna întinsă a bătrânului şi spuse simplu:

— Sir Michael, plăcerea este de partea mea.

— Dar ce naiba cauţi aici? izbucni Nicola.

— Asta e fata mea – direct la obiect! spuse Sir Michael râzând. Ei bine, sunt aici cu Charles.

— Îl cunoşti pe prinţ?

— Da, draga mea. Am fost unul dintre consultanţii săi financiari în mare parte din viaţa lui de adult şi acum sunt membru al conducerii trustului prinţului. Există şi alte legături care mi-au dat posibilitatea să-l conving să-mi permită să particip şi eu la această vizită. Eram disperat să aflu cum eşti, iar autorităţile locale nu aveau habar. Ascultă, Nicola, fereşte-te de locul acesta în viitor. E periculos.

Nicola aprobă din cap. Bătrânul se întoarse şi porni în aval, spre pod şi spre anturajul prinţului. Andrew nu o văzuse niciodată atât de fericită pe Nicola.

— Drew!

Era Nicola. Începuse luna septembrie, iar ea adoptase porecla pe care i-o dăduse Lee. Se repezi să treacă podul inferior, acolo unde Andrew şi Jamie lucrau la refacerea Muzeului Vrăjitoriei. Flutură o scrisoare pe care o ţinuse strâns în mână.

— E de la tata!

Lui Andrew îi trebui ceva vreme ca să se obişnuiască cu faptul că Nicola îi spunea fostului ei socru „tată”, dar acum zâmbi şi se aşeză pe o piatră.

— Ascultă! îl rugă ea.

Draga mea Nicola.

Din raţiuni plictisitoare legate de fiscalitate, am făcut toate cele necesare pentru a doña Casa Trevega şi pământurile aferente Trustului Naţional. Dar am făcut acest lucru cu condiţia de a rămâne în posesiune temporară pe viaţă, atâta vreme cât familia mea locuieşte acolo. Te-am numit pe tine drept locatarul din familie. Te-am numit pe tine şi pe fiica mea drept beneficiari. Jeremy nu mai este angajat la firma mea şi eu nu-l mai recunosc drept fiu. Am depus o sumă de bani în contul lui cu promisiunea că va renunţa la orice pretenţie asupra Casei Trevega sau asupra domeniului meu. A acceptat aceşti termeni. Nimeni după iubita mea soţie nu a iubit Casa Trevega aşa cum ai iubit-o tu, Nicola, şi trebuie să fie a ta. Fiica mea este de acord.

Am cercetat – şi sper că mă vei ierta – condiţia lui Andrew Stratton. Ai ales bine. Aş dori să-l rog pe Andrew să înceapă imediat o cercetare şi o evaluare a proprietăţilor ce aparţin

Casei Trevega – casele, moara – şi să mă consilieze în privinţa restaurării lor şi a potenţialului lor ca proprietăţi ce pot fi închiriate, tot venitul obţinut astfel revenindu-ţi ţie.

Te rog, anunţă-mă dacă acest lucru este acceptabil… şi te rog să spui da.

Cu dragoste statornică, Michael

Andrew zâmbi.

— Spune-mi despre Casa Trevega, Nicola.

Iar ea îi povesti, şezând lângă el pe o grămadă de pietre, bucuria revărsându-se din ea ca lumina soarelui.

Când termină, Andrew spuse:

— Crezi că aş putea termina mai întâi ceea ce fac aici? Se pare că treaba pe care o vrea Sir Michael va fi de lungă durată şi aş dori să-l invit pe Jamie să fie partenerul meu.

— Iar Flora şi Jamie ar putea avea una dintre căsuţe! spuse ea entuziasmată.

— Ce-i vom spune lui Lee?

Nicola îi făcu cu ochiul.

— Ea şi cu mine am plănuit deja ceva. Va petrece verile cu noi. Vrea să înveţe să picteze.

— Înţeleg. Deci ai presupus că eu aş fi de acord cu toate astea?

— Nu, n-am presupus. De aceea am introdus-o pe Lee ca argument decisiv, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Ştiu că eşti înnebunit după ea şi n-am vrut să risc.

Andrew o trase pe Nicola în braţele sale.

— Vino încoace. Îţi arăt eu ţie argument decisiv!

Epilog

Cele două femei şedeau pe pământ lângă o fântână primitivă, placată cu piatră brută, din care se prelingea un izvor. Erau doar la vreo câteva sute de metri distanţă de biserica Minister, în pădurea de pe lângă râul Valency. Era ultima noapte de fază descrescătoare a lunii, astfel că era întuneric beznă, dacă n-ar fi fost lumânarea care pâlpâia între ele.

Au venit aici câteva nopţi la rând, îndeplinind în linişte acelaşi ritual străvechi. Femeia mai în vârstă întinse mâna în apă, apoi o scutură deasupra capului femeii mai tinere.

— Amin, hetem, intona femeia mai în vârstă.

— Amin, hetem, repetă cea mai tânără.

— Voi, cei puternici şi cei bătrâni, continuă cea mai în vârstă. Fiţi martori că Flora şi Nicola se miruiesc, ca să putem fi măreţe ca şi voi. În septembrie! Peste tot şi aici!

Cele două femei şedeau liniştite ascultând sunetele şi spiritele locului – bufniţele, bursucii, cerbii şi vulpile. După un timp, Flora ridică rămăşiţele unei fotografii – cea din dormitorul Nicolei în care apăreau ea şi cei doi fraţi ai săi pe plajă – şi începu o incantaţie monotonă. Johnny Delucca, mort şi plecat să fii. Nicola Delucca, să fii întreagă în sfârşit.

Femeia mai tânără se alătură şi ea incantaţiei şi încet-încet aceasta crescu în volum, devenind mai puternică. După aproximativ zece minute, Flora îşi ridică mâinile şi amândouă se opriră. Apoi luă ceea ce mai rămăsese din fotografie – doar capul fratelui mort al Nicolei – o rupse şi o aprinse în flacăra lumânării.

Ambele femei scoaseră un chiot. Atunci Flora strigă în noapte.

— Lucrarea s-a făcut. Să se aleagă praful!

Nicola se cutremură involuntar şi căzu pe-o parte.

Nu departe, în întuneric, Andrew Stratton încerca să se ridice în picioare, dar fetiţa de lângă el îl trase înapoi în jos.

— Drew! şopti Lee. E-n regulă. Aşa trebuie să fie.

Jamie puse un braţ în jurul prietenului său.

— Lasă lucrurile să se petreacă, băiete. Lasă magia să lucreze. Flora ştie ce are de făcut.

Mai sus pe deal şi dincolo de hotarul parohiei, Colin Grant, fără să ştie nimeni altcineva, legă două beţe mici – unul din curtea lui Andrew, celălalt de la fosta casă a Nicolei – cu un fir roşu şi le lăsă ca o ofrandă lângă mormântul secret al unei vrăjitoare ce fusese cunoscută ca mare meşteră în farmece de dragoste.

Apoi el se pierdu în întuneric.

WILL NORTH

RD: în ce măsură povestea potopului din Boscastle este bazată pe fapte reale?

WN: Boscastle este o localitate reală, foarte frumoasă, de pe ţărmul Atlanticului, aparţinând provinciei Cornwall, în extremitatea sud-vestică a Angliei. Iar inundaţia din 2004, descrisă adesea drept cea mai mare calamitate de acest tip din istoria Angliei, este de asemenea reală. Potopul a acoperit o anumită parte a satului cu o cantitate impresionantă de grohotiş. În vara aceea, în mod absolut întâmplător, eu tocmai eram într-o călătorie de vreo 2000 de kilometri prin sudul Angliei şi am dormit o noapte în satul respectiv, chiar cu două zile înainte de inundaţie. De atunci, localnicii s-au străduit mult să refacă tot ceea ce a fost distrus, astfel încât astăzi cu greu mai poate cineva să îşi dea seama de dimensiunea dezastrului. E un adevărat miracol faptul că n-a murit nimeni. Acum doi ani am petrecut două luni în Boscastle, făcându-mi documentarea pentru roman, şi m-am împrietenit cu mulţi localnici, care se regăsesc, cu numele schimbate, în personajele romanului meu *Apă*, *piatră şi iubire*.

RD: Se pare că sunteţi interesat de arhitectură, fapt care este relevat prin personajul Andrew. Cum se explică asta?

WN: Fiul meu este arhitect, iar eu am simţit întotdeauna o pasiune pentru acest domeniu, am ştiut că aş fi putut fi arhitect. În timp, am renovat şase case, inclusiv două care au fost construite pe la 1700. De asemenea, am studiat

construirea gardurilor din piatră, temă care apare şi în romanul *Apă, piatră şi iubire*. Însă există un subiect mult mai larg, care m-a preocupat şi fascinat ani întregi. Este vorba de întrebarea „ce anume îi determină pe oameni să afirme despre un loc că îi face să se simtă acasă”. Care sunt elementele ce, odată puse laolaltă, ne dau sentimentul de apartenenţă la un anumit loc. Eu nu m-am simţit niciodată acasă în locul în care am crescut, adică în New York. Singurul loc în care m-am simţit pe deplin acasă este Anglia şi, de curând, insula din nord-vestul Pacificului pe care locuiesc acum. Am făcut îndelungi cercetări pentru cartea de nonficţiune *Anatomia căminului*, dar la momentul actual mă încântă foarte tare scrierea de ficţiune.

RD: Cum aţi descoperit acel material despre vrăjitorie pe care l-aţi folosit în carte?

WN: Cornwall este un loc magic, de unde poţi să porneşti căutarea, un loc în care se păstrează tradiţiile foarte vechi. Pe de o parte, datorită izolării geografice a fost foarte puţin afectat de transformările religioase care au străbătut teritoriul britanic de-a lungul secolelor, astfel că a fost posibilă supravieţuirea practicilor ancestrale. Tradiţiile cornwalleze în ce priveşte magia au fost şi sunt destul de blânde, combinând respectul pentru tot ce este natural cu credinţa în puterile vindecătoare ale anumitor descântece şi practici.

RD: Şi cum aţi ajuns la povestea lui Andrew şi a Nicolei?

WN: în fiecare dintre romanele mele, la bază există o temă sau o întrebare care are o mare importanţă pentru mine. În romanul *Apă, piatră şi iubire*, este vorba de întrebarea: cum este posibil ca o femeie care a fost abuzată în copilărie să poată avea o relaţie normală, sănătoasă, plină de iubire şi de încredere cu un bărbat? Cercetătorii estimează că, în America, o femeie din patru a fost abuzată sexual în copilărie, însă procentul este probabil mult mai mare. Este o adevărată tragedie, iar cele mai multe dintre aceste femei nu-şi revin niciodată pe deplin. Poate că este nevoie de o calamitate la fel de mare care să rupă zidurile ce le înconjoară. Precum un potop.